

Đào Nguyên Mộng

Contents

Đào Nguyên Mộng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	13
4. Chương 4	21
5. Chương 5	28
6. Chương 6	38
7. Chương 7	50
8. Chương 8	60
9. Chương 9	66
10. Chương 10	73
11. Chương 11	75

Đào Nguyên Mộng

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cung đình, âm áp, nhất công nhất thụ, ôn nhu khờ khạo công, gian manh phúc hắc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-nguyen-mong>

1. Chương 1

Thanh sơn ẩn ẩn, dương kính khúc chiết, chốn đào nguyên đẹp đẽ, thần nhiên.

Xuân ý nồng nàn.

Đào nguyên cốc, hoa đào nở rộ, gió thổi mây bay, cánh hoa bay đầy trời, vương vấn theo dòng nước chảy xuôi

Ngày hôm nay..... rất thích hợp để ngủ, Đào Nhạn Quân nghĩ vậy liền không chút do dự mang từ trong phòng ra một chiếc ghế nằm bằng trúc, đặt dưới tán hoa đào, thư nhàn mà nằm xuống

Chỗ thất lưng bỗng ản ản đau, khiến cho khuôn mặt như bạch ngọc của Đào Nhạn Quân khẽ phiếm hồng, so với đào bích trên cây còn diễm lệ hơn mấy phần. Nhẹ nhàng xoa bóp thất lưng, trên khuôn mặt lại hiện lên nụ cười ngọt ngào, rốt cuộc cũng không thể so với năm đó, một đêm điên cuồng vừa qua khiến xương cốt có phần không chịu đựng nổi, thế nhưng ái ý mà Bùi Thanh dành cho y suốt tám năm qua lại không hề giảm nửa phần

Nhân sinh một đời, có thể có được một người tương giai tương lão, phu phục hà cầu thì nghìn trượng hồng trần, ngàn dặm non sông, so ra cũng chẳng ý nghĩa bằng.

Khép hờ mắt, Đào Nhạn Quân vươn tay, đón một cánh đào hoa rơi về phía mình, hơi hơi há mồm, đầu lưỡi đảo nhẹ, đưa cánh hoa ngậm vào trong miệng, an nhàn khép mi. Âm thầm tính toán, lúc tỉnh lại có lẽ Bùi Thanh cũng trở lại rồi. Mới nửa ngày không thấy, đã bắt đầu nhớ y.

Mặt trời hướng tây khuất sau rặng núi, một thanh sam công tử từ phía rừng đào chậm rãi đi tới, trong ánh tịch dương mềm mại bóng y đổ rất dài, sắc hồng sắp tàn chiếu sáng nửa bên mặt, hiện rõ một loại phong thái ưu nhã hơn người, dù là ai trông thấy cũng đều phải tán thưởng một tiếng.

Hắn chính là Bùi Thanh.

Đi đến trước cửa phòng, liếc mắt một cái liền thấy Đào Nhạn Quân đang an ổn nằm ngủ trên ghế dưới gốc bích đào, Bùi Thanh không khỏi sùng nịch cười, buông mấy thứ đồ đạc trong tay, đi qua nhẹ nhàng lay cánh tay Đào Nhạn Quân: “Nhạn Quân, tỉnh dậy mau, ngủ ở đây sẽ cảm lạnh đó.....”

Gọi như thế đến ba, bốn lần, mí mắt Đào Nhạn Quân rốt cuộc cũng động dậy, khẽ hé mắt ra, ngay cả gương mặt Bùi Thanh cũng chưa thấy rõ, đã vô thức vươn tay ôm cổ hắn, mơ mơ màng màng khẽ hôn một cái. Bùi Thanh cười nhẹ, âu yếm nhìn người trong lòng, không chút khách khí đem nụ hôn khẽ khàng kia biến thành sâu sắc, đem Đào Nhạn Quân hôn đến thiếu chút nữa chết ngạt, giấc mộng lúc nửa tỉnh nửa mơ cũng theo đó mà biến mất luôn, y đem Bùi Thanh đẩy ra, thở dốc nói: “Vừa mới về tới đã vội chiếm tiện nghi của ta, người đó..... thực không có tiền đồ.”

Bùi Thanh bày ra bộ dáng oan uổng, nhăn nheo tươi cười: “Người đây là đồ oan cho ta nha, rõ ràng là người hôn ta trước mà, giờ còn nói.... Tiền đồ của ta không phải đã sớm gửi cho người rồi, còn không vừa lòng sao, ta đây buổi tối phải chăng nên tận tâm thêm chút nữa, dù có phải liều cái mạng này cũng không thể để cho Nhạn Quân xem thường.”

Đang nói chuyện, bỗng nhiên cảm thấy trong miệng có thứ gì là lạ, lấy ra đặt trên lòng bàn tay mới thấy hoá ra là một cánh đào hoa đã phai hết màu, cuộn thành nhũ xiu, không cần nghĩ cũng biết là vừa mới từ miệng Đào Nhạn Quân chui qua. Bùi Thanh lắc đầu, đem cánh hoa ném đi, Nhạn Quân cái gì cũng tốt, chỉ có cái tật xấu thích ngậm hoa trong miệng này là không giống ai.

Trước kia tò mò, hắn cũng từng thử qua, ngậm một lúc liền phát hiện cánh hoa tiết ra dịch đắng, cho nên Bùi Thanh không hiểu nổi, Nhạn Quân vì cái gì lại thích ngậm thứ cay đắng đó trong miệng.

Đào Nhạn Quân nghe hắn nói, tuy đã là lão phu lão thê, trên mặt vẫn ửng hồng, trừng mắt nhìn một cái, tầm mắt bỗng dừng lại ở gói đồ lớn mà Bùi Thanh mang về, nói: “Người hạ sơn không phải là đi mua gạo và muối sao, như thế nào lại mang về nhiều thứ thế này?”. Đi qua nhìn một cái, trừ bỏ gạo và muối, còn có một bình rượu lớn, mấy món ăn mặn cùng một khối thịt khô.

“Ta nghĩ, hơn một tháng này cơ hồ mỗi ngày đều ăn chay, miệng nhạt đến nỗi nếm không ra vị nữa rồi, hơn nữa thân thể người còn yếu, cầm nắm thêm nên đã mua mấy món ăn mặn, còn khối thịt khô cũng đủ dùng khoảng nửa tháng.” Bùi Thanh cười hi hi.

Đào Nhạn Quân nheo mắt, cười nói: “Người nhạt miệng chứ có phải ta đâu. Bất quá..... Đêm nay vừa hay là đêm trăng tròn, rượu này mua cũng thật đúng lúc, ta đã lâu rồi không có đối nguyệt ẩm tửu.”

“Ta biết người mỗi khi đến kỳ trăng tròn, đều thích ở ngoài ngắm trăng uống rượu, đáng tiếc mấy năm qua nội thương của ta không tốt lên là mấy, không thể uống cùng người, lại sợ cái tật nghiện rượu của ta phát tác, nên người cũng hề không uống. Mấy năm qua người không nề hà hao tổn công lực thay ta chữa thương,

hiện giờ ta đã hồi phục tới tám, chín phần, uống rượu cũng không phải ngại nữa, cho nên hôm nay ta hạ sơn, đi xa hơn mười dặm, mua về đây loại rượu tốt nhất.”

“Khó trách người về muộn hơn so với mấy hôm trước”. Đào Nhạn Quân chụp lấy bình rượu, hít sâu một hơi nói: “Thơm quá, thật là hảo tửu. Tám năm rồi ta không có uống rượu, hôm nay nhất định phải uống cho đã mới được”

“Không được, không được, chỉ cho uống một chút thôi, để người uống nhiều, thì làm sao ta ở trên người người chiếm được chút tiện nghi đây?”

Lời trêu đùa của Bùi Thanh khiến Đào Nhạn Quân xấu hổ, một cước đá qua: “Ai muốn người chiếm tiện nghi, một thân bụi bặm, còn không mau đi tắm đi.”

Bùi Thanh một bên trốn tránh một bên cười nói: “Tuân mệnh, ta nhất định tắm rửa sạch sẽ, rồi lại tới nha....”

Đào Nhạn Quân trước còn giả bộ cau có, giúp Bùi Thanh cầm quần áo đến bên suối, sau đó khi quay về mới nở nụ cười, vẻ mặt hạnh phúc đem mấy thứ Bùi Thanh vừa mua vào phòng bếp.

Một mảnh trăng tròn treo lơ lửng giữa những cụm mây, ánh dương quang sót lại cũng không còn rõ rệt, vàng trắng tròn có vẻ rất nhỏ, bạch quang mờ ảo, nhìn qua có chút mê lương.

Chiếc ghế dài vẫn nằm dưới tán hoa đào, phía trước có kê thêm một chiếc bàn nhỏ, hương rượu cùng đồ ăn tản mát ra từng đợt.

Hai người ngồi trên ghế, Bùi Thanh an nhàn thoải mái, thần tình mang theo điểm thích ý khiến hắn càng có phong thái nhanh nhẹn, mà Đào Nhạn Quân ngồi kế bên thì cứ như là không có xương, dựa vào vai Bùi Thanh, bàn tay cầm chén rượu đang muốn đưa lên miệng, Bùi Thanh nhẹ nhàng giữ tay y, nói: “Bụng rỗng uống rượu không tốt, ăn mấy thứ này trước đã.”

Đào Nhạn Quân hí hóp mắt cười cười, buông tay để cho Bùi Thanh đón lấy chén rượu trong tay đặt lên bàn, chờ lúc Bùi Thanh nâng đĩa y đột nhiên dùng lực đem hắn đẩy áp xuống ghế, Bùi Thanh ngây người, buồn cười nói: “Đừng nháo, mau ngồi lên nào.”

Đào Nhạn Quân nằm trong ***g ngực Bùi Thanh hết dụi rồi lại cọ, miệng lẩm bẩm nói: “Thật là thoải mái.” Lòng ngực Bùi Thanh vừa rộng lại ấm áp, năm đó y vô tình ngã vào bờ ngực ấy, liền sinh ra một loại quyến luyến cho tới tận bây giờ, có đôi khi chính Đào Nhạn Quân cũng không rõ, thứ mà y yêu đích đến rốt cùng là Bùi Thanh hay ***g ngực của y.

Có lẽ, ban đầu y vốn yêu thích cảm giác được ôm này, rồi dần dần mới tiến tới yêu thương kẻ sở hữu ***g ngực ấy.

Đối với hành động bừa bãi của Đào Nhạn Quân, Bùi Thanh cũng chẳng có biện pháp, chỉ đành tươi cười sủng nịch, đút cho y một miếng thịt kho.

Sắc trời đã dần vào hạ, khi đêm xuống gió liền nổi lên khiến vài cánh đào hoa lìa cành bay xuống, có một cánh hoa như có như không bỗng dừng trên môi Bùi Thanh, hắn đang muốn phẩy đi thì, thỉnh thoảng Đào Nhạn Quân vươn tay tới bắt lấy đóa hoa để vào miệng mình.

“Thực đáng.....” Một hồi lâu sau, khoe miệng Đào Nhạn Quân mấp máy thốt ra hai chữ mơ hồ.

Bùi Thanh bật cười, nếu thấy đáng thì vì sao còn muốn ngậm trong miệng? Nhưng cũng chỉ lắc đầu, suy nghĩ trong lòng Đào Nhạn Quân hắn luôn không nắm rõ.

Bầu trời tối đen, ánh trăng theo đó lại ngày một sáng hơn, so với vẻ ảm đạm lúc trước thì đã có tinh thần hơn rất nhiều, bạch quang nhu hoà chiếu rọi khắp nơi, cho dù không có đèn ***g, cũng không có gì trở ngại, hơn nữa hai người họ đều nội lực thâm hậu, chỉ cần một chút ánh sáng cũng đủ để thấy rõ xung quanh.

“Ta đói bụng.....” Cảm nhận được âm thanh kháng nghị từ trong bụng truyền tới, Đào Nhạn Quân rút cục cũng rời khỏi Bùi Thanh, ngồi lại ngay ngắn.

Bùi Thanh ngồi dậy, sửa sang lại quần áo, nhìn một bàn đồ ăn, bất đắc dĩ nói: “Người xem, tất cả đều nguội lạnh cả rồi.”

Đào Nhạ Quân không sao cả nói: “Lạnh thì mặc lạnh, hương vị vẫn như cũ là tốt rồi.” Trên bàn trừ bỏ mấy món ăn Bùi Thanh mua về, còn có hai món chay do y đích thân làm và hai chén cơm tẻ.

“Để ta đi hâm lại cho nóng.” Bùi Thanh đứng dậy, định đem đồ ăn bưng xuống bếp, lại bị Đào Nhạ Quân kéo trở về.

“Không cần mà, cũng không phải không thể.” Đào Nhạ Quân gắp một miếng măng bỏ vào trong miệng, nhai nhai, trong miệng đều mùi thơm đặc trưng của măng: “Món này rất ngon, người mau thử xem.”

Nương theo đôi đũa trong tay Đào Nhạ Quân, Bùi Thanh cắn một miếng măng trúc, Đào Nhạ Quân nhìn hẩn ăn, đôi mắt cười tíu lại thành một mảnh trắng non kiêu diễm, sau đó liền buông đũa, với lấy chén rượu, đưa lên mũi ngửi, say mê nói: “Đã lâu lắm rồi không uống rượu, thật đã muốn quên rượu có vị thế nào rồi”.

Nói xong, liền chén rượu lại gần vờn đầu lưỡi khe liếm liếm, sau đó liếm môi.

Bùi Thanh bật cười: “Người như vậy giống y như con mèo tham ăn, có ai uống rượu mà lại liếm như người không?”

Đào Nhạ Quân chớp chớp mắt: “Ta không phải mèo tham ăn, ta là tửu quỷ.” Tiếng nói vừa dứt, liền ngửa cổ dốc cạn chén rượu vào miệng, mà một ly này dường như còn chưa đủ, y thuận tay với luôn ly rượu của Bùi Thanh trên bàn uống cạn luôn.

“A?” Bùi Thanh cả kinh muốn ngăn y lại, thế nhưng bàn tay bỗng thất thần dừng giữa không trung.

Hai ly rượu vội vàng đã đủ khiến khuôn mặt Đào Nhạ Quân nổi lên một mạt đỏ hồng, ánh trăng ôn nhu chiếu lên nửa bên mặt y, mặc dù không phải tuyết mỹ vô song, nhưng lại có một loại hấp dẫn kỳ lạ, Bùi Thanh đâu phải kẻ đui mù, thần tình diễm lệ này khiến y hốt nhiên thở gấp.

“Bùi Thanh, ta yêu người.”

Đào Nhạ Quân mềm mại nhích lại gần, dựa vào ngực Bùi Thanh, mũi nhân như tơ nhờ rượu mà giờ mờ mịt phủ sương, yên lặng nhìn y, đầu lưỡi như có như không đảo qua liếm đi giọt rượu còn vương trên khóe môi.

Giống như bị hấp dẫn, Bùi Thanh nhin không được đỡ lấy gáy Đào Nhạ Quân, đang muốn hôn ái nhân, bỗng nghe thấy từ phía sau vườn đào truyền ra một tiếng vang nhỏ. Thân thể hẩn khe chấn động, vội vàng đem Đào Nhạ Quân ôm vào trong lòng, quay đầu nhìn lại. Cạnh gốc bích đào cách hai người khoảng vài chục bước chân không biết từ khi nào lại xuất hiện một bóng người, một tán đào hoa rủ xuống phía trước, che hơn phân nửa gương mặt.

“Xin lỗi đã quấy rầy hai vị.” Người nọ thấy Bùi Thanh quay đầu nhìn bèn cười khẽ, xoay người tạ lỗi.

“Ai đó?” Bùi Thanh tâm sinh cảnh giác, nhớ tới trong lòng mình còn đang ôm Đào Nhạ Quân nên càng đề phòng hơn.

“Liễu Nguyên Khanh”. Trả lời cho Bùi Thanh lại là người hẩn đang ôm trong lòng – Đào Nhạ Quân, lúc cất lời cũng chẳng thấy có nửa điểm suy nghĩ hay liếc mắt về phía người đó.

Người nọ chậm rãi tiến tới, hướng Đào Nhạ Quân cúi người hành lễ: “Tám năm không gặp, Sở Đào tiên sinh vậy mà vẫn nhớ rõ thanh âm của Liễu mẫu, thật là vinh hạnh”. Sau đó, lại hướng Bùi Thanh thi lễ, “Nhị công tử, lâu rồi không gặp”

“Nguyên lai là người. Liễu Nguyên Khanh, người tới đây làm cái?”. Sắc mặt Bùi Thanh trở nên ngưng trọng.

“Nhị công tử rời nhà đã tám năm, lão phu nhân ở nhà vô cùng mong nhớ, nhưng thân thể già yếu, lực bất tòng tâm nên Nguyên Khanh phụng mệnh đến thỉnh nhị công tử trở về.” Dưới ánh trăng, khuôn mặt Liễu Nguyên Khanh dần dần hiển lộ, gương mặt tinh mỹ, xinh đẹp còn hơn cả nữ tử, nhưng đuôi mày khóe mắt lại toát ra khí khái vương giả và mạnh mẽ mà đến cả nam tử cũng ít người có, thế nên dù xinh đẹp thế nào đi nữa cũng không ai dám bất kính nửa phần.

“Mẫu thân.....” Bùi Thanh vội vã đứng lên, Đào Nhạ Quân đang nằm trong lòng y chợt mất đi chỗ dựa, có nguy cơ rớt bịch xuống đất, cũng may Bùi Thanh phản ứng đúng lúc, đưa tay kéo trở về.

Đào Nhạ Quân vô lực cười cười, nói: “Ngươi đi đi, năm đó ngươi lưng mang danh bất hiếu cùng ta ẩn cư chốn đào nguyên này, giờ mẫu thân mang bệnh không thể không quay về, ta không thể để ngươi mang danh bất hiếu cả đời.”

Bùi Thanh hay tin mẫu thân lâm bệnh, trong lòng đại loạn, nhưng dù loạn thế nào đi nữa cũng không thể bỏ qua thần sắc kỳ lạ của Đào Nhạ Quân, vội vã ôm vào trong lòng thân thể tựa hồ đã muốn đứng không vững, sắc mặt cũng trắng nhợt bất thường.

“Nhạ Quân..... Nhạ Quân..... Mặt ngươi sao lại tái như vậy, tay sao cũng lạnh thế này?”

Bùi Thanh lời còn chưa dứt, Đào Nhạ Quân đã phun ra một búng máu, vương đầy lên trường sam của y.

“Nhạ Quân!” Bùi Thanh thất thanh kêu lên, bàn tay hoảng hốt lau vết máu trên môi Đào Nhạ Quân, lại thấy máu trong miệng y không ngừng trào ra, càng lau càng nhiều.”Sao lại thế này? Đây là có chuyện gì?”

“Trong rượu..... Có độc.....” Đào Nhạ Quân miễn cưỡng nói ra một câu, đã không còn khí lực, thở hổn hển vài tiếng liền ngã vào lòng Bùi Thanh.

“Nhị công tử, xin lỗi, lão phu nhân có lệnh, nhất định phải đưa được nhị công tử trở về, Nguyên Khanh vốn đã biết tính tình nhị công tử kiên cường, không chịu sự gò ép, nên đành phải dùng chút tiểu xảo trong rượu của hai vị.” Thanh âm Liễu Nguyên Khanh bên cạnh âm trầm vang lên.

“Ngươi..... Làm càn! Sao ngươi dám..... ngươi dám.....” Bùi Thanh hoảng loạn, mắt thấy Đào Nhạ Quân hộc ra từng ngụm máu lớn, trong lòng lại thêm đau xót, “Đưa giải được cho ta, ta sẽ cùng ngươi quay về.”

“Nhị công tử võ công quán tuyệt thiên hạ, nếu giao giải được cho ngài, há chẳng phải quá nguy hiểm cho Nguyên Khanh sao. Thôi thì tránh cho Nguyên Khanh phải khó xử, không bằng nhị công tử vẫn là trước theo Nguyên Khanh trở về, còn độc của Sở Đào tiên sinh khi nào quay lại sẽ tính tiếp, được không?” Liễu Nguyên Khanh trong lời nói không gấp không hối, trên mặt thủy chung chỉ có một tiểu ý mờ nhạt, cũng đã tính trước kỹ càng, Bùi Thanh không thể không đáp ứng.

“Tên hỗn trướng, lâu như vậy Nhạ Quân không phải sẽ chết sao, mau đưa giải được cho ta. Nếu thuận theo ý ngươi chỉ sợ ta vừa rồi đi y liền tắt thở, Liễu Nguyên Khanh, nếu Nhạ Quân xảy ra chuyện gì, ta nhất định không buông tha cho ngươi.” Bùi Thanh gầm lên, tức giận đến nổi cả người đều phát run.

“Nhị công tử yên tâm, chỉ cần ngài nguyện ý cùng Nguyên Khanh trở về, Nguyên Khanh nhất định sẽ không làm tổn thương tính mạng Sở Đào tiên sinh, đây là một viên được hoàn, thỉnh công tử hãy cho Sở Đào tiên sinh dùng, tạm thời nó sẽ áp chế độc tính trong vòng một năm, sau khi nhị công tử về đến nhà, Nguyên Khanh sẽ hai tay dâng giải được lên cho công tử.”

Mắt thấy Đào Nhạ Quân ngay cả nói cũng không thể, có thể thấy được độc tính chi liệt, Bùi Thanh làm sao còn có thời gian do dự, quân tử không nói hai lời liền đoạt lấy được hoàn trên tay Liễu Nguyên Khanh, cẩn thận đưa vào miệng Đào Nhạ Quân.

Hô hấp của Đào Nhạ Quân dần dần vững vàng, quả nhiên là có thấy hiệu quả.

“Bùi..... Thanh.....”

Một tiếng gọi rất nhỏ, ùi Thanh gắt gao ôm lấy Đào Nhạ Quân.

“Không có việc gì..... Không có việc gì..... Nhạ Quân.....”

Đào Nhạ Quân nhìn thần sắc lo lắng của Bùi Thanh gắng gượng cười nói: “Đừng lo lắng, ta..... thấy tốt hơn nhiều rồi.....”

“Nhị công tử, lão phu nhân bệnh tình trầm trọng, không thể chờ lâu, ngài mau theo Nguyên Khanh quay về đi.”

Bùi Thanh tức giận trừng mắt nhìn Liễu Nguyên Khanh, nhẹ nhàng ôm lấy Đào Nhạ Quân, bước vào trong phòng, đặt lên trên giường, kéo chăn đắp lên, còn cẩn thận đề kín góc chăn, thấp giọng nói: “Nhạ Quân, ngươi chờ ta, nhanh thì nửa tháng, chậm thì ba tháng, ta nhất định đem giải được về.”

Tầm mắt Đào Nhạn Quân dừng trên khuôn mặt Bùi Thanh thật lâu, như đang tìm kiếm gì đó, giống như muốn đem khuôn mặt này khắc ghi trong lòng, rốt cục đành khép hờ mắt, nhẹ giọng nói: “Ta có thể chiếu cố chính mình..... Người sớm trở về đi.”

Bùi Thanh cẩn thận bước ra tới cửa, lại liếc mắt lưu luyến nhìn Đào Nhạn Quân, sau đó mới cắn răng phi thân mà đi.

“Phốc!”

Bùi Thanh chân trước vừa đi, Đào Nhạn Quân sau lưng liền từ trên giường quay cuồng ngã xuống đất, một búng máu phun xa ba thước, đè lại ***g ngực quần đau, y một quyền đánh xuống nền đất, bùn đất văng tung toé. Cái gì mà giải được, rõ ràng là độc càng thêm độc.

Quả là thâm độc..... Thật sự là vô cùng thâm độc a.....

Một quyền này đánh ra cũng là chút khí lực cuối cùng của Đào Nhạn Quân, y nằm trên mặt đất thở hổn hển mấy hơi, ngay khi bóng đen bao phủ tầm mắt đôi môi huyết sắc kia bỗng nhiên hiện ra một nét tươi cười vụn vặt quỷ dị.

Nửa nén hương sau, một bóng đen lén lút tiến vào phòng, dò xét hơi thở Đào Nhạn Quân, xác nhận đã không còn thở, ban đầu còn định cho y thêm một đao, nhưng lại bị nụ cười quỷ dị kia dọa cho không dám nán lại lâu, bèn vội vàng rời đi hướng Liễu Nguyên Khanh phục mệnh.

Bóng đen mới vừa rời đi, trong rừng đào lại hiện ra hai bóng người, tiến vào trong phòng, một người nhanh tay đẩy một viên dược hoàn vào miệng Đào Nhạn Quân, lại mớm thêm chút nước, khi nhìn thấy vết hầu y khẽ động, viên thuốc đã trôi xuống, mới thở ra một hơi, nhanh chóng đỡ Đào Nhạn Quân lên, cùng người kia vội vã rời đi.

Lúc này, ánh trăng đã bị mây che khuất, đêm lạnh như nước, đào hoa phiêu lãng, một mảnh tịch liêu. Đào nguyên vẫn cứ là đào nguyên năm ấy, chỉ khác là cảnh còn người mất

Đệ nhất chương hoàn

2. Chương 2

Sở quốc, Thiên Phong thành.

Trên phố xá sầm uất một con tuần mã đang chạy như bay, mặc dù đi nhanh như gió, nhưng nhờ công phu cao siêu của người cầm cương nên suốt quãng đường không hề đụng vào một ai, thẳng đường đến trước phủ Thượng Khanh Đại Phu, mới vừa ngừng lại, người trên ngựa cơ hồ đã muốn ngã nhào, hai tên gia đình canh giữ trước cửa phủ vội vã chạy lại, đỡ người đưa vào trong phủ.

Lúc này, đã là sau giờ Ngọ. Thượng Khanh Đại Phu Lăng Nhân Vân trên danh nghĩa đang ở thư phòng nghỉ ngơi, nhưng thực tế trên bàn bày la liệt công văn, vị Thượng Khanh Đại Phu trẻ tuổi của Sở quốc đang vui đầu phê duyệt công văn, chuyên tâm chăm chú không để ý đến chuyện gì khác.

Tiếng bước chân hối hả từ xa truyền tới, kinh động Lăng Nhân Vân, khiến y nhanh tay đem công văn đang xem dở thu lại gọn ghẽ, vội vã bước tới nhuyển thấp phía sau, vừa nằm xuống, tiếng đập cửa liền vang lên.

“Đại nhân..... Đại nhân..... Ngài còn ngủ sao?”

“Là Ôn tổng quản phải không, vào đi.” Lăng Nhân Vân giả bộ như mình vừa mới tỉnh ngủ, thanh âm có phần mơ hồ.

Cửa được nhẹ nhàng đẩy ra, tiến vào là một lão nhân ngoài ngũ tuần, tóc đã bạc trắng, nhưng khuôn mặt lại sáng sủa, phong độ, so với người tuổi trẻ mà yếu nhược như Lăng Nhân Vân còn nhanh nhẹn hoạt bát hơn mấy phần.

“Đại nhân.....” Ánh mắt Ôn tổng quản âm thầm đảo qua bàn, trong tay đưa ra một phần công văn, “Công văn khẩn từ Cẩm Châu cách đây tám trăm dặm vừa được đưa tới.”

Lăng Nhân Vân thần sắc ngưng trọng đón lấy xấp công văn, mở dấu niêm phong, đọc một cách chăm chú.

“Rầm!” Một chương đánh xuống bàn.

“..... Mấy ngày liên mưa lớn không ngừng..... Đê điều sứt lở.....cả ngàn mẫu ruộng đều hỏng cả..... Chết tiệt quan viên Cẩm Châu giờ phút này đang làm gì, lúc lập xuân không phải đã trình tấu rằng đê điều đều đã được gia cố..... Ôn tổng quản, mau gọi Lữ Hoà Lương tới đây.”

“Đại nhân, thỉnh hãy bình tĩnh.” Ôn tổng quản chậm rãi lên tiếng.

Lăng Nhân Vân ban đầu ngẩn ra, hít sâu một hơi rồi lại chậm rãi thở ra, nói: “Ta không sao, ngực không có đau, Ôn tổng quản, phiền người đi mời Lữ đại nhân đến đây....., cả trương hưng Trương đại nhân cũng mời đến luôn đi.”

“Vâng”. Ôn tổng quản xoay người, đi được vài bước lại quay đầu lại, “Đại nhân, phiền ngài lần sau có giả bộ ngủ thì trước tiên nên lau sạch vết mực trên bàn đi đã, thế mới đáng tin.”

“Ôn tổng quản nói phải lắm, ta nhớ rồi.” Lăng Nhân Vân thần sắc trấn định, hướng Ôn tổng quản gật gật đầu, “Người đi đi.”

“Lão nô hiểu đại nhân vì nước vì dân mà cúc cung tận tụy, cũng thỉnh đại nhân hiểu cho giải lão nô cũng vì thân thể đại nhân mà lo lắng, mong ngài thông cảm cho lão nô.”

Ôn tổng quản xoay người đi ra cửa, Lăng Nhân Vân tiết khí ngồi trên ghế dựa, nhìn thấy trên mặt bàn chỗ lúc trước xử lý công văn có vô tình làm rớt vài giọt mực, âm thầm mắng: đúng là lão cáo già mất sắc miệng lạnh. Đau đầu chóng cằm, hẳn đã có thể dự liệu được lúc Ôn tổng quản quay lại thế nào cũng bưng theo một chén được nước đắng nghét cho xem.

Một trận gió thổi tung ô cửa sổ, khung cửa va vào tường, phát ra thanh âm vang vọng. Lăng Nhân Vân đứng lên đi sang, bên ngoài đột nhiên gió nổi mây vần, từng đám mây đen lớn tựa như thiên binh vạn mã kéo tới sầm sập khiến cả khoảng trời tối đen. Gió thổi mưa giông là dấu hiệu báo trước cho một cơn bão, tránh không được, chỉ có thể đón gió mà lên, vững vàng đối mặt. Chỉ khi đứng vững, mới có thể đón ánh dương quang khi bão tàn, một mảnh hồng trần đẹp đẽ, lung linh.

Khép chặt ô cửa sổ, lại như đột nhiên nhớ ra điều gì, Lăng Nhân Vân rời khỏi thư phòng, thẳng hướng Đông sương phòng vội vàng bước vào.

“Đại nhân!”

Tỳ nữ mặc y phục màu lục bưng một chậu nước từ Đông sương phòng đi ra, thấy Lăng Nhân Vân liền khom người hành lễ.

“Đông Nhi, tình hình Sở Đào tiên sinh gần đây thế nào?”

“Vẫn còn đang mê man, nô tỳ mới vừa lau người cho tiên sinh, so với mười ngày trước, lại gầy hơn nhiều lắm.”

Lăng Nhân Vân hít một hơi, vẫy tay bảo tỳ nữ lui xuống, chậm rãi đi vào phòng. Hai ô cửa sổ đều được cẩn thận đóng lại, trong phòng có chút hôn ám, trên bàn đặt một lư hương, toát ra từng làn khói trắng, khắp phòng đều là mùi đàn hương thơm ngát. Người đắp chăn gắm mê man trên giường chính là kẻ mới vừa trở về từ quỹ môn quan, Sở Đào tiên sinh.

Nhìn khuôn mặt y trắng bệch, xương gò má lộ rõ, cơ hồ đã không còn chút thịt nào, thật khó tưởng tượng Đào Nhạn Quân danh chấn Sở quốc năm xưa lại có một ngày rơi vào hoàn cảnh này. Sở quốc Đào, Tấn quốc Liễu, tám năm tiền, thiếu niên danh sĩ, một thời phong lưu, người đời tôn kính gọi một tiếng Sở Đào tiên sinh, Tấn Liễu tiên sinh. Thế nhưng tám năm trước bỗng xảy ra một hồi kinh thế hãi tục, người đời gièm pha, chôn vùi mỹ danh của vị danh sĩ ấy, Sở Đào tiên sinh cùng nhị công tử Bùi Thanh của Tấn quốc Hoàn Hầu phủ đoạn tụ tương giao, đáng tiếc cho một thân kinh thế tài hoa, không được thi triển mà lại bị bức đến nỗi phải quy ẩn chốn đào nguyên.

Nghĩ đến đây Lăng Nhàn Vân không khỏi thở dài một tiếng, tám năm trước hắn cùng Sở Đào tiên sinh cũng có duyên gặp mặt một lần, lúc ấy chỉ cảm thấy vị Sở Đào tiên sinh này so với trăm triệu chúng sinh đường như khác biệt, mặc dù không có dung nhan khuynh thành, nhưng phong tư lại độc đáo, cái này phải gọi là danh sĩ chân chính tự phong lưu, như hạc giữa bầy gà, liếc mắt liền nhận ra.

Nào ai ngờ đến, tám năm sau, tai họa bỗng giáng xuống. Có thể cứu được Đào Nhạn Quân âu cũng là do may mắn, tình báo Sở quốc cài vào Tần quốc ngẫu nhiên chặn được một mật lệnh, Bùi Thoan – chủ nhân Hoàn Hầu phủ, trong lúc bị vây khốn không may ngã ngựa bỏ mình, tiểu thế tử Bùi Ngôn lên nắm quyền, vì đề phòng Bùi Thanh mưu đồ soán ngôi, gây nguy hiểm cho vị thế của tiểu thế tử, Bùi lão phu nhân bí mật hạ lệnh cho Liễu Nguyên Khanh lừa Bùi Thanh về nhà giam lỏng, lại ái ngại Sở Đào tiên sinh nhúng tay vào liên nhân tiện ám sát đoạn trừ hậu hoạ. Thời điểm Lăng Nhàn Vân quyết định cứu người, Liễu Nguyên Khanh đã trên đường tới đào nguyên.

Lăng Nhàn Vân chỉ có thể cảm tạ trời đất vì thứ Liễu Nguyên Khanh dùng để lấy mạng Đào Nhạn Quân chính là thuốc độc. Nếu không, người hắn phải đi có tài giỏi thế nào chỉ sợ cũng cứu không nổi Sở Đào tiên sinh.

Thứ y cho Đào nhạn quân ăn vào chính là một viên Điều Mệnh dược, nguyên bản là dược hộ thân của Lăng Nhàn Vân. Nhưng Đào Nhạn Quân trúng độc quá nặng, tuy nói mạng đã cứu được về rồi, nhưng ba tháng qua vẫn hôn mê, trong thời gian cũng tỉnh lại hai lần, nhưng chỉ mơ mơ màng màng, không đến nửa khắc, ngay cả nói cũng không nên lời rồi lại mê man tiếp.

Lang trung được mời đến nói, Đào Nhạn Quân tính mạng đã không còn gì lo ngại, chỉ là độc tính quá mạnh, tuy có đã dùng giải được, nhưng dư độc trong người vẫn còn nhiều, may mà Đào Nhạn Quân nội lực thâm hậu, trước mắt đang trong quá trình tự mình bức độc, đợi độc tính được bức hết ra ngoài sẽ từ từ tỉnh lại.

Lời của lang trung, Lăng Nhàn Vân tất nhiên tin tưởng, nhưng đã ba tháng rồi mà Đào Nhạn Quân vẫn chưa tỉnh, làm cho hắn trong lòng khó tránh khỏi lo âu, bất an.

Ở trong phòng thông thả bước vài vòng, nghĩ giờ này chắc Lữ Hoà Lương, Trương Hưng cũng đã tới rồi, Lăng Nhàn Vân đưa mắt lưu luyến nhìn Đào Nhạn Quân, thở dài một tiếng, rời khỏi Đông sương phòng.

Mong trời xanh phù hộ cho Sở Đào tiên sinh bình an vô sự. Nhìn gió nổi mây vần giữa không trung, Lăng Nhàn Vân âm thầm cầu khẩn, giống như trả lời y, sấm sét rền vang, ầm ầm đình tại nhưc óc.

Mưa như trút nước.

Từ xa có hạ nhân thấy Lăng Nhàn Vân thả bước trong mưa, thì thất kinh vội vã cầm ô chạy tới.

“Đại nhân, xin bảo trọng thân thể!”

Lăng Nhàn Vân ôm ngực, nhìn hạ nhân mỉm cười. Bệnh này của hắn có từ khi còn là bào thai, thân thể hư nhược, không thể vội, không thể tức giận, cũng không thể mệt nhọc quá độ, nếu không ***g ngực sẽ đau đớn, nghiêm trọng hơn còn có thể ngất.

Lần đầu tiên phát bệnh, có lang trung đã phán hắn không thể sống quá hai mươi tuổi, thế nhưng đến bây giờ, hắn vẫn sống tốt đó thôi, chỉ có điều thường xuyên phải dùng dược, vô cùng đáng.

Bất quá..... Sinh mệnh này của hắn, ông trời sớm muộn gì cũng sẽ thu hồi, thế nhưng hắn còn muốn làm rất nhiều việc, nếu làm không xong, cũng phải tìm ai đó có thể thay mình thành toàn mới được.

Quay đầu lại liếc mắt về phía Đông sương phòng. Tỉnh lại đi mà, Sở Đào tiên sinh.

Không biết là do Lăng Nhàn Vân cầu khẩn có tác dụng, hay là do tiếng sấm quá mức kinh thiên động địa, mà Đào Nhạn Quân tỉnh lại, một khắc sau khi y mở mắt, tiếng sấm đã đi xa, nhưng uy chấn vẫn khiến nóc nhà lay động.

Người vừa thanh tỉnh, trong mắt tất cả đều là hoảng hốt, tiếng sấm kia hốt nhiên đưa y quay về với tám năm trước, sau giờ Ngọ một ngày mùa hè.

Mưa to bùng xuống, để mau chóng tìm được nơi có thể trú mưa, y thi triển khinh công theo nhánh cây chạy như bay, đột nhiên tiếng sấm rền vang, bị kinh động khiến y không kịp khống chế lực dưới chân, vô

tình đập gãy một nhánh cây. Mất đi chỗ trợ lực, Đào Nhạn Quân từ giữa không trung rơi thẳng xuống dưới. Một khắc sau, y rơi vào ***g ngực ấm áp, vững vàng của Bùi Thanh. Nam nhân anh tuấn lẫm lẫm ấy nhún lên một đôi mắt cười, nói: “Sở Đào tiên sinh bắt cấn rồi!”

Đào Nhạn Quân lẽ ra phải từ trong lòng nam nhân mới gặp lần đầu đứng lên ngay, thuận tình thuận còn phải nói lời cảm tạ với người ta, dù Bùi Thanh không ra tay y cũng không đến nỗi ngã chết, thế nhưng y lại không hề nhúc nhích. Lòng ngực Bùi Thanh vừa dày vừa rộng, nằm trong ***g ngực này khiến y có cảm giác thoải mái trước nay chưa có.

“Ta muốn người.” Y nói.

Một khắc ngắn ngủi kia cũng đủ khiến y quyết định, nhất định phải có được nam nhân này, mặc kệ hắn có là người của Tần quốc Hoàn Hầu phủ đi nữa.

Đào Nhạn Quân, là người không hề cố kỵ, nói được thì làm được, y đã muốn gì thì nhất định phải giành cho bằng được, bất chấp tất cả, không từ thủ đoạn.

Mùi mơ hồ ngửi thấy vị đàn hương, Đào Nhạn Quân dần dần thanh tỉnh. Tiếng sấm đã xa, tựa như Bùi Thanh đã không còn ở bên cạnh y nữa, bên tai chỉ nghe tiếng gió thổi qua lá cây, thanh âm mưa rơi bên mái hiên từng hồi lạnh lẽo. Thân thể cứng ngắc, muốn vươn tay lên một chút, cũng chẳng còn khí lực. Tình cảnh này khiến y hỗn loạn, hồi lâu mới nhớ bản thân mình trúng độc, nếu như không chết, thì không biết đã hôn mê bao lâu?

Không khí truyền đến cảm giác oi bức, loại thời tiết này..... Chỉ sợ y hôn mê cũng phải hai, ba tháng rồi, thời gian thật dài, độc dược cũng thật mạnh. Đào Nhạn Quân khê đảo mắt, lại chẳng thể thấy gì ngoài một mảng mông lung, chỉ có thể mơ hồ nhận ra bóng dáng mấy thứ bài trí trong phòng.

Là sắc trời đã tối hay thứ độc càng thêm độc kia đã cướp đi ánh mắt y? Một tia chớp nảy lên giữa không trung, tiếng sấm theo đó cũng như vạn mã dẫm nát bầu trời. Đào Nhạn Quân trong lòng chấn động, năm ngón tay cứng đờ từng chút một thu lại, thông thả nắm thành quyền.

“Bùi..... Thanh.....” Thanh âm từ khoé môi mím chặt truyền tới, nghe không ra trong đó có chút cảm tình.

Không biết qua bao lâu, tiếng mưa rơi dần dừng lại, trước mắt Đào Nhạn Quân càng ngày càng tối sầm, ngay cả bóng dáng mơ hồ cũng không còn thấy rõ lắm, y biết, đây là do sắc trời bên ngoài đang dần về chiều tối.

“Hắt xì!”

Khi cửa bị người đẩy ra, Đào Nhạn Quân không lên tiếng, chỉ lẳng lặng nghe động tĩnh, cước bộ rất nhẹ, bước chân rất nhỏ, là nữ nhân, còn có thanh âm khay đặt xuống bàn, bỗng dưng, trước mắt sáng ngời, liền có thể mơ hồ nhìn thấy bóng người, nguyên lai là một ngọn nến vừa được thắp lên.

Nữ nhân đó bưng bát cháo trong khay lên, đi tới bên giường, đột nhiên phát hiện Đào Nhạn Quân đã mở mắt, đang nhìn chăm chăm vào mình, thì kinh hãi “A” lên một tiếng, bát cháo trong tay rơi trên mặt đất, vỡ tan tành, mùi hương nhàn nhạt toả khắp gian phòng.

“Tỉnh rồi..... Tỉnh rồi..... Đại nhân, đại nhân..... Sở Đào tiên sinh tỉnh lại rồi.....” Nữ nhân hô to gọi nhỏ chạy ra khỏi phòng, thanh âm có vẻ tuổi còn trẻ càng ngày càng xa.

Đào Nhạn Quân nhẹ nhàng thở dài một hơi, tiểu nha hoàn này, một chút kiên nhẫn cũng không có, tốt xấu gì cũng nên đợi cho y ăn chút cháo rồi hẵng đi gọi người tới chứ, bụng.....thật đói, ngửi hương cháo thơm lại càng đói.....

Không lâu sau, một đám người tiến vào trong phòng, đem đồng hồ độn trên mặt đất quét tước sạch sẽ, còn có lang trung xem mạch cho Đào Nhạn Quân, sau lại hỏi đông hỏi tây một hồi, Đào Nhạn Quân tỉnh lực đâu có dư thừa, đáp vài câu liền cảm thấy bức mình, lang trung nhìn ra liền đem mấy kẻ không liên can vẫy lui, lại gọi nha hoàn tên Đông Nhi vừa này mang lên một chén cháo thuốc, đợi cho Đào Nhạn Quân, mà bản thân y mới ăn được một nửa đã bắt giấc ngủ mất, làm tiểu nha hoàn Đông Nhi lại một phen kinh hãi.

Lang trung hướng nàng cười cười, nói: “Đừng sợ, Sở Đào tiên sinh lần này chỉ là ngủ bình thường thôi, đến sáng mai tự nhiên sẽ tỉnh.”

“Sở Đào tiên sinh quả thực tỉnh rồi sao?”. Lăng Nhân Vân sau khi tiễn Lữ Hoà Lương và Trương Hưng hai vị đại nhân, liền vội vã chạy tới, vừa lúc nghe được câu nói vừa rồi lang trung, trong lòng liền vui mừng quá đỗi.

“Đại nhân!” Lang trung cùng Đông Nhân vội vàng hành lễ.

“Đại nhân, Sở Đào tiên sinh thật sự đã tỉnh lại, tiểu nhân sẽ lập tức trở về khai vãi phương thuốc cho tiên sinh dùng, không quá một tháng, nhất định có thể hồi phục như trước” Lang trung nói tới đây liền dừng lại một chút, “Có điều.....mắt của Sở Đào tiên sinh tựa hồ phải chịu độc nhiều nhất, tiểu nhân.....quả tình đã bất lực.”

“Cái gì?” Lăng Nhân Vân kinh hãi, “Mắt của Sở Đào tiên sinh.....sẽ mù sao!?”. Tâm tình vừa kích động, ngực liền bắt đầu khó chịu.

Đại khái là phát hiện thần sắc Lăng Nhân Vân có phần không ổn, lang trung vội vàng đỡ lời: “Đại nhân đừng quá lo lắng, lúc trước tiểu nhân có cùng Sở Đào tiên sinh đối đáp vài câu, phát hiện tiên sinh vẫn chưa phải hoàn toàn không nhìn thấy, chỉ là nhìn mọi thứ có phần mơ hồ mà thôi.”

Lăng Nhân Vân thở dài nhẹ nhõm, cảm thấy cảm giác hơn đỗi trong ngực cũng tản ra, vừa rồi dường như quá mức kích động. Nhìn thấy Đào Nhạn Quân còn đang say giấc, không biết vì sao, y thậm chí muốn thở dài. Một người ưu tú như vậy.....

“Thật sự không có cách nào trị khỏi sao?”. Hắn vẫn chưa từ bỏ hy vọng, người như vậy, làm sao có thể cho phép bản thân mình khiếm khuyết.

“Chuyện này..... Tiểu nhân thật sự bất lực, Sở Đào tiên sinh trúng độc quá nặng, có thể giữ lại tính mạng đã là may mắn lắm rồi.”

“Đi xuống cả đi. Đông Nhi, đưa lang trung tới trưởng phòng nhận bạc.”

“Dạ” Nha hoàn Đông Nhi cúi người thi lễ, mời lang trung ra ngoài.

Ngồi xuống bên giường, Lăng Nhân Vân vươn tay khẽ vuốt đôi mắt Đào Nhạn Quân. Ánh mắt này..... tám năm trước, hắn đứng lẫn trong đám người, nhìn Đào Nhạn Quân cùng Liễu Nguyên Khanh trên lôi đài đấu trí, khi đó, đôi mắt Đào Nhạn Quân giống như tuyết tan giữa ngày xuân, tinh khiết, trong suốt, tựa như một tấm gương, tất cả hành động của Liễu Nguyên Khanh đều bị tấm gương ấy chiếu đến lộ rõ hết. Khi ấy đó mới chỉ là đôi mắt thiếu niên, trong ánh mắt hàm chứa khí phách tuổi trẻ, cũng có chút ngạo khí, nhưng nhiều chính là phong thái tự tin của kẻ sĩ đầy bụng kinh luân, phóng khoáng bộc lộ tài năng, chói sáng cơ hồ kẻ khác không thể lại gần, nhưng lại vẫn làm cho người ta tự đáy lòng sinh lòng yêu mến.

Sở quốc Đào, Tấn quốc Liễu, một hồi kia, là Sở quốc Đào áp đảo Tấn quốc Liễu, giảm bớt uy phong Tấn quốc, Đào Nhạn Quân vì Sở quốc giành lại danh dự, một khắc đó khiến cho cả Sở quốc oanh động, thiếu niên danh sĩ, danh tiếng thiên hạ vô song.

Chính là hiện tại, sẽ không còn được gặp lại đôi mắt ấy nữa, ngay cả nhìn mọi vật còn khó khăn đến thế, thì liệu còn có thể triển lộ sự sắc bén ngày trước hay sao? Huống chi, tám năm qua đi, Tấn quốc Liễu sớm đã công thành danh toại, trở thành trụ cột của Hoàn Hầu phủ, mà Sở quốc Đào của hiện tại liệu có còn là Sở quốc Đào năm ấy?

Lăng Nhân Vân rất muốn biết, con người thân bại danh liệt ấy, sau khi ẩn cư tám năm, lại gặp thứ đại họa làm cho thể tàn thân nhược, khi tỉnh lại sẽ có phản ứng như thế nào đây. Cho nên, y bỏ ngoài tai lời khuyên can của Ôn tổng quản, một đêm này ở lại trong phòng Đào Nhạn Quân, chỉ có thể hắn mới có thể nhìn thấy phản ứng đầu tiên của Đào Nhạn Quân sau khi thanh tỉnh.

Đối với hành động tùy hứng bất thành linh của đại nhân nhà mình, Ôn tổng quản sau khi chắc chắn Lăng Nhân Vân sẽ không phát bệnh thì liền mặc kệ, huống chi đây vẫn là ở trong phủ, cũng chỉ là đối phòng qua đêm mà thôi, không thành vấn đề. Cẩm y tú nhục, thư sàng nhuyễn cẩm đều được chuyển tới đầy đủ, thay

một lư trầm hương mới, gian ngoài có để sẵn nước trà, phía ngoài trừ bỏ Đông Nhi lại an bài thêm một nha hoàn gác đêm tên là Thu Nhi.

May mắn thay một phen náo loạn vừa rồi, cũng không kinh động được đến Đào Nhạn Quân, với bệnh tình của Lăng Nhàn Vân, hạ nhân trong nhà đều đã quen nhẹ tay nhẹ chân. Sau khi hết thấy đều được an bài thỏa đáng, Ôn tổng quản phát ông tay áo chạy lấy người.

Lăng Nhàn Vân được nha hoàn hầu hạ tắm rửa xong xuôi, thay một thân trung y, nằm trên nhuyển tháp nghỉ ngơi, mơ mơ hồ hồ ngủ trong chốc lát, đột nhiên bừng tỉnh, rón ra rón rén đi đến cạnh cửa, thấy hai nha hoàn ở gian ngoài đều đã gà gât mới cẩn thận thấp một ngọn nến, mang tới giấy và bút mực, nắm bờ ra bàn, nhanh tay viết tấu chương.

Cẩm Châu đề súp, ngàn mẫu ruộng tốt bị úng nước, thu hoạch năm nay nhất định giảm nhiều, mà dân chúng gặp nạn ít nhiều phiêu bạt khắp nơi, ăn đói mặc rách, không phiên ngói che đầu, trong nhà lấy đâu ra lương thực để sống qua mùa đông, mặc dù triều đình đã mở kho lương phát chẩn cứu giúp thiên tai, nhưng những người vong mạng trong nước lũ lụt, cũng rất cuộc không trở về được. Huống chi, dịch bệnh sau thiên tai, cũng là đại họa.

Đầu năm, thiên quan đã có lời tiên đoán, trong năm tất có lũ lụt, Lăng Nhàn Vân tâm tâm niệm niệm, từ lúc lập xuân đã phái quan viên đi các nơi tuần tra, phàm là đề điều không kiên cố, liền không ngại chi rất nhiều bạc, lệnh cho quan lại địa phương bắt tay vào tu bổ, không nghĩ tới.....tên Lữ Hoà Lương kia ngoài miệng nói thì hay mà làm thì dở, Lăng Nhàn Vân vẫn vẽ cây bút trong tay, không cẩn thận sứt một cái, lại có một giọt mực nước tích lại rồi rớt xuống mặt bàn, khiến hấn phải vội vàng lau đi.

Lấy lại bình tĩnh, Lăng Nhàn Vân tiếp tục viết. Hôm nay cùng Trương đại nhân bước đầu trao đổi một chút giúp nạn thiên tai công việc, ngày mai lâm triều có Trương đại nhân cùng hấn lên dâng tấu, hấn là có thể đem sự tình bạn xuống dưới, nghĩ đến đây lại thở dài, chỉ hận Sở vương tuổi nhỏ, nếu không thì làm sao hấn phải lao tâm như thế, đã phải sớm từ quan, nhàn vân đã hạc du sơn ngoạn thủy rồi mới đúng, lúc ấy chưa biết chừng lại có thể sống thêm vài năm.

Lưu loát viết một đồng nói, kỳ thật đều là quan mặt vắn vắn, Sở vương tuổi còn nhỏ, triều chính trên cơ bản đều do các đại thần nghị sự, Vương Thái Hậu định đoạt sau cùng, cái gọi là tấu chương, bất quá chỉ là mấy thứ đạo cụ hộ trợ mấy vị đại quan diễn trò trên triều mà thôi, mà sần diễn này dựng lên chính là để dạy cho Sở vương biết như thế nào là xử lý triều chính, cho nên mặc kệ ra sao, Lăng Nhàn Vân vẫn muốn đem tấu chương xem lại một lần, xác thực không có lời nào thất thố, nếu chẳng may bị nắm được nhược điểm không chừng lại sinh chuyện.

Chữ này..... Càng viết càng nhập thần. Lăng Nhàn Vân vừa lòng buông tấu chương xuống, mỗi ngày viết tấu chương, cũng coi như là luyện chữ đi. Vừa quay người lại, liền hoảng sợ, Đào Nhạn Quân đang cử động, y đã tỉnh, tựa hồ giấy dựa muốn đứng dậy, Lăng Nhàn Vân vội vàng chạy qua, nâng y dậy.

“Sở Đào tiên sinh, người cần gì, cứ nói với ta.”

Đào Nhạn Quân thân thể cứng đờ, theo bản năng hướng về phía tiếng nói Lăng Nhàn Vân vọng lại, ánh sáng le lói từ ngọn nến có thể được bao nhiêu, cho dù là gần trong gang tấc, y cũng chỉ có thể thấy gương mặt Lăng Nhàn Vân mơ hồ không rõ. Thoáng ảm đạm, cặp mắt cái gì cũng không thấy rõ ấy lại trở nên trầm tĩnh trong suốt.

“Nhà xí.” Thanh âm Đào Nhạn Quân rất nhẹ, nhưng thần sắc lại chẳng hề mang ý xấu hổ.

“Ta đưa người đi.” Lăng Nhàn Vân lời này vừa nói ra, chính mình thật có chút nhớ nhung cười, hấn ít nhiều cũng coi như là người có địa vị cao lại nguyện ý nhân nhượng trước người khác, nếu để Ôn tổng quản biết được, chắc chắn sẽ lại lải nhải một phen.

Đào Nhạn Quân tuy có chút ngẩn ngơ, nhưng không cự tuyệt, y trên người vô lực, lúc xuống giường cơ hồ là y ở trong lòng Lăng Nhàn Vân, một thân thể gầy gò toàn xương tựa vào khiến ngực Lăng Nhàn Vân ần ần đau.

Thật vất vả giúp Đào Nhạn Quân như xí xong xuôi, Lăng Nhàn Vân đến gian đánh thức Thu Nhi đang gà gât, phân phó nàng mang nước tới cho Đào Nhạn Quân rửa tay, tiểu nha hoàn thấy Đào Nhạn Quân cư

nhân khiến cho đại nhân nhà mình nguyện ý đưa tay đỡ thì ánh mắt không khỏi trợn tròn lên bực tức, chỉ là Lăng Nhàn Vân hướng nàng phất tay không cho nói chuyện nên cô nàng đành phải dậm chân một cái, bưng chậu nước nhanh chóng đi ra ngoài.

Đào Nhạn Quân dựa sát vào lòng, khiến cho Lăng Nhàn Vân đành phải nửa ôm nửa đỡ đưa tới bên giường, lúc này y mới nói: “Làm phiền đại nhân, Nhạn Quân thực rất sợ hãi.”

“Đại nhân? Người gọi ta đại nhân sao?” Lăng Nhàn Vân lắp bắp kinh hãi, nghĩ đến hần vừa rồi cũng không cho phép Thu Nhi lên tiếng, với ánh mắt mù mờ của Đào Nhạn Quân lúc này, hần là không thể thấy rõ y phục cũng như cách ăn mặc của hần, vậy thì vì cái gì y có thể nhận ra thân phận của hần mà không phải đem hần đánh đồng với đám hạ nhân.

Đào Nhạn Quân cười cười: “Trên tay đại nhân có hương mực, lại là mực Việt Khê Chương Đài, màu như thanh sơn viễn đại, vị mực cũng độc đáo thơm ngát, là cống phẩm của Sở quốc, nếu không phải vương thân quốc thích, hay quan lớn và hậu duệ quý tộc tuyệt không thể dùng.”

Lăng Nhàn Vân muốn cười mà không cười nổi. Một giọt mực cũng đủ khiến y khốn đốn nửa ngày, không qua nổi con mắt sắc bén cùng miệng lưỡi lợi hại như cáo già của Ôn tổng quản chưa thêm tính, hiện tại ngay cả cái ánh mắt nhìn gì cũng không rõ của Đào Nhạn Quân cũng chẳng giấu nổi, thực là..... làm cho người ta hưng phấn.

“Sở Đào tiên sinh thân mang kì độc, mắt cũng đã không nhìn thấy, lại không biết mình đang ở nơi nào, vậy mà vẫn có thể bình tĩnh và miễn tuệ như thế, thật khiến cho Nhàn Vân bội phục vạn phần.”

“Thượng Khanh đại phu?” Đào Nhạn Quân cung kính khom người, “Nhạn Quân thất lễ rồi.”

Lăng Nhàn Vân thấy y khom người cũng vất vả, khó khăn, vội vàng nói: “Sở Đào tiên sinh không cần đa lễ, Nhàn Vân xưa nay vốn ái kính tiên sinh, có thể vì tiên sinh làm chút chuyện, cũng là vinh hạnh của ta.”

“Thân đệ của Vương Thái Hậu, cữu cữu của Vương Thượng, là Sở quốc công quốc chi thần dưới một người trên ngàn người, Nhạn Quân nào có tài đức gì mà dám nhận ái kính của đại nhân”. Đào Nhạn Quân cúi đầu, làm ra vẻ hèn mọn, nhưng khóe miệng lại mỉm cười.

Lăng Nhàn Vân thoáng thất thần, trong trí nhớ Đào Nhạn Quân của tám năm về trước cùng Đào Nhạn Quân trước mặt y dần dần trùng khớp. Thật là kỳ quái, rõ ràng một người là thiếu niên đặc chí, phong thái ung dung lại tài năng khuynh thế, còn một người hình dung tiêu tụy, suy yếu vô lực, khí khái năm xưa đã vơi đi quá nửa. Chính là trong mắt Lăng Nhàn Vân hai bộ dáng hoàn toàn bất đồng đó, vẫn là trùng khớp một cách kỳ diệu.

Cảm giác đứng hồi lâu có chút mệt mỏi, Lăng Nhàn Vân bước về phía nhụy tháp cách giường ngủ của Đào Nhạn Quân không đến mười bước chân, an nhàn dựa vào, nói: “Sở Đào tiên sinh, người cũng biết người vì sao lại ở đây?”

“Đại nhân gọi ta Nhạn Quân là được rồi”. Lăng thính hồi lâu, Đào Nhạn Quân đáp một câu chẳng hề liên quan.

“Nhạn Quân.....”. Dem cái tên đó thì thầm trên miệng thêm một lần, Lăng Nhàn Vân chỉ cảm thấy trên đầu lưỡi như được phủ một tầng mật ngọt, cảm giác ngọt ngào thần nhiên tràn ngập miệng lưỡi. Cái tên này thật sự rất hay, hần.....rất thích.....

“Ngủ đi, Nhạn Quân.”

“Chúc đại nhân mộng đẹp.”

Thổi tắt đèn, trong bóng đêm, thanh âm hô hấp đều đặn hoà vào nhau, giống như đều đã ngủ, nhưng xác thực hai người đều có tâm tư riêng. Đào Nhạn Quân không ngủ, là bởi ba tháng qua y đã ngủ quá nhiều, lúc trước lại ngủ thêm chút nữa, nên giờ tự nhiên liên tỉnh táo. Lăng Nhàn Vân không ngủ được, là bởi vì hưng phấn, một loại hưng phấn khó hiểu, khiến hần trần trọc, không sao chợp mắt được.

Tuy rằng nằm cùng một gian phòng, thế nhưng hai người lại bất đồng tâm tư.

Đệ nhị chương hoàn

3. Chương 3

Trời còn chưa sáng, Lăng Nhân Vân đã lặng lẽ thức dậy, sau khi để Thu Nhi và Đông Nhi hầu hạ rửa mặt chải đầu và ăn sáng xong xuôi liền mặc quan phục vào triều đi. Có điều hắn không hề biết Đào Nhạn Quân từ khi hắn đứng dậy tới giờ thì mọi động tĩnh đều đã nghe thấy hết một lượt. Trong phòng lại an tĩnh, từ từ nhắm hai mắt, một mảng bóng tối bủa vây, trong đầu Đào Nhạn Quân bỗng hiện lên hình ảnh nơi đào nguyên ngày ấy, hiện một màn Bùi Thanh cùng y ly biệt.

“Bùi..... Thanh.....”

Tám năm ẩn cư, đào nguyên nhất mộng, là trời xanh trên người, hay vẫn là người đã tỉnh mộng? Bàn tay áp sát bên người nắm lại thành quyền, hai phiến môi lạnh lẽo cũng dần nhếch lên. Chờ xem, kẻ phá hư mộng đẹp của y, y tuyệt sẽ không buông tha. Miễn cưỡng động dậy thân thể, khoan chân ngồi vận công bức độc, y sẽ mau chóng hồi phục, đến lúc đó..... Một mặt cười lạnh từ khóe miệng Đào Nhạn Quân chợt khẽ hiện ra.

Không biết qua bao lâu, nha hoàn Đông Nhi bưng nước ấm tiến vào, vừa thấy Đào Nhạn Quân khoan chân ngồi ở đầu giường, không khỏi “A” lên một tiếng, nói: “Sở Đào tiên sinh, sao ngài lại ngồi dậy như thế? Mau nằm xuống nghỉ ngơi đi”. Sau đó vội vàng buông chậu nước chạy tới bên giường muốn đem Đào Nhạn Quân ấn nằm xuống. Vị này chính là khách quý của đại nhân, bệnh vốn đã nặng như vậy, nếu lại xảy ra chuyện gì nữa, nàng gánh sao nổi trách nhiệm đây.

Đào Nhạn Quân khi nghe tiếng cửa phòng mở cũng đã thu liễm nội công, tuy tám năm qua y vì việc chữa trị nội thương cho Bùi Thanh đã khiến cho công lực bản thân hao tổn hơn phân nửa, nhưng y vẫn cảm thấy được trên người còn không ít khí lực. Mở mắt ra, thấy Đông Nhi vươn tay lại gần, y khẽ ngăn lại, mỉm cười đứng lên.

“Đông Nhi cô nương, ta đã đỡ hơn nhiều rồi.”

Thái dương sớm đã lên cao, dương quang sáng rõ khiến cho ánh nhìn của Đào Nhạn Quân rõ ràng thêm đôi chút, tuy rằng vẫn là mơ hồ, nhưng cũng có thể nhìn ra tiểu nha hoàn này ngũ quan khá thanh tú.

Nha hoàn Đông Nhi mắt thấy Đào Nhạn Quân hướng mình mỉm cười, tuy nói y mê man đã ba tháng, khuôn mặt ngoài da bọc xương thì chẳng hề thấy chút thịt, nhưng nụ cười lại như thể xuân phong lướt qua, giống như trước mắt có ngàn phiến đào hoa tung bay đến hoa mắt, lập tức liền đỏ mặt, lúng ta lúng túng thu tay về, thanh âm nhỏ như muỗi kêu: “Sở Đào tiên sinh, để Đông Nhi hầu hạ ngài rửa mặt chải đầu.”

“Mắt ta giờ nhìn không tiện, làm phiền Đông Nhi cô nương” Đào Nhạn Quân tiếp tục mỉm cười, y không thấy rõ nét ửng hồng trên hai má Đông Nhi, nhưng là rất rõ ràng một nụ cười của mình có lực sát thương lớn tới cỡ nào.

“Không phiền, không phiền, hầu hạ ngài là bổn phận của Đông Nhi..... Sở Đào tiên sinh, để ta đỡ ngài xuống giường”. Tiểu cô nương mười sáu, bảy tuổi đơn thuần, trong sáng, càng nhìn lại càng đỏ mặt.

Cuối cùng Đào Nhạn Quân hiện tại trên người cũng có vài phần khí lực, không giống đêm qua cơ hồ toàn thân đều phải dựa hết trong lòng Lăng Nhân Vân, được Đông Nhi dìu đi vài bước ngồi xuống cạnh bàn trà, tùy ý để Đông Nhi thấm ướt khăn, giúp y rửa mặt chải đầu.

“Đông Nhi cô nương, khi ta còn hôn mê, đều là cô nương chiếu cố ta sao?” Đào Nhạn Quân thuận miệng hỏi.

“Đúng vậy.” Đông Nhi bỗng nhiên nghĩ đến nàng khi đó cơ hồ mỗi ngày đều phải giúp Đào Nhạn Quân lau người, mặt ửng đỏ vốn đã muốn lui lại đỏ lựng lên, ánh mắt hết nhìn trái lại nhìn phải.

“Không biết ta mê man đã bao lâu?”

“Ba tháng..... Ah, Sở Đào tiên sinh, ngài sao biết ta tên là Đông Nhi?” Tiểu nha hoàn phản ứng chậm chạp rồi cuộc cũng phát hiện ra điểm khác thường này, nàng chưa từng nói cho Sở Đào tiên sinh biết tên của nàng nha.

“Lúc lang trung tới xem bệnh cho ta, người không phải đứng bên cạnh sao, ta nhớ rõ thanh âm của người mà. Đông Nhi cô nương, đại nhân nhà cô nương ba tháng qua vẫn đều ngủ ở nơi này sao?” Đào Nhạn Quân lúc trước tỉnh lại chưa kịp quan sát cảnh vật xung quanh, hướng chỉ khi đó đã quá giờ cơm chiều, sắc trời so với bây giờ tối hơn nhiều lắm, mắt y cũng không thể thấy rõ như hiện tại.

“Không phải, ngày hôm qua tiên sinh đột nhiên tỉnh lại, đại nhân trong lòng rất cao hứng..... Tiên sinh ngài không biết đó thôi, đại nhân đối với ngài vô cùng coi trọng, không chỉ có dọn ra khỏi Đông sương nhường phòng cho ngài ở, còn thường xuyên hỏi thăm tình trạng của ngài, ngài vẫn bất tỉnh, đại nhân trong lòng nóng như lửa đốt, lúc nào cũng muốn đến thăm ngài, chính là Ôn tổng quản sợ đại nhân quýnh lên lại phát bệnh, nên ra sức can ngăn, khoảng tám, mười ngày mới để cho đại nhân tới một lần.....”

Tiểu nha hoàn không chút tâm cơ, bị Đào Nhạn Quân hỏi han như vậy, tức thì nói không ngừng nghỉ, nửa ngày công phu, khiến cho Đào Nhạn Quân đem Thượng Khanh phủ từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài, từ chủ tử đến đám tạp dịch, toàn bộ hỏi thăm rành mạch.

Giữa trưa sau khi dùng cơm xong, Đông Nhi lại bừng được đến, Đào Nhạn Quân uống xong liền bắt đầu buồn ngủ, lười nhác nằm trên giường ngủ mấy canh giờ. Tỉnh lại, cảm thấy người cũng có đến vài phần khí lực, liền bảo Đông Nhi dìu mình ra ngoài đi dạo một chút.

Tuy rằng đã qua giờ Ngọ, nhưng ánh dương vẫn chẳng hề nhạt bớt, Đông Nhi đỡ Đào Nhạn Quân ra ngoài lại cứ kiếm nơi có bóng râm mới đi, cứ qua qua lại lại như vậy làm cho Đào Nhạn Quân rất khó thăm dò địa thế xung quanh, bởi vì Đông Nhi có đôi khi đi tới thấy phía trước không có bóng cây liền quay lại, mắt Đào Nhạn Quân lại không thấy rõ, vòng vo vài lần, liền không phân biệt nổi phương hướng nữa, đành âm thầm thở dài một hơi, cảm giác đã thấm mệt, đang muốn lên tiếng bảo Đông Nhi đưa mình trở về, thì có một trận gió thổi qua, chớp mũi bỗng nhiên ngửi được một làn hương thoang thoang, vô cùng thanh nhã.

“Là hương sen, nơi này có liên trì* sao?”

(liên trì = hồ sen)

Đông Nhi đỡ Đào Nhạn Quân đi một đoạn đường khá dài, vốn là đi lung tung, Đào Nhạn Quân vừa cất lời, nàng liền bừng tỉnh: “Hương sen? A, di thế nào mà lại đến nội viện của đại nhân thế này, Sở Đào tiên sinh, ta đưa ngài trở về nhé, Ôn tổng quản bình thường không muốn hạ nhân đi loạn vào nội viện của đại nhân đâu, sợ quấy nhiễu đến giờ nghỉ của đại nhân. Nghe nói năm đại nhân mười tám tuổi, có cá nhân không biết nặng nhẹ chạy đến chỗ đại nhân nghỉ ngơi hô to gọi nhỏ, hại đại nhân phát bệnh, thiếu chút nữa mất mạng” Đông Nhi nói tới đây liền tự vả vào miệng mình, phi phi hai tiếng: “Là Đông Nhi nói gở, đại nhân nhà ta nhất định sống lâu trăm tuổi.”

Đào Nhạn Quân vốn định đến bên cạnh liên trì nghỉ chân một lát, nhưng nghe Đông Nhi nói vậy thì không tiện mở miệng, ngược lại hỏi: “Lăng đại nhân hần..... Bệnh của hần không cách nào trị được sao?”

Đông Nhi nhìn quanh, thấy không có ai mới nhẹ giọng nói: “Bệnh của đại nhân là bệnh từ trong thai, nghe nói trước đây đã thỉnh không biết bao nhiêu lang trung, chính là ai cũng đều chịu bó tay, nói rằng cho dù cung dưỡng như tiên Phật cũng sống không quá hai mươi tuổi, sau này, cũng chính là lần đại nhân phát bệnh thiếu chút nữa mất mạng mà ta vừa nói đó, có một vị lang trung họ Yến được tới cửa, vị lang trung này hôm qua tiên sinh đã gặp qua, chính là ngài vừa mới tỉnh đại nhân liền sai nô tỳ đi thỉnh Yến lang trung tới xem bệnh cho ngài. Mà cái vị Yến lang trung đó cũng rất lợi hại, có thể đem mạng của đại nhân nhà ta cứu trở về, từ đó về sau, bệnh tình của đại nhân liền giao cho Yến lang trung điều dưỡng, bình an sống đến bây giờ”. Tiểu nha hoàn nói tới đây, trong mắt lay động, tất cả đều là sùng bái dành cho vị lang trung họ Yến.

Bệnh tình của Lăng Nhàn Vân, Đào Nhạn Quân cũng từng nghe nói qua, vốn nghĩ rằng hần đã sống đến tận bây giờ, nhất định là bên ngoài tung tin vịt đem bệnh tình của Lăng Nhàn Vân khuếch đại lên, thật không nghĩ tới hoá ra là nhờ cái vị Yến lang trung kia mà ra. Nhớ tới đêm qua Lăng Nhàn Vân điều y đi như xí, lúc ấy dựa ở trong ngực Lăng Nhàn Vân, liền phát hiện đó là một người thân thể suy nhược, nhưng không nghĩ lại nhược đến mức ấy.

Vị Thượng Khanh Đại Phu này, là người thực kỳ quái. Thùy hạ mi mắt, khoé miệng Đào Nhạ Quân dần dần nhếch lên.

Đi thêm vài bước, Đông Nhi liền kêu nhẹ một tiếng: “A, đại nhân đã trở lại.”

Đào Nhạ Quân ngẩng đầu nhìn, trong tầm mắt mơ hồ chỉ có thể nhìn thấy một bóng dáng tử sắc, quan phục Sở quốc luôn lấy màu tím làm chủ đạo, chức quan càng cao, màu quan phục càng sẫm.

“Nhạ Quân?” Lăng Nhàn Vân cũng nhìn thấy Đào Nhạ Quân cùng Đông Nhi, cước bộ liền trở nên vội vàng hướng bên này đi tới.

Theo sát phía sau Lăng Nhàn Vân chính là Ôn tổng quản, thanh âm không cao không thấp nhắc nhở: “Đại nhân, chú ý dưới chân”.

Nội viện mỗi ngày qua lại cả ngàn lần, có cái gì mà phải chú ý, kỳ thật là muốn nhắc Lăng Nhàn Vân đối với Đào Nhạ Quân không cần quá mức thân cận, dù sao đây cũng là người quan hệ chẳng hề tầm thường với Nhị công tử Hoàn Hầu phủ của địch quốc.

Lăng Nhàn Vân bước chân cũng chậm lại, nói: “Ôn tổng quản yên tâm, mắt ta tốt lắm, ngay cả viên đá nhỏ như hạt gạo, cũng thấy rất rõ.” Hắn nhìn người..... Vẫn rất tinh tường nha.

“Lăng đại nhân.”

Đào Nhạ Quân hướng với Lăng Nhàn Vân gật đầu, không hành lễ, chỉ như bằng hữu gặp nhau. Đôi mắt nhìn gì cũng không rõ kia lại đem tới cho Lăng Nhàn Vân một loại cảm giác thanh thấu, giống như hết thảy đều hiện hết trong cặp mắt đó, so với tám năm trước vẫn là hơi có chút bất đồng, thiếu đi sự bén nhọn, nhưng lại hơn vài phần thu liễm, thành thực.

Lăng Nhàn Vân mím môi cười, cầm tay Đào Nhạ Quân: “Nhạ Quân có hứng tản bộ, chính là thân thể cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, phải không?”

“So với hôm qua thì đã có chút khí lực.” Đào Nhạ Quân không có thu tay về, tùy ý để cho Lăng Nhàn Vân nắm lấy, hướng phía hương sen bay tới mà đi.

Phía sau, Ôn tổng quản đang giáo huấn Đông Nhi.

“Sở Đào tiên sinh bệnh nặng mới khỏi, nên nghỉ ngơi nhiều mới phải, ngươi sao có thể để ngài ra ngoài đi loạn như vậy.”

Đông Nhi hai tay nắm vào nhau, cúi đầu không dám lên tiếng.

Bên cạnh liên trì có đình viện hóng mát, Lăng Nhàn Vân đưa Đào Nhạ Quân vào ngồi bên trong, Ôn tổng quản đứng phía ngoài, sai Đông Nhi đi lấy canh đậu xanh, không bao lâu canh đậu xanh được mang đến tới, Lăng Nhàn Vân bưng một chén đưa cho Đào Nhạ Quân, ôn hòa nói: “Đây là canh dùng loại đậu xanh thượng phẩm nấu thành, rất thanh mát, bên trong còn bỏ thêm mấy vị thuốc giúp tiêu trừ độc trong cơ thể, ngươi nếm thử chút đi, hương vị không tồi đâu.”

Đào Nhạ Quân dùng thìa múc một chút canh đưa lên miệng, hơi nhướn mi nói: “Ngọt sao?”

“Canh đậu xanh đương nhiên là ngọt rồi, Nhạ Quân không thích đồ ngọt sao?”

Đào Nhạ Quân cười cười, cái thìa trong chén canh đậu xanh chậm rãi xoay vòng, hồi lâu mới nói: “Không hẳn vậy, chỉ là canh dùng để giải nhiệt, ta thích dùng cánh hoa hơn.”

“Cánh hoa?”

Lăng Nhàn Vân ngẩn ra hồi lâu mới hiểu ý tứ của y, hướng Ôn tổng quản phân phó: “Ôn tổng quản, mau sai người hái cho ta một đóa hoa sen đến đây.”

Hạt sen, tâm sen, liên tu, đài sen, củ sen, đều có tác dụng thanh nhiệt trừ độc, Lăng Nhàn Vân hứng thú đích Đào Nhạ Quân, y vì sao cứ mãi chung tình với những cánh liên hoa?

Đào Nhạ Quân hạ mi mắt, tuy rằng thấy không rõ lắm, nhưng cũng mơ hồ đoán được ra nghi vấn Lăng Nhàn Vân, chỉ cười mà không đáp, kỳ thật..... Nào có cái gì là chung tình hay không chung tình, y chẳng

qua là muốn nếm thử xem hoa sen kia có hương vị thế nào, có giống với bích đào nơi đào nguyên kia, chua xót đắng cay

Đóa hoa sen được Ôn tổng quản tự mình đưa tới, buông đóa hoa lên đĩa, hắn không nặng không nhẹ nói thêm một câu: “Đại nhân, ngài mệt nhọc cả ngày, cùng Sở Đào tiên sinh hàn huyên hồi lâu, cũng nên nghỉ ngơi rồi.”

“Ôn tổng quản, ta vẫn ổn, không ông người lưu tâm, lui xuống đi.”

Thân thể Lăng Nhân Văn dù không tốt, cũng không yếu ớt đến nỗi mới nói mấy câu đã muốn nghỉ ngơi, Đào Nhạn Quân trong lòng hiểu được, lời này của Ôn tổng quản kỳ thật là nói cho y nghe, bèn cười thầm một tiếng, cũng không thềm phản ứng, chỉ thần nhiên ngắt một mảnh nhỏ cánh hoa sen để vào trong miệng. Quả nhiên, có vị đắng nhẹ nhẹ tràn khắp khoang miệng, có lẽ hoa trên nhân gian, vô luận bề ngoài đẹp đến động lòng người ra sao, kỳ thật đều vô cùng đắng chát.

“Ân..... Có hương thơm thanh mát, nếu dùng làm điểm tâm ngọt hắn là rất ngon. Ôn tổng quản, lát nữa hãy hỏi trù phòng xem có cách nào đem hoa sen làm thành điểm tâm hay không.”

Nguyên lai, Lăng Nhân Văn cũng đã ngắt một chút cánh hoa sen để vào miệng, hắn nói dứt lời, Đào Nhạn Quân mới giật mình, phát giác trong miệng quả thật có một hương thơm ngát tràn ngập, dần dần đẩy lui vị đắng ban đầu.

“Lăng đại nhân quả nhiên bất đồng với thường nhân, khó trách tuổi còn trẻ đã đứng trên vị trí cao như vậy”. Đào Nhạn Quân nâng mắt nhìn thẳng vào Lăng Nhân Văn, người này đem đến cho y cảm giác mẫn tuệ sâu sắc, cũng thực chuẩn xác, cùng ngậm một cánh hoa, y chỉ mãi chú ý tới vị đắng, còn Lăng Nhân Văn lại phát hiện ra hương thơm, hơn nữa còn ngay lập tức có thể nghĩ đến tác dụng. Nhân tiểu kiến đại, hiểu biết của Đào Nhạn Quân đối Lăng Nhân Văn tăng thêm một chút.

“Nhạn Quân còn hơn ta nhiều a” Lăng Nhân Văn ha ha cười, trên đời này có thể có mấy người sau khi gặp đại họa, vẫn có thể bình tĩnh tự nhiên như giống Đào Nhạn Quân chứ, trên người y nào có một chút dấu vết gì, càng làm cho Lăng Nhân Văn không thể lý giải nổi sau khi tỉnh lại Đào Nhạn Quân thế nhưng một câu cũng không hề hỏi tới Bùi Thanh, là không muốn hỏi, hay không dám hỏi?

“Đúng rồi, Nhạn Quân chớ câu nệ chức vị, nếu không ngại, cứ gọi ta hai tiếng Nhân Văn là được rồi.”

“Nhân Văn.” Đào Nhạn Quân rất biết nghe lời, ôn hoà gọi một tiếng.

Nghe tiếng gọi này của y, Lăng Nhân Văn đuôi mày khé mắt đều toát ra ý cười. Một tiếng gọi này cũng đem quan hệ hai người kéo gần lại rất nhiều, Lăng Nhân Văn hưng trí phần chần, cùng Đào Nhạn Quân nhàn thoai đủ thứ chuyện, người ngoài nhìn vào, thấy bọn họ không giống mới quen, mà giống như là tri kỷ thân thiết nhiều năm vậy.

Sắc trời dần tối, Ôn tổng quản đứng ngoài lương đình vô tình cố ý ho khan năm sáu tiếng, Lăng Nhân Văn biết nếu không dừng ngay, sợ lúc sau quay đầu lại Ôn tổng quản sẽ lải nhải nói tới sáng mai luôn mất, nên đành luyến không rời chấm dứt cuộc nói chuyện, vẫy tay gọi Đông Nhi, phân phó nàng đưa Đào Nhạn Quân về phòng.

Đào Nhạn Quân kỳ thật đã sớm mệt mỏi, gắng gượng ngồi cùng Lăng Nhân Văn hồi lâu, chống đỡ không nổi, lúc Đông Nhi vừa nâng y đứng dậy đầu liền một trận choáng váng, tay vung lên nhưng không thấy chỗ vịn liền ngã quỵ trên mặt đất.

“A!” Đông Nhi hét chói tai, nàng một tiểu cô nương, khí lực không đủ, Đào Nhạn Quân nghiêng ngã như vậy, nàng tuột tay, lập tức liền la hoảng lên.

Lăng Nhân Văn cũng hoảng sợ, cũng may hắn đứng gần sát, thuận tay chụp tới ôm thắt lưng Đào Nhạn Quân, chính mình cũng bị lực đạo đẩy về phía sau, thắt lưng va vào bàn đá khiến Lăng Nhân Văn đau đớn nhú mày.

“Đại nhân!” Ôn tổng quản vội vã chạy lại, đỡ Đào Nhạn Quân dựa vào Đông Nhi. Bị bất ngờ, Đông Nhi luống cuống tay chân đỡ Đào Nhạn Quân ngồi xuống, Ôn tổng quản cũng chẳng buồn để ý, đỡ Lăng Nhân Văn lên, đi về phía nội vệ, vừa đi vừa kêu: “Người đâu, mau đi thỉnh Yển lang trung đến đây.”

Vào phòng, Lăng Nhân Vân bị ép nằm trên giường thì dở khóc dở cười, nói: “Ôn tổng quản, không cần khoa trương như vậy, ta chỉ va vào thắt lưng một chút, cũng đâu có sao, gọi Yến đại phu tới đây thì nên để ông ấy đi xem bệnh cho Nhạn Quân trước đi, ta thấy Nhạn Quân sắc mặt không tốt. Ai, đều do ta, nói đến cao hứng, cũng không chú ý sắc mặt y.”

Ôn tổng quản trừng mắt, nói: “Đại nhân, ngài hôm nay vì chuyện phát chẩn đã mệt nhọc cả một ngày, còn không biết nặng nhẹ theo Sở Đào tiên sinh nói chuyện nửa ngày, ngài đây chính là lên sọc liền quên đau, không còn nhớ lần trước phát bệnh đã thống khổ như thế nào rồi.”

“Sinh tử từ mệnh, ta sớm đã nhìn thấu, sao ta cứ thấy ông thật ra còn muốn níu kéo cái mạng này hơn cả ta vậy” Lăng Nhân Vân nhẹ nhàng cười, nâng tay dè ngực, cảm thụ được chuyển động rất nhỏ, trái tim này, bây giờ còn ở đập yếu ới, nếu như để bệnh tái phát một nữa, chỉ sợ chẳng thể đập nổi nữa.

“Đại nhân..... Không phải lão nô giáo huấn ngài, nhưng viên Điều Mệnh được cuối cùng kia, ngài tội gì lại tặng cho một người chẳng quan hệ gì như thế..... Nếu lại phát bệnh, thì phải làm sao?”

“Người chẳng quan hệ gì.....”. Lăng Nhân Vân nhìn ra ngoài cửa sổ, phía đình hóng mát mơ hồ có thể thấy được, Đào Nhạn Quân đã được đưa về Đông sương phòng, dù cố đến mấy cũng nhìn không thấy. Nếu thật sự chính là người chẳng quan hệ gì, hẳn vì sao tám năm qua vẫn nhớ mãi không quên, vì sao vừa hay tin Đào Nhạn Quân gặp nguy hiểm, liền vội vã phái người mang theo viên Điều Mệnh được cuối cùng kia đi cứu người.

Mặc dù thật sự không được báo đáp, hẳn cũng không hối hận. Dùng cơ hội một lần giành lại mạng sống đổi lấy việc cùng Đào Nhạn Quân ngồi chuyện phiếm một hồi, thật sự đáng giá!

Đào Nhạn Quân thật ra cũng không có chuyện gì, ngủ một giấc đã khoẻ tới bảy tám phần, lại ngồi xuống vận công một hồi, thần sắc liền tươi tỉnh.

Lăng Nhân Vân cũng nhớ kỹ một hồi kia, tuy mỗi ngày vẫn muốn tới tìm Đào Nhạn Quân hàn huyên chốc lát, nhưng lại vô cùng chú ý đúng mực, vừa thấy Đào Nhạn Quân hơi có vẻ mệt mỏi, liền lập tức đình chỉ câu chuyện, để cho Đào Nhạn Quân hảo hảo nghỉ ngơi.

Đào Nhạn Quân cũng biết thân thể không khoẻ, trong lòng có muốn tính toán gì cũng đều không ổn, vì thế mỗi ngày đều kiên trì ngồi vận công, hơn nữa Lăng Nhân Vân thường ngày đưa đến đều là được tốt cùng đồ bổ, ngoại trừ ánh mắt vẫn không thấy chuyển biến gì, thân thể Đào Nhạn Quân đích so với trước ngày một tốt hơn, trên người bắt đầu có da có thịt, hơn nữa tháng liền liền béo lên trông thấy.

Mất thấy Đào Nhạn Quân từ từ hồi phục, Lăng Nhân Vân cả ngày tinh thần chấn, tẩu lộ sinh phong, hành sự hữu lực, sống hơn hai mươi năm, hạ nhân trong nhà mấy ngày nay mới thấy sắc mặt hẳn hồng nhuận thế.

Đại nhân nhà mình thay đổi, hạ nhân trong đều thấy trong mắt, vui mừng, cũng hiểu thứ Đào Nhạn Quân mang đến chính là phúc khí. Tuy bên ngoài danh tiếng Sở Đào tiên sinh không có gì tốt, nhưng trong phủ Thượng Khanh Đại Phu y chính là phúc tinh, lại còn là phúc tinh của Lăng Nhân Vân. Trừ bỏ Ôn tổng quản đối với Đào Nhạn Quân còn có vài phân đề phòng, trong phủ từ trên xuống dưới không ai là không thích y, đặc biệt là Đông Nhi, lúc cùng mấy tỉ muội cùng là gia nhân trong phủ nói chuyện phiếm, nàng mở miệng ra là Sở Đào tiên sinh thế này, Sở Đào tiên sinh thế kia, nhất là nụ cười như xuân phong ngày đó, làm cho nàng nhớ tới đến liền đỏ mặt.

Có một ngày, Lăng Nhân Vân sau khi rời đi còn để lại một mâm điểm tâm, là Liên hoa cao ngày đó lúc ở đình hóng mát nhất thời nổi hứng sai trù phòng làm ra. Trù nương của Lăng phủ hiển nhiên là cao tay, không biết làm thế nào mà có thể tẩy hết vị cay đắng của hoa sen, đưa lên miệng đều là mùi thơm ngát, vị ngọt chỉ man mát. Thật không ngờ Lăng Nhân Vân ngày đó khi y uống một ngụm canh đậu xanh rồi nói một chữ “ngọt” rồi không uống nữa, đã hiểu rồi cố ý dận dò trù nương làm vị đạo nhạt đi.

Đào Nhạn Quân là người từng trải, Lăng Nhân Vân vì y làm ra những chuyện này, nếu nói đối với y chỉ đơn thuần là ái kính, đó là tự lừa mình dối người. Cần một miếng Liên hoa cao, nét mặt Đào Nhạn Quân hiện

lên một mặt tươi cười, quý dị y như nụ cười ngày đó ở Đào nguyên độc phát, nếu như lúc này có người nhìn thấy nụ cười ấy, nhất định sau lưng phát lạnh.

Ngày tiếp theo, sau khi dùng qua ngọc thiện, Đào Nhạn Quân theo thường lệ ra ngoài đi dạo một chút, hoạt động thân thể, Lăng phủ rộng lớn, được Đông Nhi dẫn đi hơn nửa tháng, cuối cùng cũng thăm dò được đại khái phương hướng, hiện tại ra ngoài không cần Đông Nhi đỡ cũng có thể tự do đi lại, sẽ không vì ánh mắt không tốt mà lạc đường.

Dọc theo đường đi có gặp qua vài hạ nhân, ai nhìn đến y cũng đều nhiệt tình chào một tiếng “Sở Đào tiên sinh”, Đào Nhạn Quân đối với biểu hiện thân thiết này của đám hạ nhân luôn mỉm cười. So với nụ cười ngày trước Đông Nhi nhìn thấy lại khác rất nhiều, khuôn mặt đã có da có thịt hơn nên nụ cười cũng vì thế mà rạng rỡ thêm mấy phần.

Đào Nhạn Quân không giống với Liễu Nguyên Khanh dung nhan tinh xảo, nhưng từ lời nói cử chỉ đều toát lên vẻ phong lưu mà nho nhã. Có lẽ tám năm ẩn cư đã cổ vũ cho bản tính lười nhác trong y, vì thế ở trong mắt người khác, hiện tại Đào Nhạn Quân lại có vẻ thanh thản mà trầm ổn, phong lưu mà ưu nhã.

Đi một vòng quanh Lăng Phủ, gót chân đã muốn tê dại, Đào Nhạn Quân cuối cùng chọn đình viện bên bờ liên trì làm chỗ nghỉ chân, Đông Nhi vẫn theo sát phía sau, bị y sai đi lấy trà cùng liên hoa cao.

Ngồi một mình buồn chán nhìn về phía liên trì, giữa một mảng xanh rì mơ hồ lộ ra vài đốm hồng nhàn nhạt, so với mấy hôm trước thì đã bớt đi nhiều, có lẽ mùa hoa cũng sắp qua rồi.

Xoa xoa đôi mắt đau nhức vì nhìn chăm chú quá lâu, Đào Nhạn Quân chợt nghe được tiếng người đi từ xa tới, tiếng bước chân nhẹ nhàng khoan thai, có thể đoán được đó là Lăng Nhân Vân vừa về tới phủ. Quay đầu nhìn lại, quả nhiên, là thân ảnh tử sắc vô cùng quen thuộc. Bóng dáng ấy bỗng dừng lại một chút, chắc hẳn Lăng Nhân Vân cũng đã nhìn thấy y.

Khóe môi Đào Nhạn Quân hiện lên một nét cười, miễn cưỡng ngồi bất động, chờ Lăng Nhân Vân bước qua. Lại chẳng ngờ Lăng Nhân Vân chỉ ngừng một lát rồi đột nhiên bước nhanh hơn, đi thẳng vào trong nội viện, còn Ôn tổng quản đi theo phía sau lại tới bên Đào Nhạn Quân, từ tốn cất lời: “Sở Đào tiên sinh, sao ngài lại ngồi một mình ở chỗ này? Đông Nhi đâu? Nha đầu này, lại lười biếng rồi!”

“Đông Nhi giúp ta đi lấy liên hoa cao, Ôn tổng quản đừng mắng oan nàng.” Đào Nhạn Quân đáp, khẽ hạ hàng mi, che khuất đáy mắt trầm tư.

“Sở Đào tiên sinh, giờ tiết trời vẫn còn nóng bức, ngồi lâu bên ngoài đối với thân thể ngài thực sự không tốt, không bằng trước tiên hãy cứ về Đông sương phòng nghỉ ngơi, ta sẽ sai Đông Nhi đem liên hoa cao qua đó cho ngài.”

“Ôn tổng quản thấy ta ngồi đây chứng mắt lắm sao?”

“Sở Đào tiên sinh cả nghĩ rồi, lão nô chỉ là lo lắng ngài nếu lại đổ bệnh một phen nữa, Đại nhân nhà ta sợ là sẽ lại lo lắng vô cùng, thân thể Đại nhân đâu thể so với người thường, vô cùng quý giá!”

Đào Nhạn Quân cười lạnh, khóe miệng hạ xuống, nói: “Ý tứ của Ôn tổng quản ta tất nhiên hiểu được, Đại nhân nhà người đối với ta có ơn cứu mạng, ta đương nhiên sẽ không làm chuyện gì khiến hấn phải lo nghĩ.”

“Sở Đào tiên sinh thấu tình đạt lý, lão nô ở đây xin tạ ơn ngài trước.” Ôn tổng quản hướng Đào Nhạn Quân cúi người hành lễ, sau đó xoay người rời đi.

“Ôn tổng quản xin hãy dừng bước, ta còn có chuyện muốn thỉnh giáo.”

“Không dám, Sở Đào tiên sinh có chuyện gì xin cứ nói thẳng.” Ôn tổng quản xoay người lại.

“Mới vừa rồi Đại nhân nhà người vội vã như vậy, phải chăng là thân thể không ổn?” Đào Nhạn Quân về mặt quan tâm “Có cần thỉnh Yên lang trung tới xem một chút không?”

“Chính sự trên triều bề bộn, Đại nhân chỉ là có chút mệt mỏi, ngủ một giấc là tốt rồi, đa tạ Sở Đào tiên sinh quan tâm.”

“Vậy sao? Vậy mà ta còn tưởng hấn đang tránh mặt ta chứ.” Đào Nhạn Quân nhìn như không để ý, thế nhưng lại thâm ý nhìn Ôn tổng quản, đôi mắt đó khiến Ôn tổng quản trong lòng khẽ rung mình. Đây là lần

đầu tiên lão đối diện với đôi mắt của Đào Nhạn Quân, mới phát giác vị Sở Đào tiên sinh này so với tướng tượng của lão còn khó đối phó hơn rất nhiều. Ai nói con mắt không tốt sẽ không nhìn rõ mọi chuyện xung quanh, người đang đứng trước mắt lão này, rõ ràng, so với bất kì ai đều nhìn rõ hết thấy.

“Sở Đào tiên sinh lại cả nghĩ rồi, Đại nhân nhà ta đối với ngài như thế nào, tự ngài rõ hơn ai hết. Lão nô còn có việc phải làm, xin cáo lui trước.” Đường như Sở Đào Nhạn Quân lại hỏi tiếp, Ôn tổng quản nói xong liền vội vã bỏ đi, một giây cũng không dừng lại.

Đào Nhạn Quân vuốt cằm, bắt đầu trầm ngâm. Hiển nhiên, hành vi khác với ngày thường của Lăng Nhàn Vân đã khiến cho y nghi ngờ, ở trong Lăng Phủ, Lăng Nhàn Vân chẳng có lý do gì mà phải tránh mắt y, nếu như bình bình thường, dù có mệt đến cỡ nào, Lăng Nhàn Vân cũng phải nói với y mấy câu rồi mới đi. Trong chuyện này, chắc hẳn là có ẩn tình...

“Tiên sinh, Sở Đào tiên sinh...”. Thanh âm của Đông Nhi từ phía ngoài đình viện vang lên, thấy Đào Nhạn Quân đang thất thần, tiểu nha hoàn vội gọi to vài tiếng. Đào Nhạn Quân hoàn hồn, xoa xoa hai lỗ tai, cười nói: “Đông Nhi, lỗ tai của ta đều bị người gào đến muốn điếc luôn rồi.”

Nghe Đào Nhạn Quân trêu chọc mấy câu, Đông Nhi liền đỏ mặt: “Tiên sinh nói vậy, Đông Nhi có lớn tiếng lắm đâu... A, tiên sinh vừa ngăn người đang nghĩ chuyện gì vậy?”

Đào Nhạn Quân đứng lên, đăm đăm thất lửng, nói: “Ta đang nghĩ xem, nha đầu Đông Nhi kia đi lấy Liên hoa cao đã lâu như vậy mà vẫn chưa thấy đâu, không phải là lại chui vào chỗ nào ăn vụng rồi chứ?”

“Tiên sinh!!” Tiểu nha hoàn giậm chân hờn dỗi nói: “Ngài lại trêu chọc Đông Nhi rồi, Đông Nhi không có mà...”

Đào Nhạn Quân nghe được tiểu nha hoàn giận dỗi, không khỏi cười ha ha, nghiêng đầu, liếc mắt nhìn về ô cửa sổ mở rộng đối diện liên trì. Sau đó liền kéo tay Đông Nhi, chậm rãi đi về phía Đông sương phòng.

Lúc Đào Nhạn Quân liếc mắt nhìn sang, Lăng Nhàn Vân đứng sau khung cửa sổ vô thức nép vào, rồi ngay lập tức lại nghĩ, đối với con mắt hiện tại của Đào Nhạn Quân, khoảng cách xa như vậy chắc chắn không thể nhìn thấy gì, nhìn bóng lưng Đào Nhạn Quân dần đi khuất, hẩn nạng nề thở dài một hơi.

“Đại nhân, mau thay quan phục đi thôi.” Ôn tổng quản đi tới, theo sau là nha hoàn tên Thu Nhi, trong tay đang cầm y phục thường ngày. Lăng Nhàn Vân giang rộng hai tay, để cho Thu Nhi giúp cởi áo. Cởi bỏ lớp quan phục nặng nề, thay vào bộ y phục nhẹ nhàng, cơ thể liền trên thả lỏng không ít, thể nhưng trong đầu vẫn thấy rất nặng nề, hai hàng lông mày nhíu lại, thở dài sườn sượt.

“Đại nhân, người có tâm sự gì sao?”. Phất tay bảo Thu Nhi lui xuống, Ôn tổng quản dè dặt hỏi Lăng Nhàn Vân lại thoải mái, lại mặt ủ mày chau.

“Chuyện chính sự sao?”. Ôn tổng quản nhìn sắc mặt của Lăng Nhàn Vân, liền hỏi ngược lại: “Có liên quan tới tiên sinh phải không?”

Lăng Nhàn Vân trầm mắt liếc Ôn tổng quản: “Lão cáo già!! Ai~ ngày hôm nay vào triều, có tấu chương báo, Tể Vương nghe nói vùng Cẩm Châu nước ta gặp thiên tai, biểu hiện vạn phần thông cảm, quyền tặng nước ta mười vạn bao gạo tốt, muốn cùng chung tay giải quyết tai ương vùng Cẩm Châu, cùng nước ta xây dựng mối giao hảo vạn năm. Vương thượng cùng thái hậu cho rằng ý của Tể Vương là thực lòng, đã đồng ý cùng Tể quốc giao hảo, tiếp nhận quyền hiến của Tể Vương.”

“Biên giới hai nước Sở, Tấn phân tranh suốt chục năm, nếu hai nước có thể hữu hảo, bất luận là đối với dân chúng, triều đình hay bản thân đại nhân, cũng đều là chuyện tốt. Đại nhân vì sao lại ủ ê như vậy?”

“Hừ, mặc dù Tể Vương đăng vị đã hai mươi năm, thể nhưng hẩn hoang *** vô độ, không đụng đến triều chính, thực quyền Tể quốc vốn nằm trong tay Hoàn Hầu phủ, Vệ Quốc Công phủ và Lý Chính viện, ba bên chia nhau nắm giữ. Mấy tháng trước Bùi Thoan của Hoàn Hầu Phủ qua đời, Bùi Thanh đã bị giam lỏng, Bùi Ngôn mới tại vị lại trẻ người non dạ, đại quyền Hoàn

Hầu Phủ thực chất đều do một mình nữ nhân Bùi Mẫn độc quyền. Nàng ta dù sao cũng chỉ là phụ nhân, làm sao có thể điều hành toàn bộ Hoàn Hầu phủ, huống chi còn có Vệ Quốc Công phủ, Lý Chính viện cũng không chắc sẽ thừa nhận vị thế của

nàng ta. Tấn quốc lúc này đang đứng bên bờ vực nội chiến, đột nhiên lại muốn cùng Sở quốc giao bang hữu hảo chỉ e là có âm mưu.”

“Có lẽ bọn họ sợ khi nội chiến xảy ra, Sở quốc sẽ thừa cơ dụng binh thôn tính, nên mới vờ vàng cùng chúng ta đặt quan hệ hữu hảo.” Ôn tổng quản nói.

Lăng Nhàn Vân gật đầu: “Hôm nay trên triều, chư vị đại thần đều nhận xét như vậy, Vương thượng cùng thái hậu cũng muốn dẹp bỏ phân tranh biên giới vốn đã dây dưa nhiều năm, nên mới chịu tiếp nhận quyền hiển của Tấn quốc.”

“Đại nhân lo lắng như vậy, chẳng lẽ là lo rằng chuyện nội chiến của Tấn quốc một ngày dẹp yên, bọn họ sẽ trở mặt sao?”

Lăng Nhàn Vân nhướn mày: “Tấn quốc nội chiến một hồi, bất luận là cao thấp lớn bé, đều sẽ tổn thương nguyên khí, mà mặc dù nửa điểm nguyên khí cũng không bị tổn hại, bọn chúng một khi đã muốn trở mặt chúng ta cần được sao. Nhưng lẽ nào quân dân Sở quốc lại e sợ chuyện này”. Chớ nhìn Lăng Nhàn Vân tướng mạo văn nhược thư sinh mà coi thường, mấy câu vừa rồi nói ra ngạo nghễ đến vậy cũng có lý do riêng. Thân là trọng thần Sở Quốc, thực lực của Sở quốc thế nào hẳn là kẻ rõ ràng nhất.

Ôn tổng quản nghe xong lại càng không hiểu: “Nếu đã là như vậy, đại nhân vì sao còn thở dài, chuyện này đối với Sở Đào tiên sinh đâu có liên can.”

Lăng Nhàn Vân thần sắc buồn bã, nói: “Tổng Lương sứ do Tấn quốc phái tới, chính là Liễu Nguyên Khanh của Hoàn Hầu Phủ.”

“Thì ra là vậy, nhưng đại nhân có thể yên tâm, lão nô nhất định sẽ tăng thêm gia nhân bảo hộ Sở Đào tiên sinh. Mà kỳ thực Đại nhân cũng quá lo lắng rồi, chuyện Sở Đào tiên sinh được giấu ở trong phủ, ngoại trừ hạ nhân và Yến lang trung ra thì không một ai biết, lão nô đã sớm phân phó bọn họ không được để lộ chuyện này ra ngoài”

“Cái lão cáo già này, còn dám giả bộ hồ đồ.” Lăng Nhàn Vân trừng mắt nhìn Ôn tổng quản, lông mày nhíu sát vào nhau: “Ta không phải sợ Liễu Nguyên Khanh xuống tay với Nhạn Quân. Hừ, trên đất của Sở Quốc hẳn dám động thủ với người của ta, ta nhất định khiến hắn chết không có chỗ chôn”. Nói đến đây, khuôn mặt vị Thượng Khanh Đại Phu vốn thường ngày ôn nhu nho nhã, bỗng hiện lên một vẻ tàn độc không hề phù hợp hình tượng của hắn chút nào, rồi chớp mắt lại mặt ủ mày chau. “Ta lo là lo Nhạn Quân nghe được tin này sẽ đi tìm Liễu Nguyên Khanh để tính sổ”. Đương nhiên, chuyện mà hắn lo lắng nhất chính là, Đào Nhạn Quân sẽ tìm cách trở về bên Bùi Thanh! Nhưng lời này tuy không thể nói ra, nhưng hắn càng nghĩ càng thấy bất an. Đào Nhạn Quân nếu như nhất định muốn đi, hẳn sao dám cản, thế nhưng lại luyến tiếc không muốn để y đi. Trong lòng đúng là có quỷ mà!! – Đây mới là lý do khiến hắn ngày hôm nay vừa thấy Đào Nhạn Quân liền chạy như ma đuổi.

“Đại nhân...” Thanh âm của Ôn tổng quản đột nhiên nghiêm túc hẳn lên. Lăng Nhàn Vân nhìn lão một cái, nhướn lông mày, cũng lơ mơ hiểu Ôn tổng quản

muốn nói gì.

“Đại nhân, ngài đối với Sở Đào tiên sinh, đã là quá quan tâm rồi. Đây là chuyện không thể được.”

“Bởi vì chúng ta đều là nam nhân sao?”. Lăng Nhàn Vân trong lòng thầm tính toán, nếu hắn cũng muốn buông tay tất cả, bỏ đi ẩn cư như Đào Nhạn Quân năm ấy thì liệu có được mấy phần khả thi.

“Là bởi vì bệnh của ngài!! Năm đó, lần đầu tiên ngài phát bệnh, Yến lang trung đã nói qua, nếu như muốn bình an sống đến già, ngài phải nhớ kỹ hai chữ “Vong Tình”. Chỉ khi tâm tĩnh như nước, mới có thể hạn chế đến hết mức nguy cơ phát bệnh.”

Lăng Nhàn Vân nhìn Ôn tổng quản, bên môi chậm rãi nở nụ cười “Ôn tổng quản, năm xưa, khi người lần đầu tiên nhìn thấy mẫu thân của ta, người có cảm giác thế nào?”

Gương mặt già nua của Ôn tổng quản hốt nhiên kinh ngạc, vội vã cúi đầu, phân trần: “Đại nhân.... Ngài hiểu lầm rồi, lão phu nhân...”

“Không cảm lòng được, đúng không?” Lăng Nhân Vân ngắt lời Ôn tổng quản: “Bởi vì cảm lòng không được, thế nên người mới mai danh ẩn tích, chịu vào Lăng Phủ làm một hạ nhân, ba mươi năm qua vẫn thầm lặng bảo hộ Lăng phủ, cho dù mẫu thân đã qua đời, người vẫn ở lại đây, canh giữ cho Lăng Phủ.”

“Đại nhân...” Ôn tổng quản thở dài, định lên tiếng biện giải, nhưng không làm sao mở lời được. Lăng Nhân Vân vỗ vỗ vai Ôn tổng quản: “Yên tâm, chuyện của tiền bối tất không đến phiên kẻ tiểu bối như ta có thể can thiệp. Ôn tổng quản, ông là người từng trải, thế nên... Không cần khuyên can ta nữa, nếu như loại sự tình này có thể kìm chế được, thì ta đã chẳng phải khổ tâm đến thế”

Một câu này đã làm cho Ôn tổng quản nghẹn họng không nói nên lời. Đúng vậy! Loại sự tình này, nếu như có thể tự mình khống chế, thì từ trước đến nay, đã không phát sinh biết bao chuyện tình đầy tiếc hận của nhân gian như thế. Ông ngày hôm nay cũng sẽ không đứng trước mặt Lăng Nhân Vân mà cất tiếng khuyên can. Ánh mắt nhìn Lăng Nhân Vân cũng dần dần trở nên từ ái.

“Được rồi, đại nhân, lão nô cũng không nhiều lời thêm nữa. Chỉ mong ngài hãy yên tâm, lão nô tuyệt đối sẽ không để cho Sở Đào tiên sinh ra khỏi phủ nữa bước, thế nên, ngài cũng không cần quá lo lắng”

Lăng Nhân Vân cười khổ một tiếng: “Người không để y ra khỏi phủ, nhưng nếu như y đích thân tới tìm ta thì ta còn có thể cự tuyệt sao”. Nếu như thời điểm đối diện với Đào Nhạn Quân

hắn đủ dũng khí để cất lời cự tuyệt thì đã chẳng phải trốn tránh người ta như thế.

“Đại nhân việc công bận rộn, đi sớm về khuya, Sở Đào tiên sinh mặc dù tới tìm ngài, cũng chưa chắc đã gặp được”. Ngụ ý chính là muốn nhắc Lăng Nhân Vân trốn được thì cứ trốn cho kỹ.

Lăng Nhân Vân lần thứ hai cười khổ: “Cũng chỉ có thể như thế, Ôn tổng quản, người sai người dọn dẹp biệt viện một chút. Tạm thời ở gian phòng có mật đạo đi, chờ khi sứ giả của Tấn quốc rời đi, ta lại dọn về.”

Chỉ cần có thể giữ Đào Nhạn Quân ở lại, dùng chút thủ đoạn cũng là chuyện bất đắc dĩ.

“Đại nhân...” Nghe đến hai chữ “mật đạo”, Ôn tổng quản vẻ mặt liền khó coi, không khí trong mật đạo không được trong lành, thường xuyên qua lại, đối với cơ thể Lăng Nhân Vân chắc chắn có hại.

“Ôn tổng quản, ta lần này trốn đi... ít nhất cũng phải vài ba tháng, làm sao ta chịu được chuyện lâu như vậy mà không được gặp Nhạn Quân?”

“Thế nhưng, đại nhân, nếu bị Sở Đào tiên sinh phát giác, ngài chẳng phải là kiếm củi ba năm thiêu một giờ sao?”

“Ta chỉ muốn sau khi y ngủ, đến nhìn một chút là tốt rồi”

Chỉ cần nhìn thần tình của Lăng Nhân Vân, Ôn tổng quản cũng biết, vô luận khuyên bảo thế nào cũng vô dụng, không làm sao được, chỉ có thể gật đầu ưng thuận: “Lão nô nhất định làm theo.”

Lăng Nhân Vân mặt mày loay loan, tiểu ý tựa như sóng nước ngoài liên trì kia, từng vòng từng vòng tỏa kín tứ phương

Đệ tam chương hoàn

4. Chương 4

Liễu Nguyên Khanh muốn tới, cũng không phải ngày một ngày hai là có thể tới, khoảng cách giữa Tấn quốc và Sở quốc, cho dù giục ngựa chạy liên tục không nghỉ, ít nhất cũng phải mất hơn nửa tháng.

Chuyện mà Lăng Nhân Vân suy tính, cũng không phải ngày một ngày hai là có thể thực hiện, biệt viện kia bỏ không đã lâu, dù phái hạ nhân đi dọn dẹp cũng mất hai, ba ngày công phu.

Cho nên trong vòng hai ba ngày này, Lăng Nhàn Vân cũng không thể cứ trốn tránh Đào Nhạn Quân mãi, nhưng lại không dám chủ động đi tìm, chỉ đành tranh thủ những khi rảnh rỗi liền ở trong Lăng trong phủ đi loanh quanh, mong chờ có thể từ xa liếc nhìn Đào Nhạn Quân một cái là tốt rồi.

Mà Đào Nhạn Quân lại dường như cố ý cùng Lăng Nhàn Vân đối nghịch. Theo lẽ thường, hàng ngày y đều ở trong Lăng phủ đi dạo một, hai lượt rồi mới quay về, thế nhưng hai, ba ngày nay, y cứ mãi ở lý trong Đông sương phòng, nhất quyết không chịu ra ngoài, khiến cho Lăng Nhàn Vân vừa vội vừa cuống mà lại không dám manh động.

Thế nhưng ngay khi Lăng Nhàn Vân gấp đến độ sắp nhảy dựng cả lên, lại không biết Đào Nhạn Quân đang tựa bên cửa sổ, trong tay vừa thả một con Hải Đông Thanh. Hải Đông Thanh, vốn một loại cầm điều vô cùng hung mãnh, rất hiếm kẻ có thể thuần phục được loại cầm điều này, vậy mà hiện tại, con Hải Đông Thanh này lại đang lưu luyến không rời, ở trên nóc nhà lượn ba, bốn vòng mới dứt khoát sải cánh bay đi.

Trong tay Đào Nhạn Quân lúc này là một cuộn giấy nhỏ, mở ra cũng chỉ thấy ở mặt trên viết hai hàng chữ, nét chữ thanh mảnh tinh tế, cho dù là đưa sát đến trước mắt cũng không thấy rõ ràng. Khóe miệng cong lên hiện rõ ý cười, nếu vấn đề nhỏ này cũng có thể làm khó y, y sẽ không còn là Đào Nhạn Quân nữa.

Lấy ra một chiếc ly thủy tinh, Lăng Nhàn Vân đối với y thật đúng là hữu cầu tất ứng (muốn gì được nấy), y chỉ ngẫu nhiên như có như không nói rằng dùng ly thủy tinh để rót rượu sẽ thấy được sắc ngọc bích qua thành ly trong suốt, ngày hôm sau Lăng Nhàn Vân liền sai người đưa đến cho y một đôi ly thủy tinh thập phần tinh xảo. Rót một chút nước vào chén rồi đặt lên trên mảnh giấy, chữ trên mặt giấy liền lập tức biến lớn, tuy không nhiều nhưng cũng đủ để nhìn rõ mặt chữ

“Liễu Nguyên Khanh....”

Chậm rãi đem tờ giấy vò nát, ánh mắt mông lung nhìn ra ngoài khung cửa sổ, đây chính là lý do ngày ấy Lăng Nhàn Vân sống chết tránh mặt y sao? Thương Khanh đại phu của Sở quốc dưới một người mà trên vạn người thế nhưng lại thập phần e dè, đối với bản thân mình nửa điểm tự tin cũng không có, thật buồn cười.

Đào Nhạn Quân đối với mấy chuyện minh tranh ám đấu luôn không có hứng thú, thế nên năm ấy mới nguyện ý cùng Bùi Thanh ẩn cư chốn Đào nguyên tám năm. Những việc suốt tám năm qua y không màng tới, thì nay tất sẽ không làm, Đào Nhạn Quân trầm nghĩ, nguyên tắc này của y, vô luận là ai cũng không có khả năng lay chuyển. Về phần Liễu Nguyên Khanh và Lăng Nhàn Vân, y tình nguyện yên vị xem long hổ tranh hùng. Dù sao đây cũng là địa bàn Sở quốc, Liễu Nguyên Khanh kia cho dù có chút tài cán thì y cũng muốn xem Lăng Nhàn Vân vì y mà ra mặt như thế nào (chưa gì đã mún dựa bóng tùng quân rồi nha em.==))

Vấn đề duy nhất trong thời điểm này là Lăng Nhàn Vân liệu có vì y mà gặp bất lợi không? Đầu ngón tay khẽ xoa xoa cằm, trong mắt Đào Nhạn Quân chợt xẹt qua một tia giảo hoạt, tuy rằng nói nguyên tắc của y là không ra mặt can dự vào việc của người khác thế nhưng trợ giúp một chút hẵn là không vấn đề gì...

Kể cúi đầu nhận thua trước tất nhiên vẫn là Lăng Nhàn Vân, nghĩ đến chuyện sau này dọn tới biệt viện, ít nhất là trong hai tháng sẽ không thể quang minh chính đại đối đầu theo bóng dáng ai kia, hẵn dám chắc bản thân sẽ khó chịu nổi, thế nên cương quyết nhắc gót, thẳng tiến Đông sương phòng.

Đào Nhạn Quân đang nằm nghỉ, Lăng Nhàn Vân không dám làm phiền, lẳng lặng ngồi một bên nhìn y. Đào Nhạn Quân tĩnh dưỡng mấy ngày qua, thân thể hẵn là đã tốt lên nhiều, gò má da bọc xương lúc trước giờ cũng đã đầy đặn hơn, thế nhưng khí sắc vẫn còn kém, hai gò má kia nếu thêm chút sắc hồng mới thật hảo. Nghĩ đến đây, Lăng Nhàn Vân bất chợt đỏ mặt, bàn tay dưới ống tay áo khẽ siết lại, âm thầm dặn dò chính mình không thể lỗ mãng. Chỉ nghĩ tới đây thăm dò ý tứ Đào Nhạn Quân, lại vô tình trong lòng sinh tà niệm.

Một lúc lâu sau, Đào Nhạn Quân hé mắt, nhìn thẳng về phía Lăng Nhàn Vân đang ngồi. Nhưng ánh mắt y so với trước đây có điểm bất đồng, ánh nhìn này của Đào Nhạn Quân dường như mang theo nhu tình vô hạn, khiến Lăng Nhàn Vân đứng ngồi không yên.

“Là Nhàn Vân phải không?”. Đào Nhạn Quân vừa mở miệng, ngay lập tức phá tan ảo giác đẹp đẽ của Lăng Nhàn Vân.

Rõ ràng biết rõ là chính mình đa tình, nhưng Lăng Nhân Vân trong lòng vẫn có chút mất mát, nói: “Nhạn Quân, là ta.”

“Giờ đã là lúc nào rồi?”. Đào Nhạn Quân từ trên giường bước xuống, đi đến chỗ đối diện với Lăng Nhân Vân, ngồi xuống.

“Mặt trời đã muốn xuống núi rồi.....”.Lăng Nhân Vân nhìn ra ngoài cửa sổ, hần chỉ lo nhìn Đào Nhạn Quân, làm sao có tâm tư dư thừa mà để ý tới thời gian.

Đào Nhạn Quân châm cho Lăng Nhân Vân một ly trà, rồi cũng tự châm cho mình một ly, vừa đưa lên nhấp một ngụm đã nhăn mặt: “Thật là chẳng có chút mùi vị gì hết, có rượu không?”

“Có, có.....” Lăng Nhân Vân bất giác thấy thẹn trong lòng, Đào Nhạn Quân nói muốn gì hần tự nhiên sẽ đáp ứng không chút suy nghĩ, gọi nha đầu Đông Nhi tới, sai đi lấy một bình rượu cùng vài món đồ ăn mang tới. Tiểu nha đầu kia sưng sốt trừng mắt hồi lâu rồi mới không cam nguyện đi tới trù phòng.

Lúc Đông Nhi mang rượu quay lại, khẽ cúi người thì thầm bên tai Lăng Nhân Vân: “Tổng quản nói Đại nhân chỉ có thể uống một chén, Đông Nhi sẽ giám sát ngài”

Đào Nhạn Quân tai thính, nghe được liền cười khẽ đứng lên, Lăng Nhân Vân lúc ấy nhất thời choáng váng, không nghĩ rằng Đào Nhạn Quân có thể ở trước mặt mình cười đến sáng khoái như thế. Nghĩ đến Đông Nhi đứng kế bên có thể thấy bộ dạng si ngốc của mình, đành phải giả bộ bình tĩnh, trong lòng thầm mắng bản thân không có tiền đồ, kỳ thật Đào Nhạn Quân cũng không phải dung nhan tuyệt sắc, vì cái gì lại khiến hần nhìn đến ngây người như vậy

“Đông Nhi, người trước cứ ra ngoài đi, Đại nhân nhà người ta sẽ giúp giám sát chặt chẽ, nhất định không để cho hần uống dư một giọt rượu”

Đông Nhi do dự một chút, lời Sở Đào tiên sinh nàng quả thật vô pháp cự tuyệt, vì thế đành hành lễ rồi lui ra ngoài.

Chén dùng để rót rượu chính là đôi chén thủy tinh kia, sắc rượu như ngọc bích trong chén lại càng thêm đẹp mắt. Vì biết ánh mắt Đào Nhạn Quân không thấy rõ, Lăng Nhân Vân liền không e dè mà chăm chú nhìn dáng vẻ của y đến nhập thần. Dáng người Đào Nhạn Quân vô cùng tốt, không quá lớn cũng không quá nhỏ, tuy dung mạo còn chút tiêu tuỵ nhưng sau khi uống rượu, đôi môi xinh đẹp lại hồng thêm mấy phần, kiều diễm ướt át, câu dẫn nhân tâm. Khi uống rượu, hầu kết khẽ chuyển động.

Lăng Nhân Vân nuốt nuốt nước miếng, chột tỉnh ngộ, gặp quỷ sao, hần hôm nay làm sao vậy, không phải không biết tâm tư mình dành cho Đào Nhạn Quân, chính là giữ quân tử chi lễ, chưa từng có gì quá phận.

“Nhân Vân, sao tự nhiên lại không nói lời nào vậy?”. Hơi nheo mắt, Đào Nhạn Quân nói chuyện, bên khoé môi ướt át ẩn hiện tiểu ý như có như không.

“Ah.....”. Lăng Nhân Vân lúc này đầu óc đều đặt trên thần thái của Đào Nhạn Quân, ngơ ngác nhìn qua, chỉ cảm thấy mơ mơ hồ hồ, hồi lâu mới thốt ra một câu, “Nhạn Quân, người..... Người thân thể đã tốt rồi chứ?”

“Mỗi ngày đều chuyển biến tốt.”

“Vậy người vì sao hai ngày nay đều ở trong phòng không ra ngoài?”

“Người tìm ta sao?”

“Phải..... A, không..... Không.....”.

May mà phản ứng kịp, Lăng Nhân Vân bất giác có chút xấu hổ, cầm lấy chén thủy tinh nhấp một ngụm rượu. Rượu trái cây rất nhẹ, ngọt thanh, không quá cay nồng, vị đạo rất tốt. Lăng Nhân Vân rót cuộc lấy lại được bình tĩnh, khôi phục vẻ ung dung tự tại ngày thường, vội vàng tìm lí do thoái thác:

“Nhạn Quân, ta nghe hạ nhân nói này hai ngày nay người không ra ngoài, sợ thân thể có gì khó chịu. Nhưng mấy ngày này ta cũng quá bận rộn, đến tận hôm nay mới rảnh rỗi, liền đến xem người thế nào.”

“Thân thể rất tốt, chỉ là có chút buồn bực.” Đào Nhạn Quân khẽ cười.

“Nghe nói ngoài thành có nơi gọi là Thanh Lương sơn trang, là nơi tiêu độc giải nhiệt rất tốt, ta muốn tới đó dạo chơi vài ngày giải sầu, có thể không?”

Xuân phong phất diện (gió xuân thổi thẳng vô mặt.), tuyệt đối là xuân phong phất diện, nếu nói nụ cười ngày đó Đông Nhi nhìn thấy tựa như trước mắt đào hoa tung bay trong gió, thì Lăng Nhân Vân giờ phút này tuyệt đối là đang đứng giữa đào lâm, trước mắt đều là sáng lạn hoa khai, nhất thời bảy phần choáng váng, tám phần say mê, làm sao có thể nói ra hai chữ “không thể”. Tự nhiên là mở miệng đáp ứng, chờ đến khi phục hồi tinh thần, hồi hận thì đã muộn, chỉ có thể mất bò mới lo làm chuồng ra thêm một điều kiện, đó là Đào Nhạn Quân tuyệt đối không thể đi một mình, phải có hộ vệ của Lăng phủ đi cùng.

Đào Nhạn Quân không có phản đối, rất nhanh liền đồng ý.

Thời khắc đêm dài tĩnh lặng, con Hải Đông Thanh bay trở về bên cửa sổ Đông sương phòng, không lâu sau, lại tung cánh về phía trời xa.

Tấn Sở giao giới, thành nhỏ chốn biên thùy.

“Tấn Liễu tiên sinh..... Tấn Liễu tiên sinh.....”

Sau vài tiếng la lớn, một hán tử trung niên mặc quan phục thở hồng học xông vào dịch quán Liễu Nguyên Khanh đang ở.

Thành Hạo đứng bên người Liễu Nguyên Khanh gầm lên một tiếng: “Lớn mật, Giang Trấn, người sao có thể ở trước mặt Tấn Liễu tiên sinh lớn tiếng như vậy”. Thành Hạo thân là võ tướng, một tiếng quát này quả thực có thể khiến phòng ốc chấn động.

Giang Trấn sợ tới mức toàn thân run rẩy, vội vàng quỳ sụp xuống, liên tục dập đầu: “Hạ quan đáng chết, hạ quan đáng chết, thỉnh Tấn Liễu tiên sinh thứ tội.”

“Cứ đứng lên mà nói.” Liễu Nguyên Khanh bưng ly trà, chậm rãi nhấp một ngụm, bộ dáng giống như không thèm để ý.

“Đa...đa...đa tạ tiên sinh không trách tội”. Giang Trấn đứng lên, xoa xoa mồ hôi lạnh nói: “Sở quốc truyền đến tin tức, Sở Vương đã đồng thuận ước định hữu hảo giữa hai nước, đội chuyển lương của tiên sinh có thể tùy thời mà tiến vào biên cảnh Sở quốc.”

“Ấn..... Giang Trấn, người vất vả rồi, đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Liễu Nguyên Khanh phát phát tay, Giang Trấn vội vàng lui ra ngoài, đúng lúc mới vừa bước ra khỏi cửa, lại nghe thấy thanh âm Liễu Nguyên Khanh.

“Thành Hạo, xử trí như cũ.”

“Dạ”

Giang Trấn dưới chân mềm nhũn, tê liệt ngã xuống bên cạnh cửa, hắn sao có thể quên, Tấn Liễu tiên sinh ghét nhất có người ở trước mặt hắn lớn tiếng náo loạn. Xong rồi, tiền đồ của hắn toàn bộ tiêu tan rồi. Ngoài cửa, hai tên thị vệ cao lớn, đem kẻ đang mềm nhũn trước cửa ném ra ngoài dịch quán.

“Thành Hạo, người cũng lui xuống đi, chuẩn bị sẵn sàng, hai ngày nữa cùng vận lương đội xuất phát.”

“Tiên sinh, ngài thật sự phải đi trước một bước sao?”

Thành Hạo mặt mày do dự: “Sở quốc đáp ứng sáng khoái như vậy, phải chăng là có ẩn tình?”

Liễu Nguyên Khanh lạnh lùng cười: “Triều đình Sở quốc, phần lớn đều là kẻ thích an nhàn, Tấn quốc chúng ta chịu cùng bọn họ thân thiện hữu hảo, với Sở quốc mà nói đúng là cầu còn không được, Thành Hạo người chớ lo lắng. Ta đi trước một bước, trước tiên là thăm dò thực hư, nếu Sở quốc thực sự mưu đồ, cũng có thể thông tri cho người sớm phòng bị, mười vạn bao lương thực này cũng không thể tiện nghi cho Sở quốc dễ dàng như thế; thứ hai..... Hừ, vấn đề này người cũng không cần biết, bảo vệ tốt vận lương đội, chính là việc quan trọng nhất, hiểu chưa?”

“Mặt tướng đã hiểu.”

Hết thấy chuẩn bị thỏa đáng, Liễu Nguyên Khanh mang theo một trăm thị vệ, khởi hành sớm một ngày so với vận lương đội. Giục ngựa băng qua quan trạm canh gác, bước trên đất đai Sở quốc trong nháy mắt, suy nghĩ của hắn cũng như những lọn tóc tung bay trong gió kia.

Tám năm, hắn rút cục lại bước trên mảnh đất nơi mình đã từng cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Tám năm trước, hắn mang theo chí hướng ngút trời mà đến, muốn đem toàn bộ danh nhân chi sĩ Sở quốc một phen thu phục dưới chân, hướng thể nhân chứng minh, người Tần quốc không phải vô năng, lại không nghĩ rằng, giữa đường bỗng xuất hiện một Đào Nhạn Quân, một văn một võ hai phen tỷ thí, đem toàn bộ cố gắng của hắn đập tan hết. Tuy rằng, hắn chỉ thua duy nhất một trận này, còn lại đã thắng liên tiếp mười tám trận, về tới Tần quốc liền được già trẻ Tần quốc một mảng tán dương, được phong danh hào Tần Liễu tiên sinh, thế nhưng trong lòng Liễu Nguyên Khanh, hắn cuối cùng vẫn chỉ là một kẻ thua cuộc.

Hắn, Liễu Nguyên Khanh, tự xưng là tài trí vô địch thiên hạ, lại bại dưới tay một Đào Nhạn Quân nửa đường xuất hiện. Ý nguyện lớn lao cả đời bị đập tan, phần nộ trong lòng thật không thể diễn tả bằng lời. Từ ngày đó, hắn đã thề với lòng mình, ngày nào Đào Nhạn Quân còn chưa chết, hắn quyết không bước vào Sở quốc nữa bước.

Chính là, muốn giết Đào Nhạn Quân, cũng không đơn giản, với năng lực Liễu Nguyên Khanh khi ấy mà nói, căn bản là không có khả năng làm, bởi lẽ Đào Nhạn Quân, không phải một người bình thường, sau lưng y có vọng tộc Đào gia lớn nhất Sở quốc làm chỗ dựa, Đào Nhạn Quân là danh môn đệ tử, xuất thân sĩ tộc, mà Liễu Nguyên Khanh chỉ là một kẻ thường dân dựa vào kỳ tài thiên phú mà nổi danh, một kẻ không quyền lại muốn đấu đá cùng danh gia vọng tộc đâu, kết quả không cần nghĩ cũng có thể đoán trước.

Đây cũng là điều khiến Liễu Nguyên Khanh hận Đào Nhạn Quân tận xương. Đào Nhạn Quân, sinh ra đã là kẻ muôn người nâng niu, có thân phận, có danh dự, cả đời không phải lo chuyện cơm áo hay bần hàn, vì cái gì còn muốn đến đập hắn một cước.

Đằng sau oán hận là tâm tư giết người, là sát khí ngút trời. Liễu Nguyên Khanh là kẻ thừa kiên nhẫn, sau khi trở lại Tần quốc, đầu tiên là ở Hoàn Hâu phủ tìm được cho mình một chỗ đứng, chậm rãi gây dựng tín nhiệm nơi Hoàn Hâu, đồng thời, hắn cũng âm thầm điều tra Đào Nhạn Quân. Liễu Nguyên Khanh rất rõ ràng, muốn giết Đào Nhạn Quân, cách chu toàn nhất chính là bức y rời bỏ sự bảo hộ của Đào gia, hắn mới có cơ hội.

Chỉ là người như Đào Nhạn Quân, Đào gia thế nào có thể dễ dàng buông tay như vậy, ngay khi Liễu Nguyên Khanh hao tâm tổn trí tính mưu tính kế thì Đào Nhạn Quân lại tự mình đưa đến cửa. Giống như là Sở quốc cố ý trả thù, lúc trước Liễu Nguyên Khanh đến Sở quốc thắng liên tiếp mười tám trận, còn hiện giờ, Đào Nhạn Quân tới đem chúng sĩ tử Tần quốc nhục nhã một phen

Đám Đào sắc biến (nhắc đến chữ Đào liền biến sắc), cơ hồ ở Tần quốc đã trở thành một loại cấm kỵ, đến cuối cùng, đã không còn có ai dám tiếp nhận khiêu chiến của Đào Nhạn Quân. Mất thấy uy nghiêm Tần quốc sắp bị quét sạch, đúng lúc này, lại đột nhiên xuất hiện lời đồn Đào Nhạn Quân cùng nhị công tử Bùi Thanh của Hoàn Hâu phủ đoạn tụ tương giao. Sau đó, Tần, Sở hai nước đồng thời dấy lên một trận sóng gió, Hoàn Hâu phủ bức Bùi Thanh giết Đào Nhạn Quân lấy lại uy danh, Đào gia tuyên bố, nếu Đào Nhạn Quân không hối cải, sẽ phái sát thủ Đào gia đuổi giết hai người, đến chết mới thôi.

Đào Nhạn Quân đối với lệnh đuổi giết của Đào gia chỉ cười nhạt, tự mình phát thệ, cùng Đào gia nhất đao lưỡng đoạn, từ nay về sau ân tình sòng phẳng. Còn Bùi Thanh, bởi vì kháng lệnh Hoàn Hâu phủ, bị đánh trọng thương, bỏ trốn ra ngoài. Từ đó về sau, Đào Nhạn Quân cùng Bùi Thanh liên biến mất không còn tung tích

Một kẻ là nhị công tử Hoàn Hâu phủ anh khí bừng bừng, một người là kỳ tài trí sĩ tiền đồ vô lượng, cứ như vậy, tiền đồ cả đời tấn hủy trong nháy mắt, Tần, Sở hai nước không biết có bao nhiêu người vì luyến tiếc mà thờ dài, chỉ có Liễu Nguyên Khanh, những lúc một mình thường âm lãnh nở nụ cười. Trừ bỏ đương sự, không ai biết, trong sự việc này, hắn sắm vai diễn gì. Vô luận là có quang minh chính đại hay không, lúc này đây người thắng là hắn.

Đào Nhạn Quân, đã không còn Đào gia nâng đỡ, diệt trừ y còn có thể có bao nhiêu khó khăn. Liễu Nguyên Khanh không vội, hẳn là kẻ phi thường, phi thường kiên nhẫn. Hắn đợi tám năm, dùng thời gian tám năm này, thành công nắm trong tay cả Hoàn Hầu phủ, rốt cục thời cơ diệt trừ Đào Nhạn Quân cũng đã đến.

Hắn không phải đã thành công sao? Ẩn cư suốt tám năm, khiến cho Đào Nhạn Quân mất đi sự cẩn thận cùng sâu sắc năm đó, một chút độc được, liền lấy được mạng của kẻ hắn hận thấu xương. Liễu Nguyên Khanh vô cùng cao hứng, cuối cùng người thắng trận này, vẫn là hắn. Không phải Đào Nhạn Quân, mà là Liễu Nguyên Khanh.

Rốt cục, hắn lại bước trên mảnh đất Sở quốc. Phóng tầm mắt nhìn lại, trời cao núi xa, mây trắng nước xanh, ngày hôm nay, luận tài trí, còn còn có ai có thể hơn hắn, Tấn Liễu tiên sinh Liễu Nguyên Khanh, khắp thiên hạ không ai không biết, không người không hay.

Ôm đầy một bụng đắc chí, Liễu Nguyên Khanh vung roi quất ngựa, khoái mã phi như bay, mang theo vệ đội hơn trăm người của hắn, trên quan đạo Sở quốc dấy lên đầy trời cát bụi.

Giục ngựa đi liên tục như thế, ước chừng qua mười bảy, mười tám ngày, Liễu Nguyên Khanh cùng vệ đội rốt cục cũng đến vùng ngoại ô Sở quốc, trước phái một người đi báo tin, Liễu Nguyên Khanh chậm lại hành trình, khi còn cách kinh thành ba dặm, quả nhiên gặp quan viên Sở quốc ra nghênh đón đã chờ rất lâu.

“Lâm đại nhân, làm phiền ngài chờ lâu.”

Liễu Nguyên Khanh xuống ngựa chấp tay, viên quan đi đầu hắn nhận ra, Đại phu Sở quốc Lâm Túc, từng đi sứ qua Tấn quốc nhiều lần, là kẻ cực kỳ khéo đưa đẩy.

“Tân Liễu tiên sinh một đường phong trần mệt nhọc, mời theo bản quan vào thành.” Vị Lâm đại phu này thần tình luôn là tươi cười xã giao.

Liễu Nguyên Khanh bước thêm hai bước, liếc mắt nhìn viên quan tuổi còn khá trẻ theo sát bên Lâm Túc, nói: “Vị đại nhân này tướng mạo đường đường, khí vũ hiên ngang, không biết quý danh là gì?”

“Nga, vị này chính là Ti Thiên Quan Lữ đại nhân.....”

Lâm Túc vừa nói một bên nhìn Lữ Hoà Lương nháy mắt.

Lữ Hoà Lương âm thầm hừ một tiếng, ánh mắt nhìn trời đối Liễu Nguyên Khanh thi lễ, nói vu vơ: “Lữ Hoà Lương bái kiến Tấn Liễu tiên sinh.” Xem thái độ như vậy, hiển nhiên chẳng qua là nể mặt Lâm Túc, hẳn mới nhận được màn thi lễ này.

“Lữ đại nhân đa lễ rồi.”

Liễu Nguyên Khanh ở trong lòng lại hồi tưởng một chút về Lữ Hoà Lương, phụ thân Lữ Nham là một trong ba vị Thượng Khanh đại phu Sở quốc, Lữ gia ba đời đều là trọng thần, Lữ Hoà Lương này cũng là sĩ tộc đệ tử, khó trách ngạo mạn như vậy. Nghĩ đến đây Liễu Nguyên Khanh đáy mắt trầm xuống, giống hệt như Đào Nhạn Quân, hẳn hận nhất chính là đám sĩ tộc đệ tử hay xem thường người khác.

“Hừ!” Lữ Hoà Lương quay đầu, làm như không thấy Liễu Nguyên Khanh đáp lễ.

Liễu Nguyên Khanh còn chưa tỏ thái độ thì vệ đội hơn trăm người phía sau đều đã lộ ra sắc mặt giận dữ, Lâm Túc thầm kêu một tiếng, tiểu tổ tông này đột nhiên nháo loạn cái gì, tính tình sao lại xấu như vậy, đành vội vàng chạy đi xoa dịu họ Liễu bên kia.

“Tân Liễu tiên sinh, lần này ngài đại diện Tấn quốc, đưa tới Sở quốc mười vạn đàm lương thực, từ nay về sau hai nước giao hảo, biên cảnh không còn hỗn loạn, quả thật là may mắn cho cả hai nước.”

“Biên cảnh Tấn, Sở mười mấy năm qua vẫn luôn loạn lạc, kỳ thật bất quá là do có chút hiểu lầm dẫn đến phân tranh, vương thượng ta từ nhỏ đã rất từ tâm, không đành lòng nhìn hai nước vì một chút hiểu lầm mà luôn không được an bình, trùng hợp quý quốc gặp thiên tai, vương thượng đại nghĩa vươn tay trợ giúp, cùng quý quốc nối lại tình xưa, đối với quốc gia hay với con dân, đều là việc có lợi.”

“Tân vương nhân nghĩa, thiên hạ đều biết, Tấn Liễu tiên sinh phò trợ minh chủ, thật là chuyện may mắn.” Lâm Túc cười ha hả nói.

Lữ Hoà Lương ở bên cạnh nghe xong, mắt tròn trăng, trầm nghĩ cũng chỉ có lão đại nhân miệng lưỡi dẻo quẹo này, mới có thể đem lời nói dối nói đến tự nhiên như thế.

“Trên có minh quân, dưới có hiền thần, Lâm đại nhân, ngài nói phải không?”

Lâm Túc còn không kịp tiếp lời, Lữ Hoà Lương đã trào phúng nói: “Trên có minh quân, dưới có hiền thần, lời này nói ra thật cũng thích hợp, chính là Tấn vương hai mươi năm không để ý tới triều chính là điều thiên hạ ai cũng biết, thật không hiểu hiền thần này từ đâu mà đến? Không bằng nói là gian thần thì đúng hơn.” Ngụ ý nói, quân vương không màng triều chính không thể gọi là minh quân, thần tử tất nhiên cũng sẽ không thể là hiền thần, không phải hiền thần, tự nhiên sẽ là gian thần.

“Lữ đại nhân.....” Lâm Túc sắc mặt đại biến, Liễu Nguyên Khanh vâng mệnh Tấn vương đi sứ Sở quốc, Lữ Hoà Lương nói như vậy không chỉ là không để cho Liễu Nguyên Khanh chút mặt mũi, mà là căn bản là không đem tấn vương để vào mắt, nếu Liễu Nguyên Khanh tức giận, việc giao hảo hai nước liền hỏng bét. Dù vậy hắn cũng không dám lớn tiếng với Lữ Hoà Lương, đành phải nói, “Lữ đại nhân, Tấn Liễu tiên sinh đã đến, nhờ ngài về thành thông tri với dịch quán, chuẩn bị nghênh đón cho tốt, Tấn Liễu tiên sinh đi đường mệt nhọc, chi bằng hảo hảo nghỉ ngơi trước đã.”

Lâm Túc một bên nói một bên âm thầm quan sát thần thái Liễu Nguyên Khanh, thấy Liễu Nguyên Khanh không hề tức giận, tựa như không nghe Lữ Hoà Lương nói gì, còn hướng Lâm Túc mỉm cười: “Hơn nửa tháng đi đường, quả thật có chút mệt mỏi, vẫn là Lâm đại nhân tiếp đón chu đáo.”

Lữ Hoà Lương lại hừ một tiếng, thấy đám thị vệ của Liễu Nguyên Khanh dám đối mình quắc mắt nhìn trừng trừng, bèn không thèm quan tâm đến lý lẽ, xoay người giục ngựa đi thẳng.

Lâm Túc xấu hổ không thôi, ho nhẹ một tiếng, lôi kéo Liễu Nguyên Khanh vừa đi vừa nói vài chuyện không liên quan. Liễu Nguyên Khanh cũng coi như không có chuyện gì, cùng Lâm Túc nói đông nói tây mãi cho đến khi tới cửa thành, vào dịch quán.

Lại nói đến Lữ Hoà Lương, sau khi giục ngựa rời đi, cũng không thông tri gì với dịch quán hết, Lâm Túc lúc ấy nói vậy bất quá là muốn lấy cớ đuổi hắn đi, hắn cũng không ngốc đến mức nghe không hiểu, vào thành liền đi thẳng hướng biệt viện Lăng Nhàn Vân đang ở.

Biệt viện trong Lăng phủ cực kỳ thanh tĩnh, sau khi Lữ Hoà Lương tới cơ hồ nghe không được chút thanh âm nào, từ lúc thông báo với lính gác cửa tới khi đi vào đều tĩnh lặng không tiếng động. Nguyên tưởng sẽ được đưa tới thư phòng, ai ngờ hạ nhân dẫn đường lại đưa hắn tới thiên thính, dâng trà rồi mới hướng Lữ Hoà Lương nói: “Lữ đại nhân, đại nhân nhà tiểu nhân còn đang ngủ trưa, làm phiền ngài chờ một lát.”

Lăng Nhàn Vân thường xuyên tranh thủ thời gian ngủ trưa lén xử lý công vụ, Lữ Hoà Lương biết, nếu Lăng Nhàn Vân thật sự không ngủ, chắc chắn sẽ không phân phó như vậy, nghĩ đến đây trong lòng liền có chút hoảng hốt, vội hỏi: “Sao vậy, thân thể Lăng đại nhân lại không tốt sao? Lần trước gặp vẫn tốt, chẳng lẽ ban đêm bị lạnh?”

“Không phải, tổng quản nói hôm nay buổi tối phải thiết yến chiêu đãi sứ thần Tấn quốc, đại nhân thân là Thượng Khanh đại phu, nhất định phải tham gia, sợ thân thể đại nhân không được khoẻ, nên tổng quản phải để mất bắt đại nhân ngủ trưa.” hạ nhân vừa nói vừa cười trộm.

Lữ Hoà Lương cũng hơi nhướn mày, nghĩ cuối cùng còn có một cái Ôn tổng quản, có thể trị được vị đại phu không biết chiều cổ thân thể chính mình, bằng không, chỉ sợ đã sớm chết yếu.

Kỳ thật Lữ Hoà Lương không biết, không riêng gì hôm nay, từ khi Lăng Nhàn Vân dọn đến biệt viện ở tới nay hơn phân nửa thời gian, Ôn tổng quản mỗi ngày đều phải nhìn chăm chăm Lăng Nhàn Vân ngủ trưa, trước kia còn mắt nhắm mắt mở cho qua, là bởi vì Lăng Nhàn Vân còn chịu biết điều một chút, chứ hiện tại, ngày nào cũng nửa đêm khuya khoắt thông qua mật đạo chạy về Lăng phủ lén nhìn Đào Nhạn Quân, ở lý Đông sương hơn một canh giờ, lúc quay về có muốn ngủ lại cũng khó, quy luật sinh hoạt bị đảo lộn hết cả, Ôn tổng quản thật sự sợ Lăng Nhàn Vân thể nhược không chống đỡ nổi, đành phải mỗi ngày giám sát, ban đêm ngủ không đủ thì ban ngày ngủ bù.

Uống một ngụm trà, Lữ Hoà Lương giống như đột nhiên nghĩ ra điều gì, mở miệng hỏi hạ nhân: “Lăng đại nhân vì sao đột nhiên lại dọn sang biệt viện? Ở trong phủ thấy không thoải mái sao?”

Hạ nhân cười cười, trả lời một câu: “Ý của đại nhân kẻ hạ nhân làm thế nào mà biết được”, hiển nhiên đã sớm được phân phó, chuyện Đào Nhạn Quân ở Lăng phủ tuyệt đối không được để truyền ra ngoài. Lữ Hoà Lương cũng biết hỏi như vậy có chút đường đột, phất phất tay làm cho người hầu đi xuống.

Ước chừng thời gian ba nén hương, Lữ Hoà Lương cũng uống không dưới bốn, năm chén trà, Lăng Nhàn Vân rốt cục cũng tới.

“Lăng đại nhân.” Lữ Hoà Lương vội vàng đứng lên hành lễ.

“Mời ngồi.” Lăng Nhàn Vân ngồi xuống ghế, nhìn Lữ Hoà Lương mỉm cười.

Lữ Hoà Lương hiểu ý, vội hỏi: “Đại nhân, hôm nay nghênh đón sứ thần Tấn quốc, hạ quan đã làm y như ngài phân phó, nói khích Liễu Nguyên Khanh vài câu.”

“Hắn phản ứng thế nào?”

Lữ Hoà Lương trầm ngâm một hồi, tựa hồ đang sắp xếp câu chữ, một lát sau mới nói: “Bình thường..... Mà cũng không bình thường.”

“Àn, là như thế nào?” Lăng Nhàn Vân vẻ mặt hứng thú nhìn Lữ Hoà Lương.

“Nói hắn bình thường, là bởi vì Liễu Nguyên Khanh lần này tới, là đại diện Tấn quốc đến hoà hảo, tự nhiên sẽ không muốn cùng triều thần Sở quốc quan hệ căng thẳng, mặc dù hạ quan ăn nói quá phận, hắn không để ý tới cũng là điều hợp lý; nói hắn không bình thường, là bởi vì, nghe người ta nói Tấn Liễu tiên sinh luôn luôn tự cao tự đại, hắn ở Tấn quốc lại là trọng thần của Hoàn Hầu phủ, tuyệt không thể cho phép kẻ khác vô lễ với mình”. Lữ Hoà Lương nói tới đây liền vò đầu bứt tóc, hiển nhiên là không thể hiểu phản ứng của Liễu Nguyên Khanh đến tột cùng là bình thường hay không bình thường.

Lăng Nhàn Vân hạ mắt, một lúc lâu sau mới thản nhiên nở nụ cười.

“So với tám năm trước, lòng dạ hắn ngày càng thâm sâu. Xem ra, tối nay, ta phải hảo hảo thỉnh giáo vị Tấn Liễu tiên sinh này mới được.”

Đệ tứ chương hoàn

5. Chương 5

Để thể hiện thành ý đối với việc hai nước hoà hảo, yến tiệc tối nay, Sở Vương và Vương Thái Hậu đều tham dự. Yến tiệc được thiết đãi tại Chính Đức điện, chảnh đèn kết hoa, y vũ tung bay, đem điện phủ ngày thường trang nghiêm biến thành nơi ca múa mừng cảnh thái bình.

Sở Vương thực chất là một tiểu hài đồng mới hơn mười tuổi, ép nó phải ngồi đây giả bộ nghiêm chỉnh, thật sự có chút miễn cưỡng. Lăng Nhàn Vân tới nơi, lúc hành lễ trước Sở Vương, một con mắt lặng lẽ nháy nháy, tiểu hài nhi giống như phát hiện điều gì thú vị, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cứng ngắc khẽ lộ ra một nụ cười, nếu không phải đang trong yến tiệc thập phần trang trọng, chỉ sợ nó đã sớm nhào vào lòng Lăng Nhàn Vân.

Hướng Sở Vương hành lễ xong xuôi, lại xoay qua chào Vương Thái Hậu, Vương Thái Hậu vừa thấy Lăng Nhàn Vân, liền quan tâm hỏi:

“Vân đệ, mấy ngày trước ngươi không có tới thỉnh an, gần đây thân thể vẫn tốt chứ?”

“Ăn ngon, ngủ tốt, Thái Hậu xem khí sắc ta thế nào.” Lăng Nhàn Vân cười đáp.

Vương Thái Hậu thấy Lăng Nhàn Vân sắc mặt hồng hào, quả nhiên khí sắc vô cùng tốt, lập tức vui vẻ, miễn lễ để hắn ngồi xuống.

Lăng Nhàn Vân vừa ngồi xuống liền đưa mắt quan sát Liễu Nguyên Khanh, thời gian tám năm khiến cho nam nhân này càng thêm tuấn mỹ, thêm phần anh khí, cùng mấy quan viên bên cạnh nâng chén nói chuyện phiếm, mỗi cử chỉ, lời nói đều thu hút ánh mắt người khác, ngay cả Vương Thái Hậu cũng mang theo vài phần thưởng thức, vài phần si mê nhìn y không dời mắt.

Mặc kệ ở nơi nào, kẻ có tướng mạo tốt luôn làm người khác có dự vọng muốn tiếp cận, nếu không phải đã có Đào Nhạn Quân, Lăng Nhàn Vân có lẽ cũng giống như những người khác nhìn Liễu Nguyên Khanh đến thần hồn điên đảo. Thế nhưng nghĩ đến những việc y đã làm với Đào Nhạn Quân, hấn liền tức giận, chỉ chậm một chút, Đào Nhạn Quân quả thực đã mất mạng.

Dường như nhận ra ánh mắt của Lăng Nhàn Vân, Liễu Nguyên Khanh đột nhiên quay đầu, liếc mắt một cái liền thấy ngay vẻ giận dữ chưa kịp che dấu, liền không khỏi ngẩn người, định thần nhìn lại thì bên kia Lăng Nhàn Vân đã đổi nét mặt, tươi cười, từ xa nâng chén, giống như vẻ tức giận lúc trước y nhìn thấy, chỉ là ảo giác.

Khi đang nói chuyện mà tránh mặt quả thực là thất lễ, Liễu Nguyên Khanh từ sau khi vào Hoàn Hầu phủ rất chú ý loại chuyện này, huống chi bây giờ còn là đang ở Sở quốc, hấn đâu thể để mình mất mặt, cho nên thấy Lăng Nhàn Vân nâng chén, hấn cũng chỉ có thể hướng Lăng Nhàn Vân vuốt cằm, khẽ nâng chén rượu của mình tượng trưng uống một ngụm.

Yến hội Sở quốc không giống Tấn quốc, không quá chú ý quy củ, quan viên cùng gia quyến tham dự có thể tùy ý đi lại, Sở vương dù sao tuổi cũng còn nhỏ, vì thế Vương Thái Hậu liền mang theo Sở vương rời đi sớm, mà lúc này, không khí dạ yến liền trở nên sinh động, vài nữ quyến nhà quan lại lớn gan một chút liền vây tới bên cạnh Liễu Nguyên Khanh.

Lăng Nhàn Vân lặng lẽ lui vào một góc, y là Thượng Khanh đại phu trẻ tuổi nhất Sở quốc, tuy thân thể có chút yếu nhược, nhưng dung mạo so với Liễu Nguyên Khanh cũng không thua kém, ngũ quan không tinh xảo như Liễu Nguyên Khanh, nhưng phong thái, khí độ lại hơn rất nhiều, huống chi thân thể hấn gầy yếu như thế tự nhiên khiến nữ nhân không tự giác mà yêu thương, cho nên Lăng Nhàn Vân vẫn là đối tượng được ái mộ của mấy vị thiên kim tiểu thư. Trước đây loại sự tình này đã từng xảy ra, sau do hấn không đến yến hội nữa nên mấy vị thiên kim kia không có cơ hội bày tỏ, chính là vì gần đây theo dõi Liễu Nguyên Khanh, nên hấn hôm nay mới tới. Vương Thái Hậu cùng Sở vương vừa đi, hấn liền trốn vào góc, như vậy vừa không phải dây dưa với mấy nữ tử ái mộ, vừa có thể âm thầm quan sát nhất cử nhất động của Liễu Nguyên Khanh.

Liễu Nguyên Khanh thần thái cử chỉ y chang Liễu Hạ Huệ, khiến cho Lăng Nhàn Vân bắt đầu suy tưởng bọn họ phải chăng có cùng huyết thống, lại còn đều họ Liễu, ong bướm bu quanh mà chẳng thấy y có biểu hiện gì. Tên Liễu Nguyên Khanh này, quả nhiên không đơn giản, quan sát lâu như vậy, dường như không tìm ra nhược điểm nào.

Hoàn toàn không đạt được mục đích, Lăng Nhàn Vân thừa dịp không ai chú ý, rời khỏi Chính Đức điện, bầu không khí nơi hậu hoa viên thực mới mẻ, hít thở vài hơi liền đem khó chịu trong lòng tiêu mất vài phần, thân thể hấn, quả thực không thể thích ứng với nơi đông người ngột ngạt, lúc này mới ngồi không bao lâu, ngực liền khó chịu. Nhìn ánh trăng, trong đầu liền hiện ra khuôn mặt Đào Nhạn Quân đang say ngủ.

Mấy ngày qua, hấn đêm nào cũng lén lút tới Đông sương phòng, ngồi bên giường ngắm ngời nhìn Đào Nhạn Quân, ánh trăng chiếu qua cửa sổ khiến khuôn mặt ấy thêm vài phần mỏng lung. Thực nghĩ muốn chạm một chút, một chút thôi là tốt rồi, Lăng Nhàn Vân trong đầu lúc nào cũng quanh quẩn ý niệm này, có vài lần cơ hồ đã vươn tay, nhưng khi sắp chạm đến đích lại bối rối rút trở về.

Người mình ái mộ nhiều năm giờ ở ngay trước mắt, đưa tay là chạm tới, thế nhưng trong lòng muốn mà lại không dám, cứ phân vân như vậy quả tình rất thống khổ, chính là Lăng Nhàn Vân lại như đang hưởng thụ loại thống khổ này, hấn biết sinh mạng mình chẳng biết khi nào thì tan biến, không nên vương vấn quá nhiều, có thể hưởng thụ cảm giác thống khổ ấy, đã là ân huệ rất lớn với hấn rồi.

“Lăng đại nhân!”

Thanh âm Liễu Nguyên Khanh đột nhiên vang lên phía sau, Lăng Nhàn Vân cũng không kinh ngạc, ở Chính Đức điện, khi hấn quan sát Liễu Nguyên Khanh, y làm sao lại không trả lễ, sau khi tầm mắt hai người gặp

nhau không dưới ba lần, Lăng Nhân Vân mới rời Chính Đức điện, hẳn biết, Liễu Nguyên Khanh nhất định sẽ tìm cơ cùng đi ra.

“Tần Liễu tiên sinh.” Lăng Nhân Vân xoay người, không chút nghi ngờ Liễu Nguyên Khanh có thể dò hỏi ra thân phận của hắn. Chóp mũi ngửi được từng đợt hương phấn trên người Liễu Nguyên Khanh truyền đến, trên mặt không khỏi lộ ra một mặt cười yếu ớt, nữ tử Sở quốc quả nhiên lớn mật, dám khiến cho vị đại nhân này thê thảm như thế, chỉ tiếc là không đạt hiệu quả mong muốn, uống phí hẳn cố ý an bài mấy vũ kỹ xen lẫn trong đám nữ tử đó.

Liễu Nguyên Khanh dường như biết Lăng Nhân Vân đang cười cái gì, nâng tay áo ngửi khế, sau đó hướng Lăng Nhân Vân lộ ra vẻ mặt xấu hổ.

“Để Lăng đại nhân chê cười rồi.”

Ánh trăng chiếu lên sườn mặt Liễu Nguyên Khanh, khiến dung mạo tinh xảo như chạm ngọc thêm vài phần tinh tế. Lăng Nhân Vân thoáng ngẩn người, vội nói:

“Tần Liễu tiên sinh định lực hơn người, tại hạ bội phục còn không kịp, làm sao dám chê cười.”

“Lăng đại nhân muốn ta ra ngoài, là để nói chuyện này sao?”

Liễu Nguyên Khanh nghe Lăng Nhân Vân trả lời, trên mặt liền hiện chút ý cười.

“Tần Liễu tiên sinh đừng nói vậy, ta bất quá là thấy trong người khó chịu nên mới ra ngoài tìm chút không khí trong lành”. Lăng Nhân Vân vội vàng phủ nhận.

Liễu Nguyên Khanh chớp mắt ngạc nhiên, chợt nụ cười càng thêm nồng đậm, như có như không nhưng vô cùng quyến rũ.

“Vậy là ta đoán sai rồi sao, còn tưởng Lăng đại nhân dùng ánh mắt nhìn ta ý là có chuyện muốn cùng thương lượng. Cũng không sao, ký lai chi, tác an chi [1], tối nay ánh trăng quả không tồi, không biết Lăng đại nhân có muốn làm một vị chủ nhà hiếu khách, đưa tại hạ đi thăm thú nơi này không.”

“Đương nhiên, Tần Liễu tiên sinh thanh danh truyền xa, ngày thường sao có cơ hội thân cận, ta tất nhiên không thể cự tuyệt. Thỉnh đi bên này.....” Lăng Nhân Vân hạ mi, che giấu ý khinh thường nơi đáy mắt.

Có ý tứ gì đây, Liễu Nguyên Khanh đây là..... đang sắc dụ hắn sao? Đúng rồi, năm đó khi Hoàn Hầu phủ Bùi Thoan còn đương quyền, cùng với vị Tần Liễu tiên sinh này cũng có chút lời đồn đãi. Cứ nghĩ là tin đồn vô căn cứ, nhưng nhìn con người này xem ra cũng có khả năng, nếu không, lấy thân phận bình dân năm đó, Liễu Nguyên Khanh làm sao có phúc mà một bước lên trời tiến vào Hoàn Hầu phủ.

Nếu như thế, lại càng dễ đối phó, Lăng Nhân Vân nâng mắt nhìn trăng sáng trên đỉnh đầu, tuy rằng vì Sở quốc, hẳn không thể giết Liễu Nguyên Khanh thay Nhạn Quân báo thù, nhưng vì Nhạn Quân hẳn nhất định sẽ không bỏ qua.

Nhạn Quân, đêm nay hãy ngủ ngon nhé.

Sỏi trắng trải trên đường mòn dưới ánh trăng như lóe sáng, từ phía xa nhìn lại, khúc khúc chiết chiết, như là khảm giữa không gian đen đặc một miếng ngọc. Lăng Nhân Vân đi phía trước, hai tay chấp sau lưng, không nói lời nào, chuyên chú nhìn đường. Liễu Nguyên Khanh cũng không nhanh không chậm theo sát phía sau, y biết Lăng Nhân Vân đây là đang đợi mình mở miệng trước, thế nhưng y lại không vội, cứ khê khàng lay động tâm tư.

Trước khi đến Sở quốc, Lăng Nhân Vân chính là đối tượng y để tâm nhiều nhất, trong ba vị Thượng Khanh đại phu Sở quốc, có Lữ Nham tuổi đã già, mặc dù phẩm hàm cao, nhưng hai năm nay đã rất ít quần sự; và một kẻ trên danh nghĩa là Sở Vương thúc, đáng tiếc thái độ làm người suy đồi, tầm hoa vấn liễu, mê rượu hảo tửu, động đến chuyện chính sự liền cúp đuôi, bỏ chạy mất dạng. Chỉ có một người đáng đề phòng, người đó niên kỷ thấp nhất, phẩm hàm cũng không bằng hai vị kia, nhưng lại là kẻ khiến quan lại cao thấp trong triều đình Sở quốc tín nhiệm và tuyệt đối ủng hộ, có điều người này thái độ làm người hay làm việc luôn luôn khiêm nhường, tuy ở Sở quốc là nhân vật có thể một tay che trời nhưng trong lòng tuyệt đối trung thành, không ai khác chính là Lăng Nhân Vân.

Đánh giá của Liễu Nguyên Khanh đối với Lăng Nhân Vân là nếu không phải một lòng trung quân thì trong ắt có âm mưu. Nhưng, con mắt tinh tường của Liễu Nguyên Khanh đã nhìn ra kẻ nắm trong tay quyền hành đủ để hô phong hoán vũ trong triều đình này hoàn toàn không mang ác tâm, một lòng phò trợ ấu chúa. Nhưng chẳng ai nói trước được tương lai, quyền lực là gì, nó là thứ có thể làm cho con người ta mờ mắt, có thể khiến cho kẻ thanh cao nhất trở thành kẻ hèn hạ nhất, cũng có thể làm cho người chính trực trở nên không từ thủ đoạn. Ai biết, dưới vỏ bọc yếu đuối của Lăng Nhân Vân đang cất giấu tâm tư gì.

Cho nên, trong Chính Đức trong điện, sau khi Liễu Nguyên Khanh phát hiện Lăng Nhân Vân mấy lần cố ý đuổi bắt tầm mắt mình, y liềm tìm lấy theo Lăng Nhân Vân ra ngoài. Y chắc chắn, Lăng Nhân Vân có chuyện muốn nói.

“Tần Liễu tiên sinh.....”

Lăng Nhân Vân ngừng cước bộ, ngẩng đầu nhìn trời, thản nhiên mở miệng

“Ánh trăng đêm nay đẹp thật.”

Tuy rằng thành công ép Lăng Nhân Vân mở miệng trước, nhưng lời hắn nói hiển nhiên không phải lời Liễu Nguyên Khanh muốn nghe, vì thế y cũng ngẩng đầu nhìn trời, nhàn nhã đáp lời:

“Ánh trăng nơi Sở quốc quả nhiên khác biệt, phong tình vạn chủng, nếu không có Lăng đại nhân dẫn đường, ta cũng khó lòng được ngắm cảnh đẹp như vậy, thế nên lẽ ra nên sớm đa tạ Lăng đại nhân mới phải”

Lăng Nhân Vân hạ tầm mắt, dừng bên người Liễu Nguyên Khanh, mỉm cười:

“Ánh trăng tuy đẹp, vẫn là không thể sánh với tư thái của tiên sinh.”

Liễu Nguyên Khanh trước ánh mắt thâm thúy của Lăng Nhân Vân, gò má trắng trẻo tựa bạch ngọc dần nhiễm một tầng đỏ ửng.

“Lăng đại nhân quá khen rồi, trăng sáng trên cao kia, trên đời há có kẻ dám so sánh.”

“Trăng sáng sở dĩ cao cao tại thượng, vì người ta dù thích cũng chỉ có thể từ xa ngắm nhìn, nếu như dễ dàng nắm giữ trong tay, thử hỏi ai còn muốn liếc mắt đến nó? Tần Liễu tiên sinh cũng giống như vậy, thường nhân nhìn vào, cũng không dám sinh tâm khinh nhờn.”

Liễu Nguyên Khanh giả bộ khiêm nhường không dám nhận sự tán thưởng, hạ mắt nghi hoặc, không biết Lăng Nhân Vân đem móng ngựa nhà y vượt đến đặc ý như vậy đến tột cùng là có ý tứ gì. Chẳng lẽ..... Vị này Thượng Khanh đại phu gầy còm của Sở quốc đối với y thật sự là ái mộ? Hay đang có mưu đồ gì khác? Lúc suy nghĩ, không tự chủ được lại nhìn về phía Lăng Nhân Vân, đã thấy dưới ánh trăng, hần tử y như mực, bạch diện tựa sương, bước trên sỏi trắng chậm chậm đi tới, toàn thân khí độ cao quý, nhắc tay nâng chùng, cảnh đẹp ý vui tao nhã khôn tả.

Liễu Nguyên Khanh nhìn đến ngây người, loại khí chất tao nhã, cao quý này của những kẻ sĩ tộc xuất thân danh môn đệ tử, là thứ mà y dù có cố gắng thế nào cũng không thể nào bắt chước nổi, nhìn bóng dáng Lăng Nhân Vân, trong mắt y dường như có một ngọn lửa bùng lên.

“Tần Liễu tiên sinh, phía trước có đình nghỉ mát, chúng ta tới đó ngồi, được không?” Lăng Nhân Vân đột nhiên quay đầu hỏi.

Thu liềm ánh mắt, Liễu Nguyên Khanh khẽ cười, vẻ quỵn rũ lại hiện lên, tùy thời tuyệt đối có thể làm điên đảo chúng sinh.

“Là ta sơ sót, nghe nói Lăng đại nhân thân thể không tốt, lẽ ra không nên miễn cưỡng ngài dẫn ta đi dạo, không bằng để ta đỡ ngài tới đình nghỉ ngơi một lát.”

Lăng Nhân Vân cũng không khách khí, vươn tay ra: “Vậy xin làm phiền Tần Liễu tiên sinh.”

Liễu Nguyên Khanh lập tức đỡ tay Lăng Nhân Vân, hướng đình nghỉ mát đi tới. Lăng Nhân Vân làm ra vẻ băn khoăn, lập tức mời Liễu Nguyên Khanh trưa hôm sau tới Bảo Trấn lâu mời rượu cảm tạ. Liễu Nguyên Khanh ban đầu giả bộ chối từ hai câu, sau đó khi Lăng Nhân Vân mời thêm lần nữa liền vui vẻ đáp ứng.

Đình nghỉ mát đã ở trước mắt, rèm trúc vốn luôn được vén cao nay đã bị thả xuống, tâm tư Lăng Nhàn Vân đều đặt cả trên người Liễu Nguyên Khanh, không chú ý xung quanh, đến tận khi tới gần mới phát hiện điều này, không khỏi dừng bước.

“Lăng đại nhân?”

Liễu Nguyên Khanh nhìn theo hướng ánh mắt Lăng Nhàn Vân, cũng thấy được rèm trúc đã hạ, trong lòng không khỏi thấy kì lạ, rèm trúc vốn dùng để che bớt ánh mặt trời ban ngày, lúc khuya khoắt thế này, ai lại đem buông xuống thế kia? Tuy rằng tò mò, nhưng Liễu Nguyên Khanh tuyệt không phải kẻ lỗ mãng, hơn nữa giờ y đang ở Sở quốc, hành vi càng thêm cẩn thận. Cả y và Lăng Nhàn Vân đều dừng cước bộ, thầm nghĩ bên trong có lẽ đã có người.

“Khụ khụ, Lăng đại nhân, hai chúng ta ra ngoài đã lâu, sợ là mọi người sẽ đi tìm, không bằng đi về trước đi.”

Lăng Nhàn Vân đem tầm mắt dời từ đình nghỉ mát chuyển sang Liễu Nguyên Khanh, cũng học bộ dáng y ho khan vài tiếng, chẳng qua Liễu Nguyên Khanh là ho nhẹ, hẳn là họ muốn thoái phối luôn.

“Được rồi, chúng ta trở về thôi.”

Cũng không ngờ trong đình nghỉ mát đúng là có người, bỗng nhiên có tiếng nói: “Ai ở bên ngoài, cho ta biết danh tính không được sao?”. Thanh âm kia trầm thấp, lại uể oải, có chút giống gió mát giữa ngày hè, làm cho người ta có cảm giác buồn ngủ.

Lăng Nhàn Vân nghe được thanh âm, khước miệng bèn nhếch lên, cao giọng nói: “Nguyên lai là Sở Vương thúc ở bên trong, xin lỗi, Nhàn Vân thể nhược, không tiện hầu hạ người.”

Liễu Nguyên Khanh ở bên cạnh nghe được cả kinh, chẳng lẽ trong đình nghỉ mát chính là người thiên hạ vẫn đồn đại, hoa hoa công tử thần long kiến thủ bất kiến vĩ, thân là Sở Vương thúc kiêm Thượng Khanh đại phu Sở Thượng Hồ.

“Ha ha ha..... Còn tưởng hạ nhân đi ngang qua, nguyên lai là Nhàn Vân, thật thất lễ, thất lễ, tiểu huynh liền tới bồi tội với người”.

Sau rèm trúc truyền ra một trận cười, ngay sau đó có người vén rèm đi ra.

Trong đình là một hiên phòng bài trí công phu, Liễu Nguyên Khanh liếc mắt một cái đã thấy bên trong một thiếu niên thanh tú, xinh đẹp đang luống cuống tay chân kéo lại y phục trên người, lẽ nào còn không hiểu được vừa rồi bên trong đã xảy ra chuyện gì, vội vàng dời ánh mắt, coi như cái gì cũng chưa thấy, lực chú ý chuyển tới Sở Thượng Hồ vừa xuất hiện.

Đó là một nam nhân đầy mùi sắc dục, trên cằm râu mọc lộn xộn, hiển nhiên đã bảy, tám ngày không cạo, tùy tiện khoác một kiện áo khoác trên người, cư nhiên chính là y phục hàng ngày, bên trong trung y căn bản là không hề mặc, mơ hồ có thể thấy trên ngực có vài vết cào.

“Nhàn Vân a, mấy tháng không gặp, người càng ngày càng tuấn tú nha”. Sở Thượng Hồ đưa hai tay hướng Lăng Nhàn Vân vồ tới.

Sớm biết hẳn sẽ giờ trò này, Lăng Nhàn Vân lắc mình trốn phía sau Liễu Nguyên Khanh.

“Ah, có khách nhân sao?” Sở Thượng Hồ ngừng lại, một đôi mắt hoa đào nhìn Liễu Nguyên Khanh từ trên xuống dưới một lượt, trên mặt hiện ra nụ cười ngả ngớn

“Khuôn mặt rất khá..... So với tiểu quan ở Hồng Lâu viện phải gấp tới trăm lần là ít.”

Liễu Nguyên Khanh sắc mặt liền trầm xuống, kẻ này dám so sánh y với đám nam kỹ trong nam quán, bảo y làm sao có thể nhẫn nhịn, bèn phẩy tay áo, quay đầu bỏ đi, lại bị Lăng Nhàn Vân kéo lại.

“Sở Vương thúc, vị này chính là sứ thần Tấn quốc Liễu Nguyên Khanh, Vương Thượng cùng Vương Thái Hậu rất coi trọng Tấn Liễu tiên sinh, người cũng không nên thất lễ.”

“Nga..... Nguyên lai là Tấn Liễu tiên sinh, đắc tội đắc tội”

Sở Thượng Hồ vội vàng khom người chào bồi tội, sau đó liền híp mắt tựa tiểu phi tiểu phi nhìn Liễu Nguyên Khanh, ánh mắt kia, muốn bao nhiêu *** loạn liền có bấy nhiêu.

Liều Nguyên Khanh có cảm giác Sở Thượng Hồ đang dùng ánh mắt lột đi từng lớp, từng lớp y phục của y, liền tức giận đến sắc mặt xanh mét, chính là lại không tiện phát tác, đành phải nhẫn nhịn, nhu hoà đáp lễ:

“Sở Vương thức hữu lễ.”

Sau đó quay đầu nói với Lăng Nhân Vân: “Lăng đại nhân, chúng ta mau mau trở về, chớ để cho các vị đại nhân trong điện phải sốt ruột.”

Lăng Nhân Vân dè ngực, nói: “Tiên sinh thỉnh đi trước, ta thân thể cảm thấy không khoẻ, muốn ngồi nghỉ một lát.”

“A, Nhân Vân không thoải mái sao, nhanh đến đình nghỉ mát ngồi, thân thể của người quan trọng nhất, Sở quốc một ngày sao có thể thiếu được người. Tiến vào tiến vào.....”

Sở Thượng Hồ vừa nghe Nhân Vân nói không thoải mái, liền vội vàng vàng chạy qua đỡ hần vào đình nghỉ mát.

[1] ký lai chi tắc an chi: xuất hiện trong “Luận ngữ – Quý thị” của Khổng tử: “Phu như thị, cổ viễn nhân bất phục, tắc tu văn đức dĩ lai chi. Ký lai chi, tắc an chi.” – Ý là khi có chuyện xảy đến thì nên chấp nhận mà xuôi theo nó.

Thiếu niên trong chòi nghỉ mát đã mặc y phục, thấy bọn họ tiến đến, thức thời lui sang một bên, đem màn trúc cuốn lên, khiến không khí tươi mới bên ngoài tràn vào.

Liều Nguyên Khanh đứng tại chỗ ngây ngốc một chút, sau liền kiên quyết theo vào chòi nghỉ mát. Hần và Lăng Nhân Vân cùng đi đến nơi này, về tình về lý hần đều không thể để Lăng Nhân Vân một mình ở đây, nếu như để Lăng Nhân Vân lưu lại ác cảm, sau này sẽ không hay.

Thân thể Lăng Nhân Vân có thực không thoải mái? Mới là lạ! Mấy ngày nay hần tâm tình dồi dào sung mãn, lại tinh dương thoả đáng, thân thể so với bất kì lúc nào trước đây đều tốt hơn. Hần cố ý nói như vậy, chính là muốn dụ Liều Nguyên Khanh lưu lại. Dụ Liều Nguyên Khanh lưu lại làm cái gì? Hắc hắc, Lăng Nhân Vân trong bụng cười đến cực âm hiểm.

“Tên kia... Người... Chính là người...” Dem người thiếu niên bên cạnh Sở Thượng Hồ gọi đến, Lăng Nhân Vân không quên làm ra bộ dáng yếu ớt.

Thiếu niên sợ hãi nhìn Sở Thượng Hồ liếc mắt một cái, khiến cho Sở Thượng Hồ không vui trừng mắt: “Nhìn cái gì vậy, còn không đi qua chờ sai bảo.”

Thiếu niên lúc này mới hướng Lăng Nhân Vân đi qua, thấp giọng nói: “Đại nhân có gì phân phó?”

“Dâng trà.” Lăng Nhân Vân ngắn gọn phân phó, quyết định chính là nâng trà xem cuộc vui.

Thiếu niên nhìn ra mảnh vườn đen kịt, có chút sợ hãi, nhưng cũng không dám thất lễ, tranh thủ thời gian đi tìm trà.

Bên cạnh đó, Sở Thượng Hồ la rầy thiếu niên kia nhưng tầm mắt lại chưa rời Liều Nguyên Khanh nửa khắc, cặp mắt toả nhiệt sáng quắc nhìn chăm chú khiến Liều Nguyên Khanh đứng ngồi không yên.

Phải nói Liều Nguyên Khanh từ nhỏ nhất định là tướng mạo xuất chúng, người nhìn qua cũng không ít. Khi hần thân là bình dân, hần luôn tự cao tài giỏi, trước giờ đều là khinh thường người khác, những người đó kính hần tài giỏi, biết hần tất có ngày nổi danh, cho nên không dám đắc tội hần. Huống hồ bây giờ hần thân là trọng thần của Hoàn Hầu phủ, tự nhiên càng không có người dám nhìn thẳng vào hần, chẳng giống như Sở Thượng Hồ không kiêng nể gì cả. Thế nhưng, nơi này là Sở quốc, Sở Thượng Hồ lại có thân phận địa vị cực cao, vậy nên, Liều Nguyên Khanh dù là tự phụ cũng không dám đắc tội. Vũ nhục như thế, hần cũng đành phải cắn răng nhịn, nhưng trên khuôn mặt tránh không được có một ít dị dạng.

Lăng Nhân Vân tất nhiên nhìn thấy biểu tình của Liều Nguyên Khanh, trong lòng cực kỳ hả giận, liếc mắt nhìn Sở Thượng Hồ, thấy hần một bộ sắc mê tâm khiếu[1], hận không thể đi lên đá hần, lúc này hần lại phát giác cái gì mà vẫn không đi lên thì triển nhất hạ triển nhân đại pháp[2], chọc tức chết Liều Nguyên Khanh là tốt nhất.

Sở Thượng Hồ cuối cùng không phụ Lăng Nhân Vân một hồi khổ tâm, đem Liễu Nguyên Khanh từ trên xuống dưới nhìn tỉ mỉ, vẻ mặt tươi cười tiến lại gần, nói: “Nghe danh đã lâu... Tán Liễu tiên sinh chính là nhân vật đẹp tựa như tiên, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền, thế gian khó tìm.” Vừa nói, một bên ngả ngón dùng tay sờ lên mặt Liễu Nguyên Khanh.

Liễu Nguyên Khanh sắc mặt cứng đờ, nổi lên vài phần thanh sắc, không vết tích xoay đầu đi, lơ đi đôi tay hạnh kiểm xấu của Sở Thượng Hồ, miễn cưỡng đáp: “Sở vương thúc chê cười, xinh đẹp là hình dung nữ tử, Nguyên Khanh đường đường năm thước...”

Lời này còn chưa nói xong, tay Sở Thượng Hồ không ngờ lại có thể sờ lên bắp đùi của hắn, Liễu Nguyên Khanh vừa sợ vừa giận, vội vàng đứng lên, đi đến bên cạnh Lăng Nhân Vân.

“Lăng đại nhân...”

Lăng Nhân Vân đang vô cùng hả giận, bỗng thấy Liễu Nguyên Khanh hướng hắn đi tới, lập tức vỗ ngực làm ra bộ dạng hư nhược vô lực.

“Tán... Tán Liễu tiên sinh... Các người cứ tùy tiện tán gẫu... Ta nghỉ ngơi một chút là tốt rồi... Không... Không cần phải lôi ta vào...”

“Đúng vậy a đúng vậy, Tán Liễu tiên sinh, sang bên này ngồi, không cần phải để ý hắn, hắn thường xuyên như thế, để hắn một mình ở đằng kia nằm là tốt rồi.”

Sở Thượng Hồ theo sát, dắt tay Liễu Nguyên Khanh hướng bên cạnh ngồi, mà Liễu Nguyên Khanh không hề để phòng bị hắn lôi thiếu chút nữa an vị trên đùi hắn.

“Buông tay!” Liễu Nguyên Khanh vô cùng tức giận, trên khuôn mặt trướng đỏ rất đỏ, trên tay vận lực, đem Sở Thượng Hồ chưởng văng ra ngoài.

“Ai ui...”

Sở Thượng Hồ nằm ở trên mặt đất, không đứng dậy nổi. Liễu Nguyên Khanh thật chưa từng nghĩ Sở Thượng Hồ đường đường là Sở vương của Sở Quốc, trên người một chút võ công cũng không có, lại dễ dàng bị quăng ra ngoài như vậy. Hắn ngậy ra một lúc, liền tỉnh ngộ lại, biết mình lần này vụng về, có một chút kích động, nếu như bị Sở Thượng Hồ lấy chuyện này ra nói hắn công kích Sở vương, đến lúc đó có thể lớn chuyện.

Mặc kệ trong lòng bức bối hận không thể đem Sở Thượng Hồ ra đánh một trận, trên khuôn mặt Liễu Nguyên Khanh lại làm ra vẻ không phải cố ý, đi qua đỡ Sở Thượng Hồ đứng lên, trong miệng còn không ngừng xin lỗi.

Sở Thượng Hồ trong miệng lâm bầm, một bộ đau đến sắp chết, lại thừa lúc Liễu Nguyên Khanh dìu hắn, hai tay ăn đậu hủ Liễu Nguyên Khanh nhiều một chút, tranh thủ rút ngắn khoảng cách. Lăng Nhân Vân từ đầu đến cuối vẫn xem trò vui, trong mắt thoáng qua một tia đắc ý.

Lăng Nhân Vân đã sớm nhìn ra Sở Thượng Hồ là cố ý khiến Liễu Nguyên Khanh ném hắn ra, cười trộm đến ruột đều thắt lại, nhưng phải cố nhịn. Gặp ánh mắt Sở Thượng Hồ ném qua, hắn lập tức lại trở lại bộ dáng nửa chết nửa sống, làm cho Sở Thượng Hồ trừng mắt nhìn hắn. Tuy vậy, Lăng Nhân Vân lúc này tâm tư đã chuyển tới trên người Đào Nhạn Quân, thầm nghĩ nếu như Nhạn Quân thấy một màn như vậy, chắc chắn sẽ giải tỏa một chút bức bối.

Liễu Nguyên Khanh cũng không thể nhịn được nữa, áp chế tức giận đem Sở Thượng Hồ dìu đến bên cạnh ngồi xuống. Hắn không dám vận lực, vất vả lắm mới đem hai tay Sở Thượng Hồ từ trên người đẩy xuống, đang muốn lui xa chút, Sở Thượng Hồ lại đưa tay lôi kéo, bắt được tay áo hắn, khiến Liễu Nguyên Khanh liền rút tay lại, không chú ý làm ống tay áo bị kéo xuống, mặt hắn lập tức đều đen, toàn thân cũng bức bối đến phát run, hít mạnh vài hơi lạnh khí mới nén được tức giận cuộn cuộn, lấy cố phải thay quần áo, gần như ngay lập tức dùng khinh công rời khỏi chòi nghỉ mát.

“Ha ha ha ha ha...”

Chòi nghỉ mát tuôn ra tiếng cười to, Sở Thượng Hồ cầm ống tay áo để ở chóp mũi ngửi ngửi, nói: “Tay áo mỹ nhân, đầy mùi thơm mát, tuyệt vời, quá tuyệt vời.”

Lăng Nhàn Vân dừng cười, nói: “Thế nào, nhìn trúng hần rồi sao? Vậy người cần quyết tâm nhiều hơn, thừa lúc người đang Sở quốc, người muốn thế nào đều được, chứ chờ hần về nước, người muốn chạm hần bảo đảm khó hơn lên trời.”

Sở Thượng Hồ cười hắc hắc, nói: “Người ít hãm hại ta, hần đắc tội người là chuyện của hần, ta cũng không đắc tội người, đừng đem những chuyện vô bổ đẩy lên người ta. Ta cũng không muốn giống Đào Nhạn Quân cùng Bùi Thanh năm đó, bị người viết văn vẽ truyền tay nhau mắng đòi phong bại tục.”

Lăng Nhàn Vân vừa nghe hần nhắc tới Đào Nhạn Quân, sắc mặt lập tức trầm xuống, liếc mắt thấy thiếu niên hần vừa sai đi tìm trà đã trở lại, nhân tiện nói: “Người Sở vương thúc bên ngoài danh tiếng đã thối rửa từ lâu, trong phủ nuôi không ít mỹ thiếp luyện đồng, thế nào còn sợ người mắng?”

“Dưỡng mỹ thiếp luyện đồng là một chuyện, cùng nam nhân đoạn tay áo tương giao là một chuyện khác, sao có thể gom lại thành một. Hân nhi, châm trà.”

Thiếu niên kia liền để khay xuống, rót nước cho Lăng Nhàn Vân cùng Sở Thượng Hồ.

Sở Thượng Hồ uống trà nhuận nhuận cổ, mới nói: “Nói đi, vị Tấn Liễu tiên sinh kia thế nào đắc tội người, khiến cho người phải như thế chinh hần?”

Lăng Nhàn Vân trừng mắt nhìn, cũng nhấp một miếng nước trà, mới đáp: “Ai nói hần đắc tội ta, ai nói ta chinh hần?”

Sở Thượng Hồ cười lạnh một tiếng: “Nếu không phải chinh hần, vậy người giả vờ không thoải mái làm cái gì, lại đưa ta ánh mắt ra hiệu làm cái gì?”

“Ta thân thể bất hảo, người cũng không phải không biết, vốn không cần phải giả vờ, càng không cần đưa mắt ra hiệu, bất quá là đôi mắt có một ít mệt mỏi mà thôi. Còn nữa, hần là Tấn quốc cử tới, ta còn sợ chiêu đãi không tốt phá hủy quan hệ hai nước, sao có thể tìm cách chinh hần.” Lăng Nhàn Vân lúc này vẻ mặt vô cùng vô tội.

Sở Thượng Hồ bực bội, nói: “Không ngờ thì ra là ta tự mình đa tình, vừa rồi diễn như vậy nhất định là làm cho người chê cười.”

Lăng Nhàn Vân giao hoát cười: “Sở vương thúc thương tiếc ta, nguyện ý diễn trò khiến ta vui vẻ, làm bệnh trên người ta hạ thấp hơn nữa, lòng ta tất nhiên là cảm kích muôn phần.”

Sở Thượng Hồ bực bội nghiêng răng, nhưng đối với Lăng Nhàn Vân không có biện pháp, đành phải nói: “Người vẫn còn nói được tiếng người.”

Thành công vì Đào Nhạn Quân thả ra một hơi ác khí, Lăng Nhàn Vân trong lòng đắc ý trở về biệt viện, không nhận được muốn từ bí đạo sang liếc nhìn Đào Nhạn Quân một cái, nhưng bị Ôn tổng quản cứng rắn ngăn cản, lấy lý do là trời sắp sáng sợ trẻ giờ lâm triều.

Lăng Nhàn Vân trong lòng phấn khởi, hần không thể lập tức nói cho Đào Nhạn Quân chuyện này mới tốt, thế nhưng lại sợ Đào Nhạn Quân biết Liễu Nguyên Khanh đến Sở quốc, suy đi nghĩ lại rốt cuộc chịu đựng không đi tìm Đào Nhạn Quân. Nhưng một ngày không thấy, chính xác hơn là một ngày một đêm, Lăng Nhàn Vân cả người đều không được tự nhiên, như mất hồn mất vía, trong lòng như đã đánh mất cái gì đó, bãi triều xong thì vội vã quay về thay đổi y phục, ở trong phòng đi đi lại lại, do dự có nên trở về Lăng phủ một lần.

Bộ dáng trong lòng không yên của hần khiến Ôn tổng quản xem không nổi, nói: “Đại nhân, ngài nên nghỉ.”

Lăng Nhàn Vân theo thói quen lên tiếng, nhưng lại tiếp tục qua qua lại lại, Ôn tổng quản vừa bực mình vừa buồn cười đem hần mạnh mẽ đẩy đến trên giường, nói: “Đại nhân, ngài có chuyện trong lòng nếu muốn nghỉ thì hãy nằm nghỉ, đi tới đi lui rất hao tổn khí lực.”

Lăng Nhàn Vân đang suy nghĩ chuyện gì, một lòng toàn bộ đặt trên người Đào Nhạn Quân, bị Ôn tổng quản nhấn một cái, lại nảy ra một ý nghĩ, hỏi: “Ôn tổng quản, ông giúp ta nghĩ vài chiêu, làm thế nào mới có thể khiến Liễu Nguyên Khanh mau trở về Tấn quốc?”

Ôn tổng quản bật cười: “Đại nhân, ngài thông minh cả đời, sao lại hướng lão nô hỏi phương pháp.”

Lăng Nhân Vân điều chỉnh một tư thế thoải mái, nghiêng đầu, suy nghĩ đáp: “Ta mặc dù ghét người này, nhưng hẳn dù sao cũng là Tấn quốc cử đến, ngầm treo cột thì được, ta không thể vì tư tâm mà ảnh hưởng quốc sự, chỉ là hẳn còn ở một ngày ta không thể nhẫn nại đối diện Nhạn Quân, trong lòng thực khó chịu.”

Ôn tổng quản lắc đầu than nhẹ, nói: “Đại nhân, lão nô xem ngài đây là nghĩ nhiều đến loạn rồi, ngài không phải đã làm như vậy sao, cần gì phải cùng lão nô hỏi phương pháp.”

“Cái gì?” Lăng Nhân Vân nghi hoặc nhìn Ôn tổng quản.

“Hôm qua ban đêm, ngài cùng Sở vương thúc liên thủ cùng nhau diễn, hơn nữa diễn trên cả thành công. Tấn Liễu tiên sinh đó, nghe nói là một người cực kì trọng thể diện. Nếu trong thành có tin đồn truyền ra, hẳn nhất định không nhịn được, không cần đuổi cũng sẽ đi.”

“Cáo già, cái phương pháp đề tiện này ông cũng nói ra được? Ông cho rằng ta không nghĩ tới sao, chỉ là Sở vương thúc làm việc tùy ý, hôm qua ban đêm cũng không biết thế nào lại xuất hiện ở hoa viên sau điện Chính Đức, thấy hẳn tâm tình không tệ, ta mới tỏ ý mời hẳn giúp ta diễn, ai biết hẳn lần tới có chịu phối hợp hay không, ta chỉ sợ tâm tình của hẳn biến đổi, không giúp ta thì thôi, lại còn phá hỏng chuyện của ta.”

“Chuyện này đơn giản, đại nhân tiến cung cùng Vương thái hậu tâm sự việc nhà không phải được sao.”

Lăng Nhân Vân lặng người, ngồi xuống võ đầu, suy nghĩ nói: “Người nhắc ta mới nhớ, thiếu chút nữa đã quên, Sở vương thúc nghe tỷ tỷ ta nhất, ta đây liền tiến cung.”

Ôn tổng quản vốn định ngăn lại, rồi lại thu tay, nhìn Lăng Nhân Vân giống đứa nhỏ vội vã, không nhịn được lại bật cười, nhìn hơn hai mươi năm, cuối cùng cũng thấy được bộ mặt xúc động của đứa nhỏ này.

Lăng Nhân Vân lần này tiến cung, mãi cho đến chạng vạng mới về, chỉ nhìn vẻ mặt của hẳn, cũng biết hẳn nhất định là thuyết phục được Vương thái hậu, có lẽ Sở vương thúc bên đó đã không còn vấn đề. Ở biệt viện một hồi, Ôn tổng quản buộc hẳn đi nghỉ ngơi, vừa ngủ tỉnh lại chính là nửa đêm, hẳn khoác áo choàng đi qua bí đạo.

Không khí trong bí đạo cực kì bức bí, mỗi lần trở về Lăng Nhân Vân đều có cảm giác không thoải mái, chỉ là niềm vui tức khắc có thể nhìn thấy Đào Nhạn Quân khiến bao nhiêu không khỏe trong hẳn đều bay hết, cửa bí đạo cách Đông sương không xa, ra bí đạo hẳn rón ra rón rén vào Đông sương, chỉ lo lắng đánh thức Đào Nhạn Quân.

Trong phòng một mảnh đen kịt, không thể đốt đèn, Lăng Nhân Vân lấy ra một viên dạ minh châu mang theo tùy thân, miễn cưỡng có thể thấy rõ tình hình trong phòng.

Mền được xếp ngăn nắp, trên giường không có một bóng người.

Dạ minh châu từ trong tay rơi xuống đất, Lăng Nhân Vân quơ quơ, bỗng cảm thấy ngực tê buốt, mặt hẳn lập tức trắng bệch.

Nhạn Quân đi rồi, y đi rồi... Đi rồi... Trước mắt tối sầm, Lăng Nhân Vân mất đi tri giác.

Lăng Nhân Vân vừa hôn mê, không bao lâu đã bị Ôn tổng quản theo sau phát hiện, nhả mặt đem người ôm đến trên giường, từ trong ngực lấy ra một dược bình nhỏ, bỏ hai viên vào miệng hẳn, liền kêu hạ nhân đi thỉnh Yến đại phu.

Khuya khoắt thế này, thế nhưng phải một hồi lăn qua lăn lại, tiếng vó ngựa chạy như bay không biết làm tỉnh giấc bao nhiêu người, mới đem Yến đại phu mời vào Lăng phủ. Vừa vào phòng, không nói nhiều, đầu tiên vội vàng bắt mạch cho Lăng Nhân Vân.

“Yến đại phu, bệnh của đại nhân...” Ôn tổng quản ở bên cạnh quan sát sắc mặt thầy thuốc, cảm thấy thấp thỏm bất an, chỉ sợ Lăng Nhân Vân lần thứ hai phát bệnh.

Yến đại phu sắc mặt cũng không tốt, một bên bắt mạch, một bên từ hành trang lấy ra mười hai ngân châm, dùng ánh nến làm nóng, sau đó cẩn thận cắm vào mấy chỗ huyệt vị trên ngực Lăng Nhân Vân.

“Ôn tổng quản, Lăng đại nhân chỉ là nhất thời nóng lòng mà hôn mê, tỉnh lại sẽ không sao.”

Một câu nói kia của Yến đại phu trái tim Ôn tổng quản bình tĩnh lại, lúc này mới cảm thấy trong lòng bàn tay đều là mồ hôi.

Nhưng mà Yến đại phu nói một câu lại dẫn theo vài phần trách cứ: “Lăng đại nhân trời sinh tâm mạch không được đầy đủ, tối kỵ nhất chính là trong lòng đột nhiên biến động, dễ dàng hôn mê bất tỉnh, không cẩn thận liền quy thiên. Ta từng nhiều lần dặn, nếu muốn Lăng đại nhân bình an đến già, nhất định không thể động tình, Ôn tổng quản người đều xem như gió thổi bên tai.”

Bị đại phu nhỏ hơn mình vài tuổi trách cứ, mặt Ôn tổng quản nóng lên, rồi lại không thể nào biện giải, chỉ là than nhẹ một tiếng nói: “Yến đại phu, lời của người ta phi thường nhớ kỹ, chỉ là đại nhân nhà ta... Hẳn đâu chỉ là động tình, rõ ràng là tình kiếp tới rồi, trốn cũng trốn không thoát a.”

“Tình kiếp?” Yến đại phu cẩn thận nhỏ xuống ngân châm, bỗng nói, “Chẳng lẽ là Sở Đào Tiên sinh?”

Ôn tổng quản bất lực vuốt tay, hẳn không để ý Lăng Nhàn Vân nhìn trúng là nam hay là nữ. Vấn đề là Đào Nhạn Quân này, thật sự là không dễ đối phó, không nói trái tim hẳn sớm đã có người, cho dù có không người, Lăng Nhàn Vân muốn có tim của hắn, đó cũng là cả một quá trình gian nan. Đào Nhạn Quân không phải người dễ dàng nghe lời, thân thể đại nhân nhà mình, chỉ sợ là chịu không nổi hắn lấn qua lấn lại.

Lần trước đến chẩn bệnh đã thấy Lăng Nhàn Vân cực kì lưu tâm Đào Nhạn Quân, nguyên lai đúng là có chuyện, Yến đại phu ha hả cười, nói: “Ánh mắt Lăng đại nhân cũng không tệ, chỉ tiếc Sở Đào tiên sinh đó đôi mắt trị không hết, sợ là không thể tận tâm chiếu cố Lăng đại nhân được.”

“Ta xem là đại nhân ta chiếu cố hẳn mới đúng... Người còn cười...” Ôn tổng quản tức giận trừng mắt nhìn Yến đại phu, “Ta nói... Người này làm đại phu, có được gì có thể làm cho đại nhân nhà ta đối Sở Đào tiên sinh chết đi phần tâm tình này không?”

Yến đại phu lại vuốt râu, cười nói: “Hết hy vọng rồi, được không có, nhưng phương thuốc si tình thì có. Đầu tiên chế được đưa cho Lăng đại nhân, sau đó trộn lẫn vào trong rượu đưa cho Sở Đào tiên sinh uống, chắc chắn sẽ đối Lăng đại nhân khăng khăng một mực, quyết không buông tay.”

“Phương thuốc thiếu đạo đức như vậy người cũng có?” Ôn tổng quản vốn là thuận miệng nói như thế, cũng không nghĩ Yến đại phu thật sự là có loại thuốc cổ quái này.

Yến đại phu trừng mắt, xách cái hòm thuốc để trên vai, vừa đi vừa nói: “Thiếu đạo đức thì sao, nói cho người biết, thuốc này bào chế khó khăn, được liệu ta góp nhặt hai mươi năm, cũng đành phải bán hai lượng bạc, người rút cuộc cần hay không cần?”

“Cần, thế nào không cần, chế cho tốt, rồi cho ta một liều.”

Tiến Yến đại phu, Ôn tổng quản về lại trong phòng, liếc mắt thấy Lăng Nhàn Vân tĩnh lại, khởi động thân thể xuống giường, hẳn một bước xông lên đem người dìu trở lại, thì thầm: “Tiểu tử tông, ngài vẫn là nằm cho tốt, đừng có gấp, Sở Đào tiên sinh không phải đi rồi, hẳn hôm qua đi Thanh Lương sơn trang, lão nô đây không phải là không báo cho ngài, ngài trước tiên nằm xuống.”

“Thanh Lương sơn trang?” Ngực Lăng Nhàn Vân bỗng buông lỏng, lâm lâm nhớ tới tựa hồ là có chuyện như thế, hẳn đã đáp ứng cho Đào Nhạn Quân đi chỗ kia giải sầu.

“Đúng vậy, lão nô đã an bài mười hộ vệ theo ngài ấy, đều là hộ vệ thứ nhất trong phủ, ngài đừng lo lắng.”

“Những người đó thận trọng không?” Lăng Nhàn Vân tranh thủ thời gian hỏi, hẳn hiện nay sợ nhất nhất định là Đào Nhạn Quân biết Liễu Nguyên Khanh tới Sở quốc.

“Đều dùng chỉ khâu miệng mà, bảo đảm một ngọn gió cũng không lộ, còn có bọn họ đi tiền trạm, bảo đảm Sở Đào tiên sinh cả nửa câu nhân thoại cũng nghe không được.”

Lăng Nhàn Vân lúc này mới hoàn toàn yên tâm, lại nói: “Ôn tổng quản, thỉnh Vương thúc đến.”

“Đại nhân, ngài hiện giờ không nên nghĩ chuyện này.”

“Cơ thể của ta rất tốt, Minh Nhi người đi thay ta xin phép, nói bệnh của ta lại tái phát, phải ở trong phủ tĩnh dưỡng mấy ngày, xin miễn tất cả thăm hỏi thăm bệnh. Chuẩn bị lên xe, chúng ta đi Thanh Lương sơn trang.”

Ôn tổng quản nhất thời im lặng, một hồi lâu mới lắc đầu thở dài. Cái vị Sở Đào tiên sinh này, quả thật là khắc tinh của đại nhân nhà mình nha. Không có biện pháp, đành phải chiếu theo phân phó của Lăng Nhân Vân mà đi làm, trong lòng âm thầm ngóng trông được của Yến đại phu, sớm ngày đưa tới mới là hay nhất.

Mặc kệ Lăng Nhân Vân lòng nóng như lửa đốt, nhưng việc xuất hành của hắn vẫn phải chuẩn bị rất nhiều, dù cho đã là người trưởng thành, áo cơm dụng cụ ngày thường của hắn toàn bộ vẫn đều mang theo. Chỉ là chuẩn bị mấy thứ này cũng muốn hết một ngày đêm, Lăng Nhân Vân trong lòng nhớ Đào Nhạn Quân, suốt đêm khó ngủ, chỉ có thể thâm hận thân thể của chính mình bạc nhược.

Ban đêm ngủ không được, từ trên giường đứng lên, Lăng Nhân Vân mở cửa sổ, nhìn ra phía ngoài, sau tầng mây, một vòng trăng sáng nửa ẩn nửa hiện.

“Trăng sáng thiên lý ký tương tư[3]...” Lăng Nhân Vân cúi đầu, nhẹ nhàng hít một tiếng, kỳ thực Thanh Lương sơn trang cũng chỉ cách vùng ngoại ô năm dặm mà thôi, thế nhưng không thấy mặt, cùng ngàn dặm lại có cái gì khác biệt, ánh trăng trước mắt dần dần biến ảo thành gương mặt Đào Nhạn Quân.

Một ngày không thấy, hắn đã là tưởng niệm đến như thế này. Trong tương lai, nếu Đào Nhạn Quân thật sự muốn đi, bảo hắn làm sao không tiếc. Suy nghĩ như thế, ngực lại nhói lên một chút đau, bàn tay không tự chủ được đè xuống chỗ đau trong lòng. Lúc này, Lăng Nhân Vân mới giật mình, ảo giác trước mắt tan biến, một con phi điều rất nhanh lướt qua bầu trời Lăng quý phủ, nhưng Lăng Nhân Vân lại không chú ý tới, chỉ mãi hăm sâu ở tâm tư vừa dâng lên trong lòng.

Phi điều đó là một con quạ đen, bay qua Lăng phủ, đi qua bốn con phố, rớt cuộc đáp xuống một bệ cửa sổ, phát ra ba tiếng oa oa. Phiến cửa sổ đó rất nhanh mở ra, một bóng người khoác y phục nhìn thoáng qua quạ đen, trong mắt lộ ra biểu tình kinh ngạc, lập tức đóng lại cửa sổ. Không bao lâu, cửa sổ lại mở, đi ra là một người mặc áo dạ hành, nhờ vào ánh trăng, lộ ra dung nhan tinh xảo, chính là Liễu Nguyên Khanh. Quạ đen oa một tiếng bay lên, Liễu Nguyên Khanh mũi chân ở trên bệ cửa nhẹ nhàng điểm, người vô thanh vô tức tan biến trong bóng tối.

Chú thích

[1] Sắc mê tâm khiêu: mê cái đẹp

[2] nhất hạ triền nhân đại pháp: nhất: thứ nhất, triền: đu bám, nhất hạ triền nhân đại pháp có thể hiểu là “kĩ thuật đu bám người hạng nhất”.

[3] Trăng sáng thiên lý ký tương tư: Trăng sáng ngàn dặm gửi tương tư

6. Chương 6

Thanh Lương sơn trang, ở cách vùng ngoại ô năm dặm, trước có nước biếc vờn quanh, sau có núi dựa. Mỗi ngày đến lúc nắng gắt, khi nơi khác nắng nóng không chịu nổi, chỉ có nơi này gió mát dịu hiu, khiến cả người mát mẻ khoan khoái. Từ trước đến nay Thanh Lương sơn trang đều nổi tiếng là nơi tốt nhất ở Sở quốc để tầng lớp quý tộc hay văn nhân nho sĩ đến để nghỉ mát.

Con quạ đen trên đường đưa Liễu Nguyên Khanh vào Thanh Lương sơn trang. Nơi đây tuy rằng tên là sơn trang, kỳ thực không có tường viện, không có bố trí thủ vệ, chỉ có một cái cột mốc ranh giới đánh dấu phạm vi sơn trang, bất luận kẻ nào cũng có thể dễ dàng tiến vào. Sơn trang vốn xây dựng dựa theo hình dáng các loại thân thảo trong núi, tất cả kiến trúc đều nửa ẩn nửa hiện, hình thức kiến trúc cũng đa dạng, đình đài lầu các đầy đủ mọi thứ.

Liễu Nguyên Khanh tiến vào sơn trang thì phát giác có vài toà lầu trong ngoài đèn đuốc sáng trưng, đều có bố trí thủ vệ, những nơi này có lẽ là quý tộc Sở quốc ở, còn lại vài phòng nhỏ lộ ra chút đèn lửa thì an tĩnh hơn nhiều. Lúc đi qua, loáng thoáng nghe thấy một ít thanh âm ngâm thơ đối rượu, hiển nhiên là một

vài văn nhân nhà sĩ tự hội. Cẩn thận vòng qua những nơi này, hắn theo con quạ đen, thẳng đến một gian phòng chỉ nhóm một cây đèn dầu.

Ngoài phòng có hai người canh giữ ở cửa vào, thấy có người đến, đều rất đề phòng. Đến khi khuôn mặt Liễu Nguyên Khanh hiện lộ rõ ràng dưới ánh trăng, hai người khom người thi lễ, né người ra khỏi cửa.

“Tần Liễu tiên sinh, chủ nhân chờ ngài đã lâu rồi.” Một người đứng bên thay Liễu Nguyên Khanh mở cửa, thấp giọng nói.

Liễu Nguyên Khanh không nói gì, đi vào, chờ người kia đóng cửa lại, hắn mới đi nhanh vài bước, chuyển qua một bình phong, thấy được người chờ hắn rất lâu. Người kia ngồi đưa lưng về phía bình phong, nghe thấy bước chân Liễu Nguyên Khanh thì vươn tay đem đèn ngọn lửa đèn dầu biến thành càn nhỏ, trong phòng liền tối đi nhiều, chỉ có thể miễn cưỡng thấy rõ chung quanh.

“Người tại sao lại đến đây? Quá nguy hiểm!” Liễu Nguyên Khanh đi lên phía trước, trong miệng tuy nói thận trọng, nhưng trong mắt lại mang theo vài phần vui mừng, hiển nhiên nhìn thấy người này trong lòng thật cao hứng.

Người đó chậm rãi xoay người lại, khuôn mặt bị bóng tối bao phủ, không thấy rõ chân dạng của hắn.

“Ta đến, tự nhiên là lo lắng cho ngươi, sợ một mình ngươi chịu thiệt a.” Thanh âm này cực kỳ trong sáng, nghe được cả tâm tình chân thành.

Vui vẻ trong mắt Liễu Nguyên Khanh lập tức nhạt đi không ít, tàn nhẫn trừng mắt nhìn người đó liếc một cái, nói: “Người biết rõ ta không tin, cần gì phải lấy lời nói dối đến lừa ta.”

Người đó khẽ cười, duỗi ra tay, kéo Liễu Nguyên Khanh đến bên cạnh, cúi thấp đầu nói nói mấy câu.

Mắt Liễu Nguyên Khanh sáng lên, nói: “Thật sao?”

“Nếu không phải thật, ta cần gì phải đi xa như vậy tới gặp ngươi, việc này nếu thành công, công ngươi cũng không nhỏ.”

Người đó tiếp tục ở bên tai Liễu Nguyên Khanh khẽ nói chuyện, thở ra khí tức phun ở bên lỗ tai Liễu Nguyên Khanh vô cùng mờ ám, khiến cho đôi má Liễu Nguyên Khanh dần dần biến hồng. Người đó thấy tình cảnh này, biết hắn động tình, lập tức đưa hắn nhanh hướng giường đi đến. Liễu Nguyên Khanh trong lòng đang tính toán những lời người đó vừa nói bên tai, nhất thời cũng không chú ý, chờ hắn hoàn hồn thì quần áo đã bị cởi ra hơn nửa.

“Không được...” Liễu Nguyên Khanh đẩy mạnh người đó ra, ngồi dậy vừa mặc lại quần áo vừa nói, “Tối nay không được, ta cần về dịch quán, nếu để bọn người Sở phát hiện ta không ở trong phòng, nhất định có chuyện xấu.”

Người đó cũng không miễn cưỡng, nằm ngửa ở bên giường, nhìn động tác của Liễu Nguyên Khanh, nói: “Bất luận là thời gian nào, ngươi cũng biết chuyện gì mới là tối trọng yếu. Ưu điểm nào ngươi cũng có, duy độc điểm này, ta thích nhất.”

Liễu Nguyên Khanh nhìn hắn liếc mắt một cái, khuôn mặt tinh xảo xuất hiện một mặt cười lạnh, nói: “Người, ưu điểm thì ít khuyết điểm thì nhiều, chỉ vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, điểm này ta cũng vô cùng thích.”

Người đó cười, nói: “Người không phải là nhìn trúng điểm này của ta, tám năm trước mới cùng ta liên thủ sao?”

Liễu Nguyên Khanh nhìn hắn cười thập phần đắc ý, trong lòng không rõ được cảm giác gì. Đến khi xuống giường đẩy ra cửa sổ, còn không cam tâm quay đầu lại giận tái mặt nói: “Người bĩ ổi vô sỉ, hạ lưu ác tâm, Đào Nhạn Quân năm đó mất bị mù mới nhìn trúng người da mặt dày như ngươi. Hắn đã bị ngươi lừa suốt tám năm, chỉ sợ lúc chết hắn vẫn tin ngươi sẽ trở lại cứu hắn.”

Người đó... Dĩ nhiên là Bùi Thanh, ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu vào bên giường, loáng thoáng sẽ thấy dung nhan tuấn lãng lộ ra.

Nghe thấy Liễu Nguyên Khanh nhắc tên Đào Nhạn Quân, gương mặt Bùi Thanh âm trầm vài phần, nói: “Miễn bàn tới hần, lãng phí của ta tám năm. Luận tài trí người sao bằng hần, nếu như hần đồng ý theo ta rời núi, Hoàn Hầu phủ đã sớm nằm ở trong tay ta, làm sao còn phải khuất phục dưới tầm mắt lão bà chết tiệt kia mấy năm nay.”

Liễu Nguyên Khanh nghe đến trong lòng giận dữ, nói: “Đào Nhạn Quân là một tên ngốc, ta có điểm nào không thể so với hần! Hơn nữa người hiện tại đã nắm chắc toàn bộ quyền hành trong Hoàn Hầu phủ, tất cả đều là ta giúp người, người không ghi tạc trong lòng thì thôi, sao có thể nói ta không bằng Đào Nhạn Quân để chọc tức ta. Nếu có bản lĩnh, người xuống hoàng tuyền đem hần tìm trở về.” Vừa nói xong, hần đã từ trước cửa sổ nhảy ra ngoài, lách mình trong đêm đen.

Bùi Thanh hừ lạnh một tiếng, âm thầm nói: nắm chắc Hoàn Hầu phủ thì sao, mình cũng không phải đường đường chính chính, chỉ có thể trốn sau âm thầm điều khiển. Chân chính đứng đầu Hoàn Hầu vẫn là tên nhóc Bùi Ngôn đó, hần Bùi Thanh há có thể đồng ý ở dưới tên nhóc đó.

Bùi Thanh nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng buồn bực, đi tới cửa, vung tay với hai người canh giữ ở cửa, hai người kia hiểu ngầm lui xuống, Bùi Thanh chậm rãi đi vào trong bóng tối.

Ánh trăng tuy rằng sáng sủa, lại khó có thể chiếu sang nơi sơn đạo bị cây rừng núi đá che đậy, nhưng đối với người có nội lực thâm hậu như Bùi Thanh mà nói, một chút ánh sáng đã đủ thấy rõ xung quanh mười trượng. Gió Thanh Lương đã thổi đi sự mệt mỏi của Bùi Thanh, hần ngẩng đầu nhìn ánh trăng cao cao tại thượng, chìa ra cánh tay, giống như tư thế hái trái.

Bỗng, Bùi Thanh thân thể chấn động, cánh tay chìa ra dừng lại giữa không trung, đồng tử trong nháy mắt co lại. Phía trước ở bên dưới thân cây, đứng một người.

Đào Nhạn Quân.

Bùi Thanh theo bản năng nhắm mắt, là hần hoa mắt, Đào Nhạn Quân nhất định đã chết. Rượu có độc, là chính hần bỏ vào, sợ độc tính không đủ, hần lại đưa cho Đào Nhạn Quân một loại độc khác tính càng dữ dội hơn, Đào Nhạn Quân không có khả năng không chết. Ổn định tinh thần, hần lần thứ hai mở to mắt, nhìn qua nơi đó.

Đào Nhạn Quân, vẫn là Đào Nhạn Quân, đứng dưới tàng cây, nửa bước cũng không rời. Y phục trên người, chính là quần áo màu vàng nhạt khi đó, mái tóc tùy ý rối tung bị gió đêm thổi trúng chóp lên không thôi, phía sau là một vòng trăng tròn ảm đạm, âm u tăm tối, lộ ra vài phần quỷ khí.

Giữa tháng bảy, quỷ mở cửa, Bùi Thanh bỗng nhớ tới đó là ngày hôm nay, trên khuôn mặt bắt đầu trở nên trắng nhợt, cường chế ý nghĩ xoay người chạy trốn, hần Bùi Thanh không sợ trời không sợ đất, thì sợ gì quỷ thần. Là Đào Nhạn Quân tự mình không tốt, nếu như chịu rời núi giúp hần, hần cũng luyện tiếu giết người bên cạnh mình tám năm. Không có gì đáng sợ, người cũng tốt, quỷ cũng tốt, cùng lắm thì giết một lần nữa, hít sâu một hơi, nắm quyền, Bùi Thanh bước nhanh về phía Đào Nhạn Quân.

“Nhạn Quân.”

Đi thẳng tới trước mặt Đào Nhạn Quân, thế nhưng Đào Nhạn Quân lại trước sau không hề chuyển động qua, mắt nhìn về phía trước, cả mí mắt cũng không từng nháy qua một chút. Bùi Thanh lại không dám nhìn thẳng, ánh mắt hướng trên mặt lướt qua, khẽ gọi một tiếng như khi còn ở Đào Nguyên, mới phát giác thanh âm của mình biến khàn, thoáng loáng lộ ra vài phần run rẩy.

Đào Nhạn Quân thân thể nhoáng lên một cái, chợt lộ ra biểu tình cùng kinh ngạc, nói: “Là người nào?”

Bùi Thanh ngẩn ra, mới phát giác Đào Nhạn Quân trước mặt hai mắt mù mịt, một bộ không thể nhìn rõ sự vật, hần do dự hoài nghi mình có phải là nhận sai người, thế nhưng tỉ mỉ nhìn lại khuôn mặt này, rõ ràng là hình dáng Đào Nhạn Quân, không kèm nổi lại kêu một tiếng: “Nhạn Quân...”

Đào Nhạn Quân vô cùng kinh ngạc, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, lại nói: “Ta không nhớ đã nghe qua giọng nói của người... A, xin lỗi, đôi mắt của ta có chút không tốt, ta gọi là Đào Cẩm Dung, người có phải là đem ta nhận sai thành tộc huynh Đào Nhạn Quân, tộc huynh của ta thất tung tám năm, ôi...”

Bùi Thanh đột nhiên thả lỏng một hơi, nguyên lai là nhận sai người, đúng rồi, nhớ Đào Nhạn Quân đã nói qua, y có tộc huynh cùng y bộ dạng cực giống, chỉ là không nghĩ cơ hồ giống nhau như đúc, lại tại đây lúc giữa tháng bảy đêm hắc hù dọa. Buông tay ra, lúc này mới phát giác lòng bàn tay đã có một mảnh mồ hôi.

“Nguyên lai là Đào công tử, thất lễ. Đào công tử đôi mắt bất hảo, thế nào khuya khoắt một mình ở đây, chi bằng ta giúp công tử quay về nơi ở đi.”

“Tối nay có bạn tốt mời ta uống rượu, uống xong rượu về, đèn ***g trong tay nha hoàn đột nhiên tắt. Đêm đen trắng mờ, ta lại không thấy rõ đường đi dưới chân, nha hoàn đành phải lưu ta ở đây, nàng đi lấy đèn ***g, sẽ lập tức tới đón ta.”

“Thì ra là thế, ta đây không quấy rầy, đi trước một bước.” Bùi Thanh trong lòng có quỷ, đối với người cùng Đào Nhạn Quân giống nhau như đúc, trong lòng không được tự nhiên, trước kia nói đùa tiền cũng chỉ là khách sáo, lúc này mượn cách nói của Đào Cẩm Dung, mượn cơ hội khẩn trương rời đi, Đào Cẩm Dung ở sau lưng gọi theo, hắc cũng làm như không nghe được.

Tự xưng Đào Cẩm Dung, kỳ thực chính là Đào Nhạn Quân, sau khi nhìn theo hướng Bùi Thanh rời đi gọi hai tiếng, lại lộ ra một bộ lạnh lùng. Quả nhiên đúng là cáo già, nửa điểm chột dạ cũng không lộ. Nếu như không phải y nhận là Đào Cẩm Dung, chỉ sợ hắc đã sớm lộ sát khí.

“Bùi Thanh, kỳ thực tám năm này có người ở bên cạnh, ngẫm đầu đá phân cao thấp với người, ta tuyệt không cảm thấy không thú vị, đáng tiếc... Nếu như người không có loại dã tâm buồn chán này, ta có lẽ đích thực sẽ thích người, rốt cuộc ta là như vậy lưu luyến ngực của người...”

“Công tử...” Phía sau cây xuất hiện một hắc y nhân, “Ngài nên để ta giết chết tên hỗn đản này.”

“Nơi này nhiều người nhiều miệng, người nếu không thể một kích giết hắc thì lại càng phiền phức.” Đào Nhạn Quân nói, “Hơn nữa, ta cũng không muốn hắc chết.”

“Thế nhưng... Tên khốn kia chỉ cần sau này nghe ngóng, biết ngài nói dối, hắc nhất định sẽ quay lại giết ngài lần nữa.” Hắc y nhân nóng nảy.

“Không cần hỏi thêm, Bùi Thanh vừa rồi, bất quá là nhất thời chột dạ bị ta dọa, chờ hắc phục hồi tinh thần lại, không quản ta là Đào Nhạn Quân hay Đào Cẩm Dung, hắc cũng sẽ không lưu ta mạng sống.” Đào Nhạn Quân giơ tay lên, đầu ngón tay từ trên mí mắt nhẹ nhàng lướt qua, “Nếu như hắc không làm như vậy, hắc sẽ không là Bùi Thanh.”

Cùng nhau tám năm, hắc hiểu rõ Bùi Thanh vô cùng, song Bùi Thanh có lẽ cũng đã hiểu được tám phần của hắc, đáng tiếc còn lại hai phần, Bùi Thanh chưa hề quan tâm tìm hiểu, nếu không sẽ không hỏi hắc vì sao thích ăn cánh hoa đào đắng ngắt. Bùi Thanh vĩnh viễn cũng sẽ không hiểu, hắc thường ăn tư vị cay đắng đó, bất quá là để tự giúp bản thân tỉnh táo, ôn nhu trước mắt, đều là giả.

“Công tử, ngài biết rõ... Vì sao vẫn...” Hắc y nhân không giải thích được hỏi.

“Tám năm trước, ta để hắc tiếp cận là có mục đích riêng. Dù sao ta khi đó lo lắng những ngày ẩn cư sau này sẽ quá mức buồn chán, có người mang trong lòng mưu đồ ở cạnh bên giải buồn cũng tốt...” Đào Nhạn Quân đột nhiên cười cười, “Chỉ cần Bùi Thanh có ý, hắc chính là tình nhân tốt nhất trên đời, khó trách cả cái loại khó tính như Liễu Nguyên Khanh cũng mê hắc một bộ... Ta suýt nữa thì thực thích Bùi Thanh, chỉ kém một chút như vậy. Nếu như lúc đó hắc ngăn lại chén rượu độc, nếu như lúc đó hắc không tự tay đưa viên độc được thứ hai vào miệng ta...”

Bùi Thanh vĩnh viễn cũng sẽ không biết, việc hắc mất tám năm muốn đoạt được, sau cùng một khắc sắp thành lại hỏng, chỉ kém một chút.

“Dạ Ảnh, Bùi Thanh hắc... Là người thứ nhất toàn tâm toàn ý lấy lòng ta, chiếu cố ta, bầu bạn cùng ta...” Dù rằng hắc lấy lòng, săn sóc, bầu bạn đều có cùng mục đích, trong mắt Đào Nhạn Quân lướt qua một mặt âm u.

“Thế nhưng công tử, đây không thể trở thành lí do ngài buông tha cho tên khốn kia, hắc rất có thể sẽ lại đến hại ngài.” Hắc y nhân Dạ Ảnh trong mắt tràn đầy bất bình.

“Nơi này là Sở quốc, thế lực của Bùi Thanh dù có đến được nơi này, Nhân Vân cũng sẽ không để bất luận kẻ nào hại ta.” Nghĩ đến Lăng Nhân Vân, âm u trong mắt Đào Nhạn Quân hòa tan, lộ ra vài phần dịu dàng, “Hơn nữa, cho dù hắc không đáng tin cậy, ta cũng còn có ảnh vệ các người.”

Nghe ra giọng nói Đào Nhạn Quân vô cùng tín nhiệm, Hắc y nhân Dạ Ảnh ưỡn ngực, nói: “Chúng ta nhất định sẽ không để cho tên khốn kia lại có cơ hội tổn thương ngài.” Ngừng một lát, như là nhớ tới cái gì, lại nói, “Công tử, kỳ thực Lăng đại nhân đối với ngài so với tên khốn kia càng tận tâm, hắc ngay cả được cứu mạng duy nhất của mình đều cho ngài... Hắc không giống tên khốn kia.”

Được cứu mạng... Đào Nhạn Quân cười khổ, nếu như không phải tại tính hướng của được cứu mạng này, đem độc tính đẩy tới đôi mắt, ánh mắt của y cũng sẽ không biến thành như vậy, đây chính là có lòng tốt làm hỏng việc. Tuy rằng đây không phải là lỗi của Lăng Nhân Vân, thế nhưng không làm khó dễ Lăng Nhân Vân một tí, y luôn có chút không cam tâm, y vốn có thể hoàn toàn đem độc tính bức ra ngoài.

Sau khi quay về Lăng phủ, nên đối với Lăng Nhân Vân tốt một chút, thấy hắc hơn nửa tháng ngày ngày buổi tối chui vào địa đạo, nghĩ đến đây, Đào Nhạn Quân không nhịn được nhẹ nhẹ cong lên khóe môi, việc đó đối với thân thể gầy yếu như hắc, thật đúng là làm khó rồi.

“Dạ Ảnh, điu ta trở về đi, nếu nha đầu Đông Nhi kia tỉnh lại phát hiện ta không ở, nhất định sẽ lo lắng, làm không tốt sẽ làm cho toàn bộ sơn trang không thể an bình.”

“Nha đầu kia là người không tệ...” Dạ Ảnh giúp đỡ Đào Nhạn Quân vừa đi vừa nói.

“Người xem trọng cô ấy?”

“Nào có chuyện ấy.”

Trả lời giấu đầu hở đuôi, khiến cho Đào Nhạn Quân thoải mái cười nhẹ.

Ngày hôm sau, lúc Đông Nhi mang theo Đào Nhạn Quân ở trong sơn trang tản bộ, xe ngựa chở Lăng Nhân Vân lặng lẽ đến đây. Để che dấu tai mắt người, Lăng Nhân Vân trên đầu đội nón che nắng, che hơn nửa gương mặt, bên cạnh chỉ dẫn theo nha hoàn Thu Nhi cùng vài thị vệ cải trang thành hạ nhân, Ôn tổng quản lưu tại Lăng phủ.

Đông Nhi lúc này vừa mang theo Đào Nhạn Quân đi lên một chỗ ruộng dốc, nhìn thấy Thu Nhi ở đằng xa, nàng và Thu Nhi từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tuy rằng hiện nay cách xa không thấy rõ mặt, nhưng nhìn quần áo trên người cùng điệu bộ đi đứng nàng liền nhận ra đó là Thu Nhi, lập tức kêu lên: “A, là Thu Nhi, Thu Nhi... Người thế nào đến đây?”

Đào Nhạn Quân giương mắt nhìn lên, chỉ có thể trông thấy thân ảnh di động không rõ ràng, cả người cũng đều nhìn không rõ ràng lắm, nhưng trong mắt của y vẫn là lộ ra vài phần ôn ý, những thân ảnh chuyển động ấy, nhất định có Lăng Nhân Vân.

“Đông Nhi, chúng ta trở về phòng.”

“Ôi chào? Thế nhưng Thu Nhi đến đây... A, đại nhân cũng tới ...”

Đào Nhạn Quân nhẹ nhàng sờ nhẹ chóp mũi Đông Nhi, nói: “Người gấp cái gì, chờ bọn hắc dàn xếp xong, tự nhiên sẽ tới tìm chúng ta. Đi về nấu nước, để tránh đại nhân nhà người tới cả chén trà nóng cũng không có mà uống.”

“A, vẫn là tiên sinh nghĩ chu đáo.” Tiểu nha hoàn xoa mũi, híp mắt cười không ngừng.

Có điều Đào Nhạn Quân vẫn là đánh giá thấp tâm tình bức thiết của Lăng Nhân Vân, nước của Đông Nhi mới nấu một nửa, Lăng Nhân Vân đã thẳng bên này mà tới.

“Đại nhân, đại nhân... Ngài nên nghỉ ngơi trước một chút...”

Thu Nhi chạy từng bước nhỏ phía sau, lại vẫn không đuổi kịp tốc độ của Lăng Nhân Vân.

“Nghĩ cái gì, ta lại không mệt... Nhạn Quân!”

Lăng Nhàn Vân đã nhìn thấy Đào Nhạn Quân đứng tựa vào cửa, không chịu nổi hô to một tiếng, vọt đến, nắm tay Đào Nhạn Quân, kích động nói: “Nhạn Quân, không gặp người vẫn tốt chứ?” Ngữ khí này thật không giống bọn họ mới một, hai ngày không gặp, mà là ba, năm năm chưa từng gặp mặt.

Đào Nhạn Quân vốn nghĩ muốn bảo trì bộ dáng xa cách trước kia, thế nhưng lại bị ngữ khí của Lăng Nhàn Vân làm cho tức cười, nói: “Khiến người lo lắng rồi, ta ở chỗ này ăn ngon, mặc tốt, ngủ ngon, chơi vui, tất cả đều tốt.”

“Tốt là được rồi... Tốt là được rồi...” Thấy Đào Nhạn Quân cười, Lăng Nhàn Vân nghĩ y ở trong này chơi rất vui vẻ, cũng cười theo.

“Vào phòng ngồi.” Đào Nhạn Quân mở cửa.

Lăng Nhàn Vân vui vẻ đi vào, mới ngồi xuống, đã thấy Thu nhi thở phò phò theo đến, vội hỏi: “Thu nhi, trở lại đem Liên Hoa cao[1] đem đến, còn có công trà vương thái hậu ban thưởng, đều lấy đến đây.” Sau đó quay đầu đối với Đào Nhạn Quân xấu hổ nói, “Vừa tới vội vã, đã quên lấy theo, còn để ở trên xe.”

“Mấy ngày nữa, hoa đều rụng, đều không thể ăn Liên Hoa cao, làm khó người phải mang một ít đến, khiến ta trước khi hoa héo còn có thể nếm được hương vị của bánh ngọt này.”

“Người thích ăn, ta tự nhiên nhớ kỹ.” Lăng Nhàn Vân thuận miệng đáp, bỗng nhiên phát giác lời nói này quá mức rõ ràng, đem tâm tư của mình đối Đào Nhạn Quân đều tiết lộ, không kềm nổi mặt ửng hồng lên, vừa mong Đào Nhạn Quân cái gì cũng không nhận ra, lại thầm hy vọng Đào Nhạn Quân có thể cảm kích.

Đào Nhạn Quân khẽ cười, con người nhẹ nhàng chuyển động, lướt qua gương mặt Lăng Nhàn Vân. Biết rõ đôi mắt Đào Nhạn Quân chưa hẳn thấy rõ đỏ ửng trên khuôn mặt, Lăng Nhàn Vân vẫn ngượng ngập quay đi, nhằm che đậy luồng cuống của mình, song ở trong lòng nói thầm, người ta nói trời sinh vỏ quýt dày có móng tay nhọn, người trước mắt này sợ sẽ là khắc tinh của mình, cái gì thông minh thủ đoạn đều không có biện pháp ở trước mặt Đào Nhạn Quân xuất ra.

“Gần đây công việc triều đình không vội sao, người là Sở quốc trọng thần, lại cũng có thời gian nhàn hạ thoải mái ở đây du ngoạn?” Đào Nhạn Quân nheo lại mắt, tự tiểu phi tiểu mà đem đề tài chuyển hướng.

“Trước đó vài ngày còn có chút vội, ở trong triều chúng đại thần đều giúp đỡ, Sở vương thúc cũng hồi tâm chuyển ý, có bọn họ giúp đỡ, ta đã nhiều ngày cũng không phải vội.” Lăng Nhàn Vân nói xong, tự giác chột dạ, lại không dám nhìn Đào Nhạn Quân, tự nhiên bỏ lỡ Đào Nhạn Quân đầy mắt lướt qua một mặt tiểu ý.

Sở quốc đại thần giúp đỡ, đó là bởi vì Lăng Nhàn Vân thân thể bất hảo, Vương thái hậu ra lệnh không được tăng thêm gánh nặng cho hắn, thế nhưng trong triều mỗi khi có đại sự, lại tự hắn quyết định, thế là những... sự tình vụn vặt chỉ có thể do các triều thần khác chia nhau mà làm. Đến nỗi Sở vương thúc, từ trước tới nay luôn luôn ở Sở quốc chạy loạn khắp nơi, bên ngoài là tầm hoa vấn liễu, ham hưởng lạc, thực chất là ngầm sát dân tình, làm tai mắt của triều đình, lúc này vừa mới quay về, cả khí cũng chưa suyển một hơi, Lăng Nhàn Vân đã đem một đồng sự tình trong tay toàn bộ ném tới trên đầu Sở vương thúc, bản thân chạy đến Thanh Lương sơn trang.

Đào Nhạn Quân trong lòng hiểu rõ, hàng ngày tuy không nói, nhưng vẫn nhìn thấy Lăng Nhàn Vân cảm tình đều bày rõ ràng trên khuôn mặt dù vẫn làm ra bộ dạng cố gắng che giấu, như vậy thế nhưng lại rất đáng yêu.

Qua một chút, Lăng Nhàn Vân không nghe Đào Nhạn Quân lên tiếng, không khỏi nhìn trộm một chút, lại chạm phải ánh mắt Đào Nhạn Quân, sợ giật thót mình, muốn dời mắt, nhưng lại không thể dời đi, trong ánh mắt Đào Nhạn Quân hàm chứa dịu dàng tiểu ý, so với hoa đào tháng ba còn sáng lạn loá mắt hơn.

Nghĩ lại, từ lúc đem Đào Nhạn Quân từ Đào Nguyên cứu về, Đào Nhạn Quân luôn vô cùng trầm tĩnh, trầm tĩnh đến mức Lăng Nhàn Vân thoáng bất an. Hắn nghĩ không thông, vì sao Đào Nhạn Quân không hỏi tình huống của Bùi Thanh, bị người ám hại cũng không thấy Đào Nhạn Quân có nửa điểm muốn truy tra. Có nhiều lần, hắn cơ hồ muốn nói ra việc Bùi Thanh bị giam lỏng ở Hoàn Hâu phủ, nhưng nói đến bên miệng lại nuốt trở vào.

Lăng Nhàn Vân không biết mạng của mình khi nào thì sẽ bị lão thiên gia lấy đi, hắn thậm chí nghĩ ở trong thời gian hữu hạn cố gắng hết mức giữ Đào Nhạn Quân lâu một chút, hắn thậm chí không dám để Đào Nhạn

Quân biết trong lòng hắn có bao nhiêu thích y, hắn đem “vô tư” kính dâng cho Sở quốc, lại đem “ích kỷ” để trên người Đào Nhạn Quân.

Từ khi Đào Nhạn Quân tỉnh lại, Lăng Nhân Vân trong lòng tràn đầy cảm xúc bứt rứt, nhất là nhìn thấy Đào Nhạn Quân bình tĩnh như sự tình gì cũng đều không có phát sinh, mỗi ngày chỉ ở trong phủ tửu bộ, đối với chuyện bên ngoài chẳng quan tâm, khiến Lăng Nhân Vân “ích kỷ” có xu hướng tăng lên, bứt rứt của hắn cũng ngày càng tăng. Phần bứt rứt này từ từ tích lũy, lại có Liễu Nguyên Khanh làm nhân tố đích kích thích, cuối cùng tạo nên việc Lăng Nhân Vân trốn biệt viện đi.

Nói cách khác mấy ngày nay, trong mắt Lăng Nhân Vân, Đào Nhạn Quân luôn trầm tĩnh, tuy vẫn dẫn theo vài phần ử dột, cho dù thỉnh thoảng cười một tý cũng chỉ là cười nhạt, dường như là vì để người khác giải sầu mới miễn cưỡng cười như vậy. Mà giờ này khắc này, trong mắt Đào Nhạn Quân tiểu ý cũng là nồng đậm, từ đáy mắt dần dần lan tràn đến đầy mặt, hấp dẫn toàn bộ tâm thần Lăng Nhân Vân, trong mắt, trong lòng hắn cái gì cũng không có, chỉ có nụ cười của Đào Nhạn Quân.

“Đại nhân...”

“Tiên sinh...”

Thu Nhi và Đông Nhi cùng kêu lên, khiến Lăng Nhân Vân từ trạng thái mê mẩn giật mình tỉnh lại, phát giác Đào Nhạn Quân còn đang hướng hắn cười, chỉ cảm thấy một cỗ khí nóng xông lên mặt, tranh thủ thời gian ho nhẹ một tiếng, nói: “Liên Hoa cao đến rồi, trà nước cũng tới, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Bên đó, Đông Nhi một bên bưng lên trà nóng, một bên lén lút nhìn Lăng Nhân Vân, mắt đầy nghi hoặc, không biết mặt đại nhân nhà mình vì sao hồng như thế. Vẫn là Thu Nhi tuổi lớn hơn, hiểu chuyện hơn, sau khi để điểm tâm trà nước xuống, lời Đông Nhi rời khỏi phòng ở. Hai nha hoàn đều đi rồi, lại nhớ tới đôi mắt Đào Nhạn Quân bắt hảo, khí nóng trên mặt Lăng Nhân Vân lúc này mới hơi lui đi.

Chỉ có hai người, mặt ngồi đối diện, uống rượu, bầu không khí hài hòa.

“Nhân Vân, hoa sen héo rồi, có lẽ sẽ có trà hạt sen uống ngay đi.” Đào Nhạn Quân cầm trong tay một khối Liên Hoa cao, không ăn, chỉ nhìn.

Lăng Nhân Vân đang hít thở hương thụ cỗ khí tức hài hòa tự nhiên này, Đào Nhạn Quân đột nhiên nói chuyện khiến hắn nhất thời không kịp phản ứng, hơi giật mình gật đầu: “Nhạn Quân muốn uống trà hạt sen, ta cho người đi lấy.” Hạt sen cũng không phải cái gì hiếm lạ, tuy nói chỉ sau khi sen héo nó sau mới mọc ra, nhưng chung quy nếu từ năm trước lưu giữ đến hiện tại, một năm bốn mùa đều có thể ăn được.

Đào Nhạn Quân đột nhiên đưa tay búng nhẹ lên trán Lăng Nhân Vân.

“Tên ngốc.” Y nói, chợt nhìn về phía ngoài cửa sổ, “Đợi đến khi hạt sen đã không còn, lá sen cũng tàn, lúc mùa đông tới, chỉ còn lại thân cây trụi lủi, thế nhưng... Mùa xuân tới, lá cây sẽ lại dài ra, xanh xanh biếc biếc, nổi thành một mảnh, sau đó, ra nhụy hoa, lại chậm rãi nở ra hoa, chờ đến khi hương sen tỏa ra, thì lại có thể ăn Liên Hoa cao.”

Lăng Nhân Vân từ lúc bị y búng lên trán, cả người đều ngây ngẩn, nào có nghe thấy nửa từ, chỉ có thể dùng tay che đi nơi Đào Nhạn Quân chạm vào, thần hồn phiêu phiêu không thể ngừng lại. Đào Nhạn Quân chạm vào, không nhẹ không nặng, thế nhưng từ đầu ngón tay truyền đến cảm giác thân mật, khiến hắn cảm thấy như bay lên mây.

Này có phải quan hệ giữa hắn và Đào Nhạn Quân lại càng gần thêm một chút không? Thật hạnh phúc, tim đập kịch liệt, có cảm giác như thế, cho dù hắn tức khắc chết đi cũng sẽ không hối hận.

Một bàn tay ở trước mắt vẫy vẫy, là Nhạn Quân, Lăng Nhân Vân tức khắc tỉnh táo lại, nhìn tay Đào Nhạn Quân mù mịt nháy mắt, vừa rồi Nhạn Quân nói cái gì?

“Người xem... Chuyện trên đời này, chung quy là tuần hoàn không ngừng, chiếm được, lại mất đi, dạo qua một vòng, sau đó lại có trong tay.”

“Ân?” Nhạn Quân rốt cuộc muốn nói cái gì? Lăng Nhân Vân có chút hối hận vừa rồi thất thần, không có nghe những gì ban nãy, Nhạn Quân có thể hay không mất hứng?

“Nhưng là bởi vì đã từng mất qua, cho nên... Khi quay về, sẽ không tự chủ được đòi hỏi càng nhiều. Trộm cắp, chém giết, lừa lọc đều không quan trọng, cho dù dùng thủ đoạn gì, đều phải giữ lại càng nhiều càng nhiều...”

Lăng Nhân Vân nhìn Liên hoa cao trong tay Đào Nhạn Quân, trừng mắt nhìn, đột nhiên nở nụ cười, nói: “Nhạn Quân, người thực tham.”

Đào Nhạn Quân cũng cười, tà nghệ nhìn qua, nói: “Người mới phát hiện sao?”

“Cũng rất giáo hoạt.” Lăng Nhân Vân giả vờ tức giận, “Muốn ta đây đem Liên Hoa cao cho người cứ việc nói thẳng, nói nhiều đạo lý như vậy làm cái gì?”

“Ha, bị người nhìn thấu.” Đào Nhạn Quân một hơi cắn Liên hoa cao trong tay, mơ hồ không rõ hỏi han: “Vậy người đưa hay là không đưa?”

“Cầm lấy, cầm lấy, vốn chính là mang đưa cho người.” Bánh ngọt trước mặt Lăng Nhân Vân đều vào đĩa của Đào Nhạn Quân.

“Đích thực đều cho ta?”

“Đúng vậy a đúng vậy, đều cho người.”

—

Chú thích

[1] Liên Hoa cao: Bánh hoa sen

“Cầm lấy, cầm lấy, vốn chính là mang đưa cho người.” Bánh ngọt trước mặt Lăng Nhân Vân đều vào đĩa của Đào Nhạn Quân.

“Đích thực đều cho ta?”

“Đúng vậy a đúng vậy, đều cho người.”

“Cho cũng không thể đòi lại a!”

“A, ta ở trong mắt Nhạn Quân nửa điểm tin tưởng cũng không có? Ta có đòi lại từ Nhạn Quân vật gì không?”

“Ách... Đích thật không có.”

Đào Nhạn Quân cười tủm tỉm đem toàn bộ Liên Hoa cao đều nhận lấy, bắt đầu ăn.

Lăng Nhân Vân nhìn nhìn, cũng nuốt nước miếng. Hơn nửa tháng này, gặp Nhạn Quân đều là lúc nửa đêm, cảnh tối lửa tắt đèn, không ngờ lại có thể không chú ý tới khí sắc của Nhạn Quân đã hoàn toàn khỏe mạnh, trên hai gò má mang theo màu phấn phấn đỏ ửng, môi cũng là nhàn nhạt hồng, sau khi dính trà nước lại đặc biệt nhuận sáng lên, nay lại có thêm vài mảnh vụn của Liên Hoa cao, làm cho Lăng Nhân Vân rục rịch, thật muốn đi lên đem vài hạt mảnh vụn Liên Hoa cao đó liếm xuống.

Không nên không nên, Lăng Nhân Vân lén lút nhéo lên đùi mình, phải bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh, không thể để cho Nhạn Quân chán ghét, đúng rồi, di chuyển lực chú ý, không thể lại nhìn.

“Cái kia... Nhạn Quân... Có chuyện...” Lăng Nhân Vân rũ mắt xuống, ấp a ấp ứng.

“Àn, chuyện gì?” Đào Nhạn Quân ăn xong trong miếng Liên hoa cao cuối cùng trong tay, nhấp một hơi trà.

“Mời người... Lưu lại bên cạnh hiệp trợ ta quản lý Sở quốc, đến khi ta chết đi... A, không cần, không cần lâu, dù sao ta cũng sống không được mấy năm... Người có thể đáp ứng không?” Không dám giương mắt xem phản ứng của Đào Nhạn Quân, yêu cầu này có chút quá đáng. Hắn cùng Đào Nhạn Quân tiếp xúc mới vài tháng, nếu Đào Nhạn Quân cự tuyệt cũng là bình thường.

“Một thân văn võ nghệ, thà giữ thói nát chứ không bán, này là nguyên tắc của ta, người muốn ta trợ lực, tuyệt không có khả năng.” Đào Nhạn Quân cự tuyệt không một chút lay chuyển.

Lăng Nhàn Vân hít một hơi, nói: “Sớm đã biết ngươi là người nhàn tản, nhất định không chịu xuất sĩ, vậy chỉ ở lại trong phủ ta làm thực khách, có được không?” Sau cùng một câu “có được không”, thật có vài phần đáng thương như vậy, hẳn chỉ là muốn giữ Đào Nhạn Quân lại bên người, hiệp trợ và vân vân, chỉ là nhân tiện.

Mặt Đào Nhạn Quân đột nhiên nhích lại gần, cách Lăng Nhàn Vân quá gần, hơi thở phun trên hai gò má của hắn, cảm giác ấm áp khiến mặt Lăng Nhàn Vân đột nhiên đỏ. Hắn luyến tiếc đẩy ra Đào Nhạn Quân, cách gần như vậy, cơ hồ có thể thấy rõ ràng từng lỗ chân lông trên khuôn mặt Đào Nhạn Quân.

“Tuy rằng ngươi xem như rất có thành ý, thế nhưng ta có lý do gì để ở cạnh một người sống không được mấy năm?”

Thanh âm Đào Nhạn Quân cực nhẹ, nhưng Lăng Nhàn Vân một chữ cũng không nghe rõ, gương mặt bỗng nhiên trắng bệch, mù mịt nhìn mặt Đào Nhạn Quân cách hắn càng ngày càng xa, dần dần lại có chút thấy không rõ.

Lí do gì? Hắn có lý do gì, khiến Đào Nhạn Quân bồi ở bên cạnh một kẻ sống không được bao lâu không biết khi nào thì sẽ đi đời nhà ma, khi đó... Ai sẽ tới bảo hộ Nhạn Quân?

“Nhạn Quân, ta giúp ngươi cứu Bùi Thanh ra, điều kiện là ngươi ở lại bên cạnh ta ba năm.” Cẩn chặt rằng, ba năm, vậy là đủ rồi đi. Giữ hắn ba năm, ba năm sau, trả lại cho Bùi Thanh, nam nhân kia, sẽ chiếu cố Nhạn Quân tốt. Tuy rằng không có tư cách, thế nhưng thật ghen tỵ, hắn thật ghen tỵ nam nhân kia.

Không khí trong phòng đột nhiên ngưng trệ, Đào Nhạn Quân nhìn Lăng Nhàn Vân, đột nhiên lạnh nhạt cười rộ lên.

“Lăng đại nhân, ngươi đem ta thành cái gì, đem Bùi Thanh thành cái gì, lại đem chính ngươi thành cái gì? Điều kiện như vậy, không cảm thấy bị ồ ỉ sao?”

Lăng Nhàn Vân ngực đau xót, có cảm giác cả hô hấp đều đình chỉ, hít sâu một hơi, hắn nghiêng ngả đứng lên, nói: “Ta bị ồ ỉ sao? Cho dù là vậy, Nhạn Quân, ta chỉ nghĩ muốn giữ ngươi mấy năm lúc ta còn sống, ta không muốn đến lúc chết cũng phải hối hận, tâm ý của ta đối với ngươi... Ta đối với ngươi...”

Bưng kín ngực, đau quá, giống như bị xé rách vậy, nói không được nữa, Nhạn Quân, Nhạn Quân, phần này tâm ý... Phần này tâm ý tuyệt đối là chân thành tha thiết. Một cỗ nhiệt lưu ấm áp ào ạt từ ngực truyền đến, trong lòng lướt qua một vòng, cảm giác đau đến nứt ra đột nhiên giảm nhẹ nhiều, hắn ngạc nhiên xoay đầu.

“Nhạn Quân?”

“Đứa ngốc, bệnh phát sẽ không tốt, ngươi đã không còn cứu mạng được đi.” Đào Nhạn Quân chậm rãi thu tay về, xem bộ dạng ngạc nhiên của Lăng Nhàn Vân, lắc đầu, “Vừa cùng ngươi nói một hồi đạo lý như vậy, ngươi một câu cũng nghe không hiểu à. Hảo hảo nghĩ lại, ta muốn cái gì, ngươi có thể cho ta cái gì?”

“À?”

“Nơi ở của ngươi cách vách, mau đi về trước, muốn ta lưu lại, ngươi đem thân thể dưỡng tốt lại mới nói tiếp.”

“Thu Nhi, Thu Nhi, đại nhân nhà ngươi phải đi về ...”

Lăng Nhàn Vân ngây người theo sát Thu nhi, trong óc tất cả là câu nói sau cùng của Đào Nhạn Quân, “Muốn ta lưu lại, ngươi đem thân thể dưỡng tốt lại mới nói tiếp”. Sau khi lặp lại câu nói, hắn mở miệng ngây ngô cười, Nhạn Quân không có một hơi từ chối. Nếu như hắn đem thân thể dưỡng tốt lắm, có phải là Nhạn Quân có thể sẽ lưu lại? Nếu như hắn có thể sống qua ba năm, Nhạn Quân có phải là sẽ bồi hắn ba năm, nếu là thân thể hắn sau này đều khỏe mạnh an khang, Nhạn Quân phải chăng sẽ bồi hắn cả đời? Nếu như nói trước đây Lăng Nhàn Vân còn đối với sinh tử của mình không để bụng, thời khắc này hắn thật cường liệt hy vọng mình thật có thể dài mệnh trăm tuổi.

Có ý nghĩ này, không cần Thu Nhi kêu Ôn tổng quản, Lăng Nhàn Vân đã ngoan ngoãn nằm xuống, ôm lấy gối ôm hảo hảo ngủ. Khi tỉnh dậy đã gần hoàng hôn, Thu Nhi tiến đến hầu hạ hắn rửa mặt chải đầu, hắn liền thúc giục Thu Nhi đi nấu bát được thiện. Đây là phương thuốc Yến đại phu điều phối cho hắn, trước

đây hẳn luôn luôn thấy mùi vị không tốt, có thể không ăn sẽ không ăn, lúc này có một câu kìa của Đào Nhạn Quân, trong lòng hẳn dường như có mật, rất ngọt, uống được thiện cũng không thấy mùi vị bất hảo. Nếu có thể khiến Nhạn Quân bồi hẳn cả đời, đừng nói là được thiện, ngay cả thuốc độc, hẳn cũng nguyện ý một ngày uống mấy lần.

Thu Nhi bị cử chỉ khác thường của đại nhân nhà mình dọa đến mức không hiểu gì, âm thầm nói đại nhân đây là đối tính. Tuy rằng khó hiểu, nhưng mắt thấy đại nhân chủ động muốn uống được thiện, nằng trong lòng cũng cao hứng, tranh thủ thời gian chạy đi làm.

Lăng Nhàn Vân một người ở trong phòng sửa sang lại quần áo, lại muốn đến chỗ Đào Nhạn Quân, chạy tới cửa nhìn về phía chỗ ở Đào Nhạn Quân không trông thấy Đào Nhạn Quân, lại phát hiện thái dương đang ngả về phía tây khiến đám mây ở chân trời nhuộm đỏ một mảnh kim hồng, bên dưới đám mây, núi non như sẫm lại, nước biếc chảy dài, quả nhiên là một bức tranh phong cảnh đẹp không tả xiết, lập tức hứng thú, cũng không chờ được thiện của Thu Nhi, chạy thẳng qua nơi Đào Nhạn Quân.

“Nhạn Quân... Nhạn Quân... Chúng ta đi xem mặt trời chiều...”

Trong phòng không có ai, Nhạn Quân đi nơi nào? Ủ rừ về chỗ ở của mình, mới ngồi xuống, liền có hạ nhân báo lại: “Đại nhân, Sở Đào tiên sinh phái người truyền lời đến, thỉnh đại nhân sau khi dùng qua được thiện, đến chơi nghỉ mát ở lưng chừng núi, cùng nhau thưởng thức mặt trời chiều.”

“Thật sao?” Lăng Nhàn Vân bỗng nhảy dựng lên, đôi mắt mở to, trong đầu say mê nghĩ, nguyên lai Nhạn Quân có cùng suy nghĩ với hẳn, quả thật là vừa khéo... Hắc hắc hắc...

Hạ nhân chưa thấy qua đại nhân kích động như vậy, sợ giật thót mình, ngây người: “Tất nhiên là thật, Sở Đào tiên sinh đã ở trong chơi nghỉ mát nơi lưng chừng núi chờ đại nhân...”

“Được thiện... Được thiện ở nơi nào, Thu Nhi còn chưa chuẩn bị tốt sao?” Cắt ngang hạ nhân, Lăng Nhàn Vân cao giọng nói, chợt chạy ra đi tìm Thu Nhi, hạ nhân vội vàng theo ra, vẫn bộ dáng không hiểu ra sao.

Sau một hồi gà bay chó sủa, Lăng Nhàn Vân rốt cuộc mang theo Thu Nhi hướng lưng chừng núi đi đến. Đáng thương chính là đám hạ nhân cùng bọn hộ vệ bị hẳn lưu lại, một đám xoa đôi mắt, hoài nghi người vừa từ trong tay Thu Nhi đoạt lấy được thiện cũng không quản nóng hay không, ba ngụm thì toàn bộ đổ hết vào bụng, đến tột cùng có phải là đại nhân bọn hẳn đi theo mấy năm không? Khi nào thì đại nhân bọn họ biến thành vui vẻ như vậy?

Còn chưa tới lưng chừng núi, thì nhìn thấy vài làm hạ nhân ăn mặc như hộ vệ Lăng phủ, rải ở bốn phía xung quanh lưng chừng núi, ngăn cản một vài văn nhân nhà sĩ cùng nghĩ muốn lên lưng chừng núi xem mặt trời chiều. Những người này hiển nhiên chính là hộ vệ Ôn tổng quản phái tới bảo hộ Đào Nhạn Quân. Lăng Nhàn Vân xem bọn hẳn làm hết phận sự trong lòng cũng cao hứng, cân nhắc tí nữa sẽ bảo Ôn tổng quản hảo hảo thưởng bọn họ.

Đúng lúc này, có một đám người tựa hồ đối với việc có người độc bá lưng chừng núi rất bất mãn, cùng hai hộ vệ tranh cãi lên, hai hộ vệ đó lúc này đã nhìn thấy Lăng Nhàn Vân đến, sợ bắt đầu cãi nhau quấy nhiễu đến hẳn, tranh thủ đưa ra lệnh bài Lăng phủ. Đám người kia hiển nhiên có người nhận ra, phần nộ quay trở về, vừa vặn cùng Lăng Nhàn Vân gặp thoáng qua. Đi không xa, một người trong đó đột nhiên a một tiếng, quay đầu lại nhìn Lăng Nhàn Vân vài lần, tựa hồ nhận ra hẳn.

Lăng Nhàn Vân lúc này một lòng mong được ở bên cạnh Đào Nhạn Quân, đâu chú ý tới xung quanh, người đó rõ ràng do dự một chút, dường như cảm thấy hiện tại không phải lúc quấy rối Lăng Nhàn Vân, mới rời đi.

“Nhạn Quân...” Tới lưng chừng núi, Lăng Nhàn Vân liếc mắt một cái thì nhìn thấy Đào Nhạn Quân đắm chìm trong mặt trời chiều tàn, y phục vàng nhạt bị ánh thành màu đỏ, nửa bên mặt nhấp nháy chói lọi.

“Nhàn Vân...” Đào Nhạn Quân nghiêng mặt, mỉm cười với Lăng Nhàn Vân.

Cười như xuân phong, khắp núi đào nở, thế gian mỹ cảnh, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi. Nhắm mắt, xóa đi mê muội trước mắt, Lăng Nhàn Vân đi qua, ngồi xuống.

“Thật đẹp...” Vô ý thức thấp giọng.

Đào Nhạn Quân nghe được, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa cằm, nhướn mi cố ý hỏi: “Ta... Hay mặt trời chiều?”

Lăng Nhàn Vân bật cười: “Tất nhiên là mặt trời chiều...” Nói tới đây ngữ thanh dừng lại, như là nhớ tới cái gì, ha hả nở nụ cười.

“Cười cái gì?” Đào Nhạn Quân thấy Lăng Nhàn Vân cười trong mắt lộ ra một mặt tính trẻ con, không khỏi hiểu kì hỏi.

“Mới trước đây, phụ thân cùng nương chung quy không chịu để cho ta xem mặt trời chiều, chỉ vì ta thân thể yếu. Lúc hài tử nhà khác ở bên ngoài đùa, ta chỉ có thể ghé vào bên cửa sổ nhìn hoa cỏ bên ngoài, nhìn thái dương lặn xuống phía tây. Có một lần ta quay về từ thư phòng nhìn thấy mặt trời xuống núi, liền đối với mặt trời chiều niệm, niệm mấy chục lần, lại lấy bút viết, viết đủ trăm lần. Cha mẹ thấy được, sợ muốn chết, cảm thấy cái từ này là đại điềm xấu, sợ ta đích thực sẽ lặn giống mặt trời chiều, đi đời nhà ma, từ đó không cho ta viết bốn chữ này, cũng không cho ta ghé vào bên cửa sổ xem mặt trời chiều nữa.”

Nói xong, Lăng Nhàn Vân dường như lại thấy được bộ dạng khấn trương của phụ thân cùng nương năm đó, không kềm nổi cong lên khóe môi, kỳ thực năm đó hẳn bất quá là muốn đem bốn chữ này luyện hảo, viết dễ coi chút mà thôi.

“Lệnh tôn lệnh đường để ý thân thể của người, sợ là hao hết tâm huyết đi.” Đào Nhạn Quân nhìn mặt trời chiều, tưởng tượng thấy tình cảnh theo như lời Lăng Nhàn Vân, dường như có thể thấy ở trong không khí dày đặc một cỗ âm áp.

“Đúng vậy a, cho nên lúc ta uống được, luôn luôn tự nói với mình, để cha mẹ, để không làm cho bọn họ người đầu bạc tiễn người đầu xanh, ta nhất định phải đem khổ được đều uống hết, nhất định phải sống thật tốt...” Nói tới đây, Lăng Nhàn Vân chép chép lưỡi, đau khổ hiện lên mặt nói, “Đến hiện tại ta đều cảm thấy miệng đắng nghét, trời biết ta sợ nhất là đắng.”

“Ha ha, sợ đắng như thế, năm đó lệnh tôn lệnh đường để cho người uống được, nhất định là đào rỗng cái đầu.”

Lăng Nhàn Vân lắc đầu nói: “Nhạn Quân coi thường rồi, ta thể nhưng là người hiếu thuận, mới không để cha mẹ vì ta buồn càng thêm buồn. Ta thân thể này đã làm cho bọn họ khổ tâm, tại sao có thể vì chuyện uống được tái làm cho bọn họ phiền lòng.”

“Phụ mẫu từ ái, nhân tử hiếu thuận...” Đào Nhạn Quân thấp giọng lẩm bẩm, lại có khoảnh khắc thất thần.

“Nhạn Quân... Nhạn Quân?” Phát giác Đào Nhạn Quân thất thần, Lăng Nhàn Vân kêu vài tiếng, “Nhạn Quân, người làm sao vậy?”

Đào Nhạn Quân phút chốc hoàn hồn, nhìn Lăng Nhàn Vân, trong mắt lại hiện lên một mặt ước ao.

“Nhàn Vân...”

“Àn?”

“Người a... Có nhiều chỗ, thực khiến nhân đồ kị!”

“A?”

Lăng Nhàn Vân bị Đào Nhạn Quân một câu đồ kị làm đến mức đầu óc mờ mịt, tỉ mỉ suy nghĩ kỹ lâu, mới do dự bất định nói: “Nhạn Quân, ta có chỗ nào có thể khiến cho người đồ kị?”

Xuất thân tương tự, đều là con cháu tầng lớp tri thức, cũng là người của triều đình, nếu nói là Đào Nhạn Quân đồ kị quan to lộc hậu của hắn, hiển nhiên không có khả năng, ngược lại là hắn đối với Đào Nhạn Quân tự do tự tại để lại trách nhiệm gia tộc sau lưng càng tràn ngập ước ao.

Đào Nhạn Quân không đáp, lại chuyển đề tài nói: “Nhàn Vân, nghe nói lệnh tôn lệnh đường là chết bệnh?” Trung niên chết bệnh, chỉ sợ hao quá nhiều tâm huyết cho thân thể của Lăng Nhàn Vân đi.

Lăng Nhàn Vân quả thực thần sắc buồn bã, chậm rãi nói: “Phụ thân ta cùng nương cảm tình từ trước đến nay vô cùng tốt, thể chất của ta giống phụ thân, chỉ là so với phụ thân nghiêm trọng vài phần, phụ thân

đem hảo được tìm thấy đều cho ta, chính hẩn lại... Nương sau khi phụ thân qua đời, không đến một năm, cũng hậm hực mà chết.”

Nói tới đây, hẩn ngẩng đầu lên, nhìn về nơi xa, thanh sơn lục thủy, trời cao mây thấp, có chim về rừng.

“Ta vốn tên là Lăng Vân, phụ thân khi đặt tên cho ta khi hy vọng ta lớn lên có chí hướng toại thẳng tới trời cao. Năm ta một tuổi, có thuật sĩ đến xem tướng, nói ta mệnh quý mà thọ đoản, trong triều đình không thể tìm được vị trí ổn định. Nếu phải duyên mệnh, nên noi theo mây nhân, lại nói, tên Lăng Vân cực kỳ không thích hợp, khi mười tám tuổi, sẽ khắc mệnh ta. Đã là mệnh nhân vân dã hạc, nên chọn ra hai chữ làm tên hộ mệnh ta. Dã hạc cô đơn hung ác, chỉ bằng “nhân vân” hai chữ nhã nhặn lịch sự, nên đã đổi tên cho ta là Nhân Vân. Phụ thân lúc đầu còn có chút không tin, chỉ nghĩ thuật sĩ nói bậy vì tài, ai biết ta từ nhỏ đến lớn ốm đau không dứt, đến năm mười tám tuổi lại suýt nữa đi đời nhà ma, phụ thân mời thần y tứ xứ không có kết quả, đành phải tế thiên tự địa, dâng hương cung sinh, đổi tên ta là Nhân Vân.

Ba ngày sau khi đổi tên, Yến đại phu tự tìm đến cửa, chữa khỏi cho ta. Qua mấy năm, cơ thể của ta khỏe mạnh nhiều lắm, hầu như không ốm đau. Phụ thân lúc này mới đích thực tin thuật sĩ, trước khi lâm chung dặn ta, nhất định không thể vào triều đường, sau trăm ngày, liền đem linh cữu quay về tổ hương, ẩn hương sống quãng đời còn lại. Ai ngờ trăm ngày của phụ thân chưa qua, nương thương tâm quá độ cũng ngã bệnh, bởi thế chưa thể hoàn thành. Không đến một năm, nương cũng qua đời, ta định đem linh cữu cha mẹ đem về tổ hương, nhưng không ngờ lúc này tiên vương cũng bệnh không dậy nổi, tỷ tỷ ở trong cung thể đơn lực mỏng, ta sợ tỷ tỷ bị người làm hại, đành phải kiên trì không quan tâm di mệnh phụ thân, vào triều đình.

Lúc đó, ta liều mạng bảo hộ tỷ tỷ, đưa cháu ngoại còn nhỏ lên Sở vương vị, nhưng cơ thể của ta cũng chịu không nổi, nếu như không phải nhờ được cứu mạng của Yến đại phu, ta đã sớm chết.

Chính là lúc đó, giống như lời nói của thuật sĩ, từ khi vào triều, cơ thể của ta lại bất hảo, Ôn tổng quản khuyên ta vài lần, ta cũng không đồng ý vứt bỏ tỷ tỷ cùng cháu ngoại nhỏ tuổi. Nó tuổi quá nhỏ, vẫn ngồi không vững vương vị, ta chỉ có thể thay nó trước chống, khi nào không thể chống đỡ thì buông tay. Đối với cái chết, ta từ lâu không quan tâm, nếu ta may mắn có thể sống được, phải chân chính làm một nhân vân dã hạc mới tốt. Thế nhưng... Nhạn Quân, ta... Ta...”

Lăng Nhân Vân đột nhiên bắt đầu kích động, kiềm chế cảm tình ở trong lòng, lúc này dường như có dòng nước cực nóng chảy qua, chờ phun trào ra, mấy tháng trước đột nhiên có được tin tức của Đào Nhạn Quân, trong tim hẩn mới có dục vọng sống sót, càng ở gần Đào Nhạn Quân, hẩn lại càng không muốn chết, thế nhưng... Thế nhưng...

Đầu ngón tay kháp vào lòng bàn tay, kỳ thực hẩn không phải không rõ ràng ý của Đào Nhạn Quân hôm qua, Đào Nhạn Quân muốn, hẩn có thể cho, cũng nguyện ý đưa cho, thế nhưng hẩn không thể nói ra, không thể cho Đào Nhạn Quân bất luận ràng buộc gì, đơn giản là, hẩn không có vĩnh viễn.

Đúng, không thể ràng buộc, Lăng Nhân Vân giống như cảnh tỉnh, bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc.

“Nhạn Quân, tự do của người, ta muốn mà không thể có, là ta đã nhầm, ta không nên muốn ràng buộc người. Tính tình của người tựa như tên của người, nhạn trên bầu trời, không hợp để bất luận kẻ nào ràng buộc trói trên mặt đất, tự do là đôi cánh của người, bầu trời mới là thế giới của người. Hôm qua, người xem như ta chưa nói qua, người nguyện ở thì ở, nguyện đi thì đi, nếu người muốn đi cứu Bùi Thanh, ta cũng nguyện tương trợ, không cần người trả bất luận cái gì.”

Đào Nhạn Quân trước chỉ là yên lặng nghe, đến lúc Lăng Nhân Vân nói xong lời cuối cùng, y kinh ngạc ngẩng mắt, lặng lẽ nhìn chăm chú vào Lăng Nhân Vân, dường như để có thể thấy rõ ràng mặt Lăng Nhân Vân. Mắt của y nhẹ nhẹ híp, thế nhưng từ mắt tỏa ra hào quang lại dị thường chói mắt, lại thấp phần huyền lệ so với mặt trời chiều nơi chân trời.

“Nhạn... Nhạn Quân?”

Lăng Nhân Vân bị nhìn đến không được tự nhiên, đem lời mình nói mới rồi hồi tưởng lại một lần, chưa cảm thấy có vấn đề gì, đành phải hoang mang nhìn lại Đào Nhạn Quân.

Đào Nhạn Quân lại đột nhiên cười ha hả, không phải nụ cười xuân phong hoa đào, mà là cực kỳ phóng túng cười, một bàn tay ôm bụng cười đến loan hạ lưng, còn kém không lẫn ra.

Lăng Nhàn Vân choáng váng, hắn có nói cái gì đáng chê cười sao? Lần thứ hai từ đầu tới đuôi hồi tưởng, một chữ cũng không bỏ qua, vẫn là mù tịt.

Đào Nhạn Quân nở nụ cười rất lâu, rớt cuộc, y ngừng cười, cổ sức thẳng lưng, một bàn tay vỗ vào trên vai Lăng Nhàn Vân, nhân tiện nửa người trên cũng không khách khí toàn bộ ngã vào lưng Lăng Nhàn Vân, cảm giác trên vai Lăng Nhàn Vân, giọng vẫn là cổ sức nhịn cười: “Hỏi người một vấn đề...”

Ngoài đêm đầu tiên Đào Nhạn Quân từ hôn mê tỉnh lại, Lăng Nhàn Vân chưa từng cùng y thân cận tiếp xúc như vậy, mà lúc này cùng khi đó lại bất đồng, hắn gần như có thể từ hơi thở của Đào Nhạn Quân nghe được hương vị của Liên Hoa cao, còn có nhiệt độ cơ thể, nơi tiếp xúc như là có lửa ở đó. Lăng Nhàn Vân toàn thân đều cương cứng, muốn ôm lại sợ Đào Nhạn Quân ném tới trên mặt đất. Trên thân nóng tới khó chịu, đây là dày vò, dày vò khiến hắn vừa đau vừa vui.

“Hỏi người một vấn đề, Nhàn Vân a, người rốt cuộc thích ta đến thế nào rồi?”

Cúi đầu, thấp giọng thì thầm so với sét đánh càng vang, bùng nổ trong đáy lòng Lăng Nhàn Vân, đẩy mạnh Đào Nhạn Quân ra, hắn liên tục lui về phía sau, kinh hoàng liên tục lắc tay: “Không có, ta không có thích người... Không có... Không có... Không có...”

Phản ứng của Lăng Nhàn Vân khiến Đào Nhạn Quân vừa tức vừa buồn cười. Hắn là con mãnh thú và dòng nước lũ sao, thích thì thích, không thích thì không thích, sao phải bị dọa thành như vậy, mặt đều chuyển trắng. Đào Nhạn Quân đưa tay kéo y phục của Lăng Nhàn Vân làm hắn xoay người lại, nói: “Nhàn Vân, khuôn mặt của người không gạt được người, ngu ngốc, thích thì thích, phủ nhận cái gì, chẳng lẽ ta còn có thể ăn người.”

“Không không không phải là phải.. Không phải...”

Lăng Nhàn Vân khẩn trương cả nói cũng nói không xong, hơi giật mình nhìn Đào Nhạn Quân khe đảo mắt bộ dáng như có điều suy nghĩ, đột nhiên gương mặt mang theo tiểu ý càng ngày càng gần, sau đó, môi nóng lên, cảm giác nóng nóng ẩm ướt dần dần dâng lên một cổ hấp lực. Hắn ngậy người choáng váng, hoàn toàn không biết bọn họ đang làm cái gì, đã quên giải thích, lại mở môi, mặc ý đối phương tiến quân thần tốc, ở trong không gian hữu hạn khơi dậy ngọn lửa sâu kín nhất bên trong thân thể của hắn.

Tim đập vô cùng mãnh liệt, gần như nhảy ra khỏi ngực, hô hấp, cũng càng lúc càng tắc trở, thế nhưng hắn không có cảm giác, cái gì cũng đều không cảm thấy, chỉ là nhịn xuống khô nóng trong thân thể, nhẹ nhẹ rên dài một tiếng, trước mắt đột nhiên tối sầm, dường như ngã vào vực sâu tối đen, cái gì cũng không biết.

Đào Nhạn Quân đột nhiên phát hiện người trong tay trầm xuống, biết không tốt, liền nới lỏng Lăng Nhàn Vân, một bàn tay để ở ngực hắn, đưa vào một cổ nội lực bảo vệ tim mạch, sau đó mới dờ khóc dờ cười nhìn trời thở dài.

7. Chương 7

Lăng Nhàn Vân đột nhiên hôn mê, nhờ Đào Nhạn Quân đứng lúc chuyển vận nội lực bảo vệ tâm mạch mà không có trở ngại. Một lang trung của Lăng phủ đi theo kiểm tra cho hắn, xác nhận vô sự, ngủ dậy sẽ ổn, bọn người Thu Nhi mới yên tâm.

Lăng Nhàn Vân vô sự, nha đầu Thu Nhi tận trung làm hết phận sự tự nhiên phải truy vấn đại nhân nhà mình làm thế nào té xỉu. Lời này Đào Nhạn Quân thật đúng là không tiện trả lời, chẳng lẽ nói với tiểu nha đầu này đại nhân nhà người là bị ta hôn mà xỉu? Bị tra hỏi, y đành phải dùng chiêu thức đùa giỡn vô lại.

“Nha đầu Thu Nhi, đại nhân nhà người ngất xỉu cũng không phải một hai lần. Hắn nếu phải xỉu, chung quy ta không thể nói một câu ‘đừng xỉu’ thì hắn sẽ không hôn mê.”

Buông tay làm bộ bất lực, Đào Nhạn Quân thật đúng là làm Thu Nhi không thể nói gì. Thu phục nha đầu kia xong, Đào Nhạn Quân chuẩn bị đi ra, đi vài bước lại quay đầu, điểm huyết ngữ của Lăng Nhàn Vân làm

cho hắn ngủ nhiều hơn một chút, lúc này mới yên tâm mà đi. Lúc sau Thu Nhi kịp phản ứng, nghĩ đến đại nhân nhà mình làm sao có thể nói xiu là xiu, hơn phân nửa là bị kích thích quá lớn mới có thể té xiu, còn muốn tóm Đào Nhận Quân để hỏi rõ, nhưng đầu còn kẹp, người sớm đã đi xa.

Trong phòng, Lăng Nhân Vân ngủ an ổn, nhưng Đào Nhận Quân ngược lại ngủ không được. Y kêu Đông Nhi đi ngủ, một mình ngồi ở bậc thang trước phòng, nhìn sao trời xa xa ngâỵ ra. Ngoài hàng rào tre, vài hộ vệ Lăng phủ gác đêm hiếu kỳ liếc đến vài lần, chỉ là cũng không ai bước tới. Chức trách của bọn họ chỉ là bảo hộ an toàn của Đào Nhận Quân.

Ở lưng chừng núi đột nhiên hôn Lăng Nhân Vân tựa hồ là hành động kích động, thế nhưng cũng không ai biết cảm giác của Đào Nhận Quân ngay lúc đó. Lúc Lăng Nhân Vân nói buông tay, tim của y giống như được tưới mát, cái loại thư sướng cùng thỏa mãn này lấp đầy tâm hồn thất lạc bao nhiêu năm của y. Đó là cảm giác mà y từ trên người Bùi Thanh muốn mà không đoạt được.

Không ai biết Đào Nhận Quân đến tốt cùng là người thế nào, ngay cả Bùi Thanh cùng y thân mật sống chung với nhau tám năm, cũng không thể chân chính hiểu rõ Đào Nhận Quân, càng không nói Lăng Nhân Vân mới nhận thức vài tháng.

Đào Nhận Quân vẫn tự cho rằng mình quá vô tình. Y đã từng nỗ lực muốn yêu Bùi Thanh, nhưng cuối cùng, y vẫn tính kế Bùi Thanh. Sống chung với nhau tám năm, y lại một điểm cảm tình cũng không thể giao thác trong tay Bùi Thanh. Thậm chí đối với chính y, Đào Nhận Quân cũng là vô tình. Nếu không, chỉ phải rời đi Bùi Thanh mà thôi, y vì sao lại muốn thử qua cảm giác uống xong độc rượu rồi ngất đi. Nếu như hơi có lệch lạc, ngất cũng sẽ biến thành chết thật.

Đào Nhận Quân là một người khó hiểu, với danh lợi, với phú quý, y chưa từng nửa điểm truy cầu. Y không khát vọng giống Liễu Nguyên Khanh danh khắp thiên hạ. Dù rằng, y một lần vượt lên sự nổi bật của Liễu Nguyên Khanh, y cũng không tham phú quý. Đối với Đào gia danh môn vọng tộc, y nói đi thì đi, những người... gọi là thân nhân ấy, y chưa từng có nửa điểm quyến luyến.

Cái Đào Nhận Quân muốn, chỉ có một, đó là thứ khát vọng từ tận đáy lòng của y từ khi mọi việc bắt đầu. Y chỉ cần một người đồng ý vì y trả giá tất cả, toàn tâm toàn ý yêu y, tựa như... Phụ thân của y đối đãi mẹ y vậy. Bọn họ là duy nhất của nhau, sinh cùng phòng, chết cùng huyệt. Nhận mất bạn đời, cũng không sống một mình.

Lúc tuổi nhỏ, Đào Nhận Quân đem khát vọng này làm mục tiêu phấn đấu. Y không phải kỳ tài ngút trời, cho nên so với người khác lại nỗ lực gấp bội, rốt cuộc ở Đào gia thành một tiểu bối lộ tài năng. Thế nhưng, y xuất sắc rồi lại khiến cho y nhận được xa lánh từ những đối thủ. Những ngày ở Đào gia, cũng không tốt đẹp. Theo tuổi lớn lên, y dần dần phát hiện, mục tiêu y sở cầu truy đuổi, tựa hồ là một giấc mộng xa không thể thành.

Y từ trong mộng tỉnh ngộ nhờ một sự kiện rất đơn giản. Sáng sớm một ngày nào đó, đứng ở dưới ánh nắng tươi sáng, trong viện chim hót hoa thơm, y tự hỏi mình một vấn đề.

“Đào Nhận Quân, ngươi có thể đổi một người trả giá tất cả của ngươi hay không, toàn tâm toàn ý chỉ thương hắn, sinh cùng sinh, tử cùng tử?”

Đáp án lập tức hiện lên trong đầu, không có nửa điểm do dự. Không thể. Đào Nhận Quân vĩnh viễn cũng sẽ không đem bất luận kẻ nào đặt ở vị trí cao hơn mình. Không cần nói tới cái khác, có người trời sinh thì tự lấy mình đặt ở trung tâm, mà Đào Nhận Quân chính là loại người đó.

Sau đó, Đào Nhận Quân từ mộng tỉnh lại, y cho rằng, chuyện chính y đều làm không được, thì có ai sẽ vì y làm được. Thế nhưng, Đào Nhận Quân rất quật cường, cho dù tư tưởng y đã sáng như gương, lại vẫn không thể chặt đứt phần ý niệm này. Thế là ngay sau đó, y rời đi Đào gia. Cảnh nhận đã đủ cứng cáp, ở bên ngoài bầu trời Đào gia, phải chăng có thứ y truy tìm?

Sau này, Bùi Thanh xuất hiện, người nam nhân này có bề ngoài tuấn lãng, có phong độ nhanh nhẹn, tối trọng yếu là, hắn đối Đào Nhận Quân ôn nhu săn sóc, toàn tâm toàn ý. Cho dù Đào Nhận Quân trong lòng rõ ràng, phần toàn tâm toàn ý này là có mục đích, Bùi Thanh bất quá là một sản phẩm tỳ vết mang theo vẻ ngoài giả tạo. Thế nhưng, y vẫn nhận.

Sau đó, y chìm trong giấc mộng cải tạo sản phẩm tỳ vết thành chính phẩm, một giấc mộng tám năm, nhưng cảnh tượng đó chỉ là công dã tràng. Sản phẩm tỳ vết trước sau vẫn là sản phẩm tỳ vết, vĩnh viễn không thể thành chính phẩm.

Y cùng Bùi Thanh sống chung với nhau tám năm, kết quả nói bỏ là bỏ. Đào Nhạn Quân càng tự cảm thấy mình quá mức vô tình, Lăng Nhân Vân, là tỳ vết phẩm đối với y. Có lẽ cả Lăng Nhân Vân tự mình cũng không biết, tám năm trước, hắn đứng ở trong đám người ánh mắt nhìn Đào Nhạn Quân có bao nhiêu nóng rực. Thế nên, từ trong đám người, Đào Nhạn Quân liếc mắt một cái liền nhìn thấy hắn, cũng khắc ở trong tim. Nếu như không phải thân thể Lăng Nhân Vân quá yếu, nếu như không có sự xuất hiện của Bùi Thanh.,

Tám năm sau, Đào Nhạn Quân không lưỡng lự, trực tiếp tìm tới Lăng Nhân Vân. Lúc bắt đầu, Đào Nhạn Quân chẳng qua là vui đùa một chút, thân thể Lăng Nhân Vân yếu ớt khiến y không có bao nhiêu hứng thú, đối Lăng Nhân Vân chỉ tỏ một thái độ lạnh lùng nhàn nhạt. Một người nam nhân như vậy, ngay cả mình đều sẵn sóc không được, làm sao có thể sẵn sóc cho y. Biết rõ Lăng Nhân Vân nửa đêm lén lút đến chỗ mình, y cũng không nói ra, tận lực nghĩ muốn vì hai mắt của mình tìm chút công bằng, dù rằng đó cũng không phải lỗi của Lăng Nhân Vân.

Một ngày, hai ngày, ba ngày... Hơn nửa tháng qua, Lăng Nhân Vân nhưng lại không có một ngày ngừng lại. Đoán được duyên cớ khiến Lăng Nhân Vân lén lút như vậy, Đào Nhạn Quân cuối cùng mềm lòng, sớm đến Thanh Lương sơn trang. Thứ nhất, Dạ Ảnh nửa đêm xuất nhập Lăng phủ chung quy không thuận tiện, Lăng phủ hộ vệ Ôn tổng quản một tay huấn luyện ra cũng không ngồi không. Thứ hai, cũng miễn cho Lăng Nhân Vân nửa đêm khỏi phải khổ sở quay lại. Lại không nghĩ đến, chỉ một ngày Lăng Nhân Vân lại đuổi tới.

Đứng ở trên sườn núi, nhìn thấy nhân ảnh đằng xa không rõ, một khắc kia nghĩ bên trong có Lăng Nhân Vân, không biết sao, trong lòng Đào Nhạn Quân đúng là nổ lớn chấn động. Cái loại cảm giác lạ lẫm này trước nay chưa từng có, rồi lại cảm thấy dường như đã mong đợi rất lâu. Thế là, ngay sau đó y liền cho Lăng Nhân Vân biết y muốn cái gì, tên ngu ngốc Lăng Nhân Vân này lại cố tình không hiểu, khai ra một cái điều kiện vừa đáng cười vừa đáng giận như vậy, y Đào Nhạn Quân không phải thứ đồ mặc cho người khác định đoạt.

Thế nhưng, ngoài ý muốn của y, chỉ cách vài canh giờ, ở lưng chừng núi, Lăng Nhân Vân lại đột nhiên nghĩ thông, lời nói đó khiến Đào Nhạn Quân trong nội tâm xúc động sâu sắc. Hồi tưởng lại mấy tháng qua ở cùng Lăng Nhân Vân, lại rõ ràng như ở trước mắt, nguyên lai, bất tri bất giác, y đã nhớ kỹ Lăng Nhân Vân vì y làm tất cả như thế nào.

“Hỏi người một vấn đề, Nhân Vân a, người rốt cuộc thích ta tới thế nào rồi?”

Đúng vậy, rốt cuộc thích đến thế nào mới có thể mặt trắng bệch nói sẽ buông tay. Rõ ràng là không nỡ, một bộ muốn khóc lên, lại vẫn giả vờ rộng rãi nói ra những lời đó.

Nhất thời khó kìm lòng nổi, y hôn Lăng Nhân Vân, đôi môi không có bao nhiêu huyết sắc, ngoài ý muốn nhu nhuyển trong veo. Sờ sờ môi của mình, dường như vẫn sót lại cảm giác ngay lúc đó, Đào Nhạn Quân nở nụ cười.

Cái tỳ vết phẩm này, hắn quyết định, chuyển thành chính phẩm.

Ngày hôm sau, Đào Nhạn Quân tỉnh dậy trễ, Đông Nhi hầu hạ hắn rửa mặt chải đầu. Miệng nàng chưa nói, trong mắt lại mang theo ý cười, tựa hồ đang cười Đào Nhạn Quân lớn như vậy vẫn ngủ nướng. Đào Nhạn Quân tự nhiên cũng sẽ không cùng nàng giải thích là hôm qua ngủ trễ, trực tiếp đem nha đầu không biết lớn nhỏ này phái đi tìm Thu Nhi.

Ra cửa, lập tức liền có Lăng phủ hộ vệ mọi nơi tản ra, vì y tản đi phía trước. Đào Nhạn Quân cũng không đi trông nom bọn họ, chỉ ở trong sơn trang tùy ý đi một chút, thấp thoáng phát hiện hôm nay người đến sơn trang du ngoạn so với hai ngày trước nhiều hơn. Không đến một khắc, Lăng phủ hộ vệ đã đuổi đi bốn, năm người. Có một vài người thật xa nhìn Lăng phủ hộ vệ tư thế cường đại, cảm giác không thể trêu vào, liền sớm rời đi.

Đi đến phía trước một tảng đá lớn, Đào Nhạn Quân mệt mỏi tùy ý ngồi xuống, dựa vào tảng đá nghỉ chân, Lăng phủ hộ vệ ở cách y ba trượng xếp thành nửa vòng tròn.

“Công tử!”

Một tiếng gọi thấp từ đá lớn truyền ra, đó là một góc chết lõm xuống, Dạ Ảnh ẩn thân ở bên trong, đứng là ai cũng nhìn không thấy hẳn. Hiển nhiên, đây là Đào Nhạn Quân vì né Lăng phủ hộ vệ mà cố ý an bài.

“Tên khốn kia... Bùi Thanh, hôm qua đột nhiên rời đi. Ta phái người theo dõi hẳn, phát hiện hẳn ở trong ngoài trang đều để lại người, nhìn chăm chăm vào chỗ ở của ngài.”

Khóe môi Đào Nhạn Quân nhè nhẹ kéo lên. Quả nhiên, Bùi Thanh đã tỉnh hồn lại. Tuy rằng chưa hẳn nhận ra y là Đào Nhạn Quân, nhưng cũng sẽ không cho phép có người cùng Đào Nhạn Quân giống nhau như đúc sống trên đời.

“Công tử, có muốn ta đem những người này tất cả...” Dạ Ảnh ngữ khí hơi lộ ra sát ý.

“Không cần bắt dây động rừng.” Đào Nhạn Quân đáy mắt hiện lên một mặt ánh sáng lạnh, “Bùi Thanh đi hướng nào?”

“Phía đông nam, hẳn đi rất gấp, sau khi bố trí tốt người bên trong sơn trang liền đi. Sợ bị hẳn phát hiện, ta đem người theo dõi hẳn rút về, bảo Hải Nhi đi theo hẳn.” Hải Nhi, chính là chỉ Hải Đông Thanh.

Phía đông nam sao... Trên mặt Đào Nhạn Quân lộ ra một nụ cười giả tạo. Y đã nói qua, hại người của y, y một cũng sẽ không bỏ qua. Nể tình sống chung với nhau tám năm, y đã để cho Bùi Thanh đường lui. Đáng tiếc Bùi Thanh đã tâm quá lớn, trước khi Đào Nhạn Quân ngắt còn cố ý lưu lại bấy, thế nhưng vẫn tự mình đập vào, chẳng thể trách người khác.

“Kêu Hải Nhi về, Bùi Thanh tự mình nuôi quạ đen, cầm tung thuật[1] hẳn hiểu rõ, Hải Nhi chưa hẳn vượt qua hẳn.”

“Đã rõ.”

Đào Nhạn Quân đứng lên, nhìn thái dương từ xa đã có chút nóng bức, quyết định đi xem Nhân Vân. Cũng đã hơn nửa ngày, có lẽ nên giúp cái tên nam nhân bởi vì bị hôn mà té xỉu thoát khỏi xấu hổ.

Thấy Đào Nhạn Quân đứng lên, Dạ Ảnh vội hỏi: “Công tử, hôm nay sáng sớm bên trong sơn trang đột nhiên lại có nhiều du khách, ta xem bọn hẳn hành tung rất khả nghi, thỉnh công tử cho phép ảnh vệ tùy thị trong người phòng hờ bất trắc.”

“Cũng là hướng ta mà tới sao?”

“Không giống, những người đó hơn nửa đều nhìn chăm chú chỗ ở của Lăng đại nhân.”

“Rút ra một nửa ảnh vệ, theo dõi bọn hẳn. Nếu đối Nhân Vân có nửa phần ác ý, giết!” Đào Nhạn Quân dừng lại, không chút do dự hạ lệnh giết.

“Công tử, chúng ta nhân thủ không đủ, nếu như rút ra một nửa ảnh vệ, ngài bên này thì...”

“Chỗ này của ta còn có Lăng phủ hộ vệ, ta xem vài người thân thủ cũng không tệ, Dạ Ảnh người không cần lo lắng.”

“Đã rõ.” Tuy rằng không tình nguyện lắm, Dạ Ảnh vẫn là đồng ý.

Đào Nhạn Quân đi về phía trước vài bước, dừng lại, chậm rãi đi trở về, nhắm mắt, nhìn bóng cây râm mát chỗ mái hiên, chậm rãi nói: “Dạ Ảnh, người nhớ kỹ, từ nay, đối Nhân Vân bảo hộ như đối với ta.”

“Đã rõ...”

Lăng Nhân Vân không biết Đào Nhạn Quân hiện tại đang làm cái gì, lúc này ghé vào bên cửa sổ, vỗ về môi của mình ngây ngô cười. Xấu hổ? Hẳn từng ở triều đình trang nghiêm trước mặt mọi người té xỉu qua, có cái gì phải xấu hổ, có thể té xỉu ở trong lòng Đào Nhạn Quân, có thể gọi là hạnh phúc.

Đào Nhạn Quân vì sao phải hôn hẳn? Chẳng lẽ là thích hẳn? Không được không được, thân thể hẳn yếu như thế, cũng không biết khi nào thì sẽ trở lại gặp lão thiên gia, Đào Nhạn Quân thể nào có thể thích hẳn. Không được, tuyệt đối không được, hẳn không thể để Đào Nhạn Quân sau này vì hẳn thương tâm, để Đào

Nhạn Quân vì hấn chảy xuống nửa giọt nước mắt... Thế nhưng... Nếu như... Hấn là nói nếu như, nếu như Đào Nhận Quân đã thích hấn thì làm sao bây giờ?

Lăng Nhàn Vân hoang mang, hấn tại triều đình nhất ngôn cửu đỉnh, thân là thượng khanh đại phu[2] kiên quyết quyết đoán, đối mặt với người mình thích, lại biến thành không quả quyết, bắt đầu lo được lo mất. Nếu như là đích thực thích thì làm sao bây giờ? Cự tuyệt? Hấn cũng không phải tên ngốc, khi người mình thích cũng thích mình, đâu còn biết cái gì là cự tuyệt. Vậy... Chấp nhận? Hấn là một vạn lần cam tâm tình nguyện, nhưng nói như vậy thì cổ kị trước kia của hấn thì sao?

Vẫn là cự tuyệt đi. Thế nhưng... Chậm đã chậm đã, nếu như Đào Nhận Quân đã thích hấn, cự tuyệt không phải sẽ khiến Đào Nhận Quân thương tâm sao? Không được không được, hấn không muốn nhìn Đào Nhận Quân thương tâm, cho dù chỉ là một chút cũng không thể.

Lăng Nhàn Vân hé ra bộ mặt buồn khổ, nếu vậy, hoàn toàn không thể cự tuyệt, cũng chỉ còn một cách là chấp nhận. Vô thức rời cửa sổ đi đến trước phòng, hái một cành hoa bên cạnh, đem lá cây đều bứt hết, lại hái một cành hoa khác, hái hết năm cành hoa, mới kiên quyết, chấp nhận thì chấp nhận. Thuật sĩ đó nói hấn trên mười tám tuổi gặp nạn, hấn sửa cái tên thì sống sót, năm ấy những lang trung được mời tối đều nói hấn tối đa sống không quá hai mươi tuổi, hấn đến hiện tại vẫn cứ nuốt trôi cơm ngủ ngon giấc, hai mươi lăm năm đều chống đỡ nổi, tiếp tục chống đỡ hai, ba mươi năm, chung quy không thành vấn đề. Đúng, chính là như vậy, quay về tìm Yến đại phu, kêu hấn nghĩ biện pháp luyện lại vài viên điều mệnh được.

“A a a, đại nhân, ngài đang làm cái gì?”

Hai nha đầu Thu Nhi cùng Đông Nhi nắm tay nói nói cười cười đi đến, vừa thấy hoa cỏ xinh xắn trước cửa toàn bộ thành trụ lủi, không khỏi kinh hãi kêu.

“A?” Lăng Nhàn Vân đã tỉnh hồn lại, lập tức cười cười ném xuống mảnh phiến lá nắm chặt trong tay, “Cái này... Đếm lá cây... Giết thời gian cũng có ý tứ...”

Hai nha đầu nhìn nhau, lí do này cũng quá giả, đếm lá cây mà đem lá cây đều vứt đi sao?

“Đại, đại nhân... Ngài không có phát sốt đi?” Thế nào lại trông mơ mơ màng màng như vậy, Thu Nhi thật cẩn thận sờ sờ trán Lăng Nhàn Vân. Nếu để cho đại nhân phát sốt, nàng sẽ thất trách nghiêm trọng, trở lại còn không bị Ôn tổng lãnh nhai đến chết.

“Không có...không có, ta thật sự tốt.” Lăng Nhàn Vân vung tay, nhìn thấy Đông Nhi, mắt sáng ngời, “Đông Nhi, tiên sinh nhà ngươi đâu?”

Thu Nhi càng lo lắng, Đông Nhi rõ ràng là nha đầu nhà mình, vào miệng đại nhân, thế nào lại biến thành nha đầu của Sở Đào tiên sinh? Đại nhân sợ là mê hồ không nhẹ.

“Tiên sinh lúc này chắc là tản bộ... A, đại nhân, tiên sinh đã trở lại.”

Đông Nhi vụng trộm nhìn Lăng Nhàn Vân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nổi lên tiểu dung, liên tục ngoác tay với Đào Nhận Quân đang đi về hướng này.

“Nhận Quân!”

Lăng Nhàn Vân quay đầu, trên khuôn mặt là thần tình vô cùng sung sướng.

Cũng như Lăng Nhàn Vân không hiểu rõ Đào Nhận Quân, hiển nhiên Đào Nhận Quân cũng không biết hết tính tình Lăng Nhàn Vân. Khi y nhìn thấy Lăng Nhàn Vân vui vẻ ngênh hướng y, quả thực lấy làm ngạc nhiên, sau đó để Lăng Nhàn Vân ôm lấy.

“Nhận Quân, tản bộ sao không gọi ta cùng đi?”

Nhìn thấy bộ dáng Lăng Nhàn Vân vui vô cùng, Đào Nhận Quân khẽ cười, phản ứng của người nam nhân trước mắt này cùng tưởng tượng của y hoàn toàn không giống nhau. Như vậy cũng tốt, chung quy có một số việc y tính không đến, nếu như mọi chuyện đều tính tới, chẳng phải là không thú vị sao.

Nhìn người nam nhân mở hai tay đưa y ôm lấy, Đào Nhận Quân ghé vào lỗ tai hấn cúi đầu, thấp giọng trêu ghẹo: “Nhận Quân biết sai, ngày mai sáng sớm nhất định đến đây cung kính chờ đợi đại nhân. Xin hãy đại nhân buông tay, đừng khiến hai tiểu nha đầu chê cười.”

Đầu Lăng Nhân Vân chôn trên vai Đào Nhạn Quân, chớp mũi hình như ngửi được mùi hương nhẹ nhẹ, cảm thấy sáng khoái, vừa nghe Đào Nhạn Quân nói, mới giật mình nhớ tới bên cạnh còn đứng hai nha đầu. Tâm nguyện nhiều năm của hắn một khi được đền bù, làm sao không tiếc nếu buông tay ra, chỉ quay đầu trừng mắt nhìn nha đầu Thu Nhi.

Thu Nhi cũng hầu hạ Lăng Nhân Vân nhiều năm, vừa thấy ánh mắt đại nhân nhà mình, làm sao còn không biết ý tứ của hắn, liền kéo Đông Nhi đang mở mắt nhìn hai người chăm chăm, nói: “A, bên đó hoa nở thật tốt, Đông Nhi, chúng ta đi hái hai đóa hoa đi.”

“A? Thu Nhi tỷ tỷ...” Đông Nhi tuy rằng thân bất do kỷ bị Thu Nhi kéo đi, nhưng thanh âm thắc mắc lại vẫn cứ xa xa truyền lại, “Thu Nhi tỷ tỷ, đại nhân vì sao phải ôm lấy tiên sinh... Rất kỳ quái nha...”

“Câm miệng...” Thu Nhi gõ đầu Đông Nhi, chuyện của đại nhân, làm nha đầu không nên quản.

“Vì sao...”

Nghi hoặc trong giọng nói của tiểu nha đầu không hiểu việc đời khiến Đào Nhạn Quân cười không ngừng, nhắm hai mắt lại cảm thụ ôm ấp của Lăng Nhân Vân. Thiếu dày rộng, cũng không đủ ấm áp, nhiệt độ cơ thể của Lăng Nhân Vân đều rất thấp, thế nhưng... Có mùi hương nhàn nhạt ấm áp thơm tho, như cảm giác mới trước đây được phụ thân ôm vào trong ngực, nghĩ nghĩ lại cười rộ lên. Giống ở chỗ nào chứ, cái ôm của phụ thân như vậy dày rộng, như vậy ấm áp, Lăng Nhân Vân như thế gầy yếu, nhưng để hắn ôm vẫn không chênh lệch.

Nhận thấy được thân thể Đào Nhạn Quân chấn động, Lăng Nhân Vân mới phát hiện y nhắm mắt lại đang cười, không khỏi hỏi: “Nhạn Quân, người cười cái gì?”

Đào Nhạn Quân chậm rãi mở mắt ra, mang theo nồng đậm tiểu ý, trở tay khiến Lăng Nhân Vân lâm tiển trong ngực của mình, trêu tức nói: “Cười người thân thể gầy yếu, ngực đơn bạc như thế, dựa vào không biết có gục hay không.”

Lăng Nhân Vân ngừng xúc động, suy nghĩ nửa ngày, mới nói: “Xin lỗi... Nhạn Quân, ta có phải không tốt bằng Bùi Thanh?”

“Ấn, kém nhiều.” Đào Nhạn Quân đánh giá Lăng Nhân Vân. Thân thể này, đích thật là kém xa, có điều là trừ cái đó ra, Bùi Thanh đều kém hắn.

Lăng Nhân Vân vui đầu thấp hơn, nửa ngày không ngẩng lên. Đào Nhạn Quân không khỏi trở mắt, không thể nào, đường đường một vị thượng khanh đại phu, mà ngay cả điểm tự tin này cũng không có.

Nghĩ đến đây, Đào Nhạn Quân liền đưa tay nâng cằm Lăng Nhân Vân, đem mặt của hắn ngẩng lên, đang muốn nói vài câu nổi giận, không ngờ Lăng Nhân Vân đột nhiên nắm vững tay y, không nói gì liền hôn xuống. Đào Nhạn Quân ngẩn người, cũng cảm giác được dường như Lăng Nhân Vân sợ y ngộ nguy, liền dùng hai tay ôm chặt y. Động tác hôn của hắn tuy rằng có vẻ hơi trúc trắc, nhưng là không một chút do dự, đầu lưỡi giống một con nai con, một chút nhút nhát dò xét đi vào. Sau đó, như chạm được tới tư vị tươi mới, bắt đầu tham tác, mỗi một chỗ đều không tha, hô hấp cũng dần dần bắt đầu gấp gáp hơn.

Không tốt. Kề sát ngực Lăng Nhân Vân cảm thấy tim hắn đập quá mạnh, Đào Nhạn Quân từ đại ra liền tỉnh táo lại, hai tay vội vàng quần đến sau lưng Lăng Nhân Vân, dán sát vào ngực truyền nội lực vào. Tâm mạch Lăng Nhân Vân di động không thôi, sau đó mới phát giác, y hiện tại cho dù muốn ngộ nguy cũng không được, chỉ cần buông lỏng tay, người nam nhân đang chiếm đại tiện nghi của y khẳng định lại muốn xỉu đi. Tim đập lợi hại như vậy, thậm chí phát bệnh cũng không chừng.

Chịu thua hắn, Đào Nhạn Quân đỡ khóc đỡ cười nghĩ, đầu chịu để Lăng Nhân Vân chiếm tiện nghi như thế, thừa cơ hội cuốn lưỡi qua, phản dục ở phiến môi nhu nhuyễn, thuần thực liếm lộng, hai ba lần liền khiến cho Lăng Nhân Vân bắt đầu ý loạn tình mê, hai tay ôm chặt Đào Nhạn Quân không tự giác nói lỏng rồi rồi ra, theo bản năng ở trên lưng Đào Nhạn Quân vuốt ve.

Chú thích

[1]Cầm tung thuật: Loại võ công điều khiển chim để lần theo dấu vết.

[2]Thượng khanh đại phu: đại phu là chức quan to thời xưa, dưới quan khanh, trên quan sĩ, nhưng Lăng Nhàn Vân được gọi là thượng khanh đại phu nghĩa là mặc dù gọi là đại phu nhưng quyền hạn thì cao hơn quan khanh.

Cũng không biết sờ tới nơi nào, Đào Nhạn Quân đột nhiên thân thể run lên, hít sâu một hơi, không nhin được mở miệng mắng: “Ngu ngốc, không được sờ nơi đó...”

Lăng Nhàn Vân đã sớm lâm vào *** chưa bao giờ trải qua, trong tai mặc dù nghe được tiếng mắng của Đào Nhạn Quân, nhưng đầu thể tiếp nhận ý tứ trong lời nói, ánh mắt trầm mê nhìn Đào Nhạn Quân, sau đó tiếp tục sờ chỗ kia khiến Đào Nhạn Quân kim lòng không được run lên, cảm giác cho hắn biết sờ nơi kia có thể làm cho Đào Nhạn Quân cảm thấy khoái lạc.

Đào Nhạn Quân chán nản, lại không dám buông tay khỏi Lăng Nhàn Vân, thế nhưng chỗ kia lần nữa bị sờ, từng trận khoái cảm tê dại khiến toàn bộ thân thể hắn đều mềm nhũn, hai chân cũng bắt đầu run lên, không thể chống đỡ thân thể. Bọn họ đang ở ngoài phòng, tuy rằng hai nha đầu Thu Nhi, Đông Nhi đi rồi, thế nhưng Lăng phủ hộ vệ còn ở phía xa canh gác, thỉnh thoảng nhìn về nơi này vài lần, càng không cần nói trong sơn trang cũng không thiếu người nhìn chăm chú nơi này, hắn cũng không muốn trước mặt mọi người biểu diễn một màn giường chiếu.

Bất đắc dĩ, Đào Nhạn Quân đành phải nghiêng đầu, tránh đi môi Lăng Nhàn Vân muốn lần thứ hai hôn lên, thổi ra một tiếng tu huyết. Tiếng tu huyết này nguyên lai là dùng để gọi Hải Nhi. Hải Nhi hiện không ở đây, nhưng Dạ Ảnh nhất định ở phụ cận. Để ngăn cản Lăng Nhàn Vân, không còn cách nào khác ngoài gọi Dạ Ảnh.

Quả nhiên, Dạ Ảnh nghe được thanh âm tu huyết, lập tức rõ ràng ý tứ của Đào Nhạn Quân. Nếu đi thẳng qua hiển nhiên không sáng suốt, nghĩ nghĩ, phát tay một cái, bắn qua một cỗ kinh phong cùng ám tiễn, một tiếng “đông”, cắm ở một cánh cửa dưới mái hiên.

“A, thích khách... Bảo hộ đại nhân, mau...”

Lăng phủ bọn hộ vệ phản ứng không chậm, tức khắc hành động, một bên hô to, một bên chạy về phía Lăng Nhàn Vân.

Động tĩnh lớn như vậy, Lăng Nhàn Vân làm thế nào lại có thể ý loạn tình mê, cũng bị giật mình tỉnh lại, mê mang nhìn phía trước một mảnh hỗn loạn, theo bản năng nói: “Nhạn Quân, trốn phía sau ta đi...” Vừa nói vừa đem Đào Nhạn Quân giấu ra phía sau mình.

“Đừng nhúc nhích!” Lăng Nhàn Vân liền rút tay lại, Đào Nhạn Quân cuối cùng cũng có thể hít sâu một hơi, lớn tiếng nói, “Đây không phải là thích khách, không cần lo lắng. Tâm mạch của người còn đang động, nhanh bình tĩnh một chút.”

Lăng Nhàn Vân lúc này mới kinh ngạc phát giác bên trong thân thể mình bị vây hãm bởi một loại hưng phấn cực đoan, cả nhiệt độ cơ thể đều cao hơn một ít so với bình thường, nếu bình thường chỉ sợ sớm đã bất tỉnh. Nhưng lúc này, trong ngực như có từng đợt nước ấm không ngừng tràn vào trong thân thể, ấm áp dạt dào, rất thoải mái. Tuy rằng tim đập rất lợi hại, nhưng không có nửa điểm cảm giác khó chịu, nhớ tới chuyện vừa rồi, mặt của hắn từ từ đỏ ửng, liền lắc đầu, hít thật sâu một hơi, chậm rãi bình ổn tâm tình kích động.

“Nhạn Quân, ta không sao, người có thể buông tay.”

Đào Nhạn Quân chậm rãi thả tay, vẫn chưa kịp nói chuyện, Lăng phủ hộ vệ đã vọt đến.

“Đại nhân, mời vào trong phòng, bên ngoài nguy hiểm.”

Lăng Nhàn Vân liếc mắt nhìn Đào Nhạn Quân một cái, lại nhìn ám tiễn cắm ở cánh cửa, nói: “Không cần ngạc nhiên, tiễn này vô hại, các người cứ canh chừng như thường là được, không sao.”

“Đúng vậy.” Lăng phủ hộ vệ lấy đi ám tiễn, khuôn mặt đầy hoang mang lui xuống.

Vào phòng, Đào Nhạn Quân nói: “Người cứ như thế tin ta? Ta nói không phải thích khách thì là không phải?”

Lăng Nhàn Vân mỉm cười, nói: “Ta không tin người thì tin ai.” Chợt cầm tay Đào Nhạn Quân nói, “Ta đã nghĩ thông, mặc dù là trong lòng người cảm thấy Bùi Thanh rất tốt, ta đối với người... Cũng không buông tay. Bất được, sẽ không thả, ta sẽ nỗ lực làm tốt hơn Bùi Thanh, Nhạn Quân, ta sẽ khiến người biết, ta Lăng Nhàn Vân, là độc nhất vô nhị. Ta... Yêu người!”

“Độc nhất vô nhị sao?” Đào Nhạn Quân cong môi lên, cho hắn một tiểu dung, “Ta... Mỗi mắt mong chờ.”

Chứng minh đi, Lăng Nhàn Vân, dùng hành động để chứng minh, người đến tốt cùng là chính phẩm, không phải Bùi Thanh.

Lăng Nhàn Vân ưỡn ngực, trên mặt dần dần tản mát ra loại khí thế nào đó, không phải giống Lăng Nhàn Vân hoảng loạn lo được lo mất, mà giống trong triều kiên quyết quyết đoán, giống thượng khanh đại phu chấp chưởng thiên hạ. Hắn biết hắn đang làm cái gì, cũng biết nên làm như thế nào. Có mục tiêu sẽ không tiếp tục hoảng loạn, một mực hướng về mục tiêu nhất quyết không quay đầu.

“Nhạn Quân... Nhạn Quân...”

Thanh âm của Lăng Nhàn Vân từ xa đã nghe thấy, Đông Nhi đang giúp Đào Nhạn Quân liền để xuống ấm trà, che miệng cười chạy ra. Một ngày nay, cho dù tiểu nha đầu không hiểu chuyện, cũng biết đại nhân nhà mình cùng Đào Nhạn Quân đến tốt cùng là có chuyện gì, mỗi lần Lăng Nhàn Vân tới tìm Đào Nhạn Quân, nàng đều tự động lui ra.

“Nha đầu kia...” Đào Nhạn Quân lắc đầu, đành phải tự mình động thủ rót trà, mới nhấp một hơi, Lăng Nhàn Vân liền xốc rèm cửa tiến vào.

“Nhạn Quân, ta phát hiện một nơi rất tốt...” Đoạt lấy chén trà trong tay Đào Nhạn Quân, một hơi uống cạn, Lăng Nhàn Vân nắm lấy tay Đào Nhạn Quân kéo ra ngoài.

“Chậm một chút chậm một chút...” Đào Nhạn Quân đưa tay kéo Lăng Nhàn Vân, đem tốc độ của hắn làm chậm lại, đưa tay áo lên ở trên trán hắn xoa xoa nói, “Người như thế nào đầu đầy mồ hôi, chạy nhanh như vậy cũng không sợ ngực không thoải mái.”

Lăng Nhàn Vân vỗ ngực nói: “Ta mấy ngày nay đúng hạn uống thuốc, ăn thuốc bổ, thân thể tốt rất, có thể chạy có thể nhảy. Đại phu nói chỉ cần ta đừng làm động tác quá mức kịch liệt sẽ không sao. Người đừng nhìn ta đầu đầy mồ hôi, không phải ta chạy đâu, là nóng đó, mấy ngày trước thời tiết đều mát mẻ, hôm nay đột nhiên lại nóng.”

Khi nói chuyện, Lăng Nhàn Vân đã đem Đào Nhạn Quân kéo đến ngoài phòng, vừa đứng dưới mặt trời một chút, quả nhiên khí nóng thốc vào người, đem một chút mát mẻ trên người Đào Nhạn Quân đều bốc hơi.

“Đã sắp vào thu, khí trời...” Đào Nhạn Quân dùng tay che trước mắt, ánh mắt của y có chút không chịu đựng được ánh sáng cường liệt. Mặt trời hôm nay đặc biệt gắt, đó cũng là nguyên nhân y ngồi trong phòng uống trà mà không giống thường ngày tản bộ trong sơn trang.

“Nhạn Quân, đội mũ vào.” Lăng Nhàn Vân sớm có chuẩn bị, đem mũ đưa cho Đào Nhạn Quân đội, “Như vậy mắt của người sẽ không bị đau.”

“Nhàn Vân, người quả nhiên nghĩ chu đáo.” Đào Nhạn Quân vuốt mép nón, khẩu khí bất lực cũng không biết là khen hay là châm biếm. Cách một tầng vải che mặt nhìn ra bên ngoài, quả nhiên đôi mắt có thể mở, thế nhưng tầm mắt càng không rõ, ngay cả mặt đất trước mặt đều nhìn không rõ lắm.

“Ta nói rồi ta sẽ hảo hảo săn sóc người, cho người cảm thấy ta là tốt nhất...” Lăng Nhàn Vân trên khuôn mặt khoác theo tiểu dung lằng lằng, kéo tay Đào Nhạn Quân đi về phía trước.

“Người muốn dẫn ta đi nơi nào?”

Mặc ý Lăng Nhàn Vân thân mật nắm tay y, Đào Nhạn Quân cân nhắc Lăng Nhàn Vân lại phát hiện thứ gì tốt. Từ ngày đó trở đi, nam nhân này thường ra ngoài tìm chỗ tốt cho hắn xem. Hôm qua phát hiện có một thanh niên văn sĩ đánh đàn rất hay, Lăng Nhàn Vân chạy đi theo người đó làm quen nửa ngày, sau đó lôi Đào Nhạn Quân đi nghe đàn, khen người đó còn tốt hơn cả nhạc sĩ cung đình.

Hôm trước y vô ý nói một câu muốn ăn đứa Bắc Dương, Lăng Nhàn Vân liền phái người mua một khuông to về. Đào Nhạn Quân nhìn thấy khuông to đó mắt liền choáng váng, thường cho hạ nhân và hộ vệ của Lăng phủ mỗi người hai trái, nhưng cũng còn nhiều lắm.

Hôm kia, Lăng Nhàn Vân không biết từ nơi nào lấy ra một vò rượu ngon, nói là muốn cho Đào Nhạn Quân thử qua, kết quả tự mình lại uống say, hướng về phía Đào Nhạn Quân cọ, hôn nhẹ, gần gũi, hôn hôn sờ sờ. Đừng nhìn người say, hần thể nhưng có thể nhớ chi tiết từng cái hôn ngày đó, đem phương pháp hôn của Đào Nhạn Quân đều dùng trở lại, tự nhiên không chừa nơi có thể làm cho Đào Nhạn Quân mẫn cảm đến run rẩy. Ngày đó vẫn cách y phục sờ, sau khi uống rượu Lăng Nhàn Vân lá gan lớn hơn, trực tiếp mò trong quần áo, đem Đào Nhạn Quân đang giúp hần bức ra từ khí làm đến mức trong lòng đại loạn, nội lực náo loạn, thiếu chút nữa thì tẩu hỏa nhập ma. Đào Nhạn Quân bức bối bất chấp cái khác, điểm huyết ngủ của Lăng Nhàn Vân đem hần ném tới trên giường, ở trong lòng mắng to tên này không muốn sống. Sau lần đó, Đào Nhạn Quân không để Lăng Nhàn Vân tiếp cận quá gần.

Trước hôm kia... Đào Nhạn Quân bị Lăng Nhàn Vân lôi đi nói cả ngày, dường như phải chứng minh mình xem qua rất nhiều thi thư. Lăng Nhàn Vân miệng đầy tình thơ, một chốc liền đem Đào Nhạn Quân thành người bầu trời ít có, mặt đất tuyệt không. Ý thơ từ miệng tuôn ra không ngừng, nghe đến Đào Nhạn Quân toàn thân đều nổi da gà, sau này mới biết được nguyên lai Lăng Nhàn Vân hướng Thu Nhi lãnh giáo cả đêm. Đào Nhạn Quân chỉ có thể phiền muộn nghĩ, hần tốt xấu gì cũng là một nam nhân, dùng phương pháp ngu ngốc theo đuổi nữ nhân đến theo đuổi hần, dù buồn cười, nhưng càng cảm thấy trong lòng một mảnh ảm áp.

Tuy rằng biểu hiện có chút ngốc, nhưng truy cứu nguyên nhân, cũng vô cùng khả ái, Lăng Nhàn Vân đời này chưa từng theo đuổi qua người nào đi. Nghĩ đến đây, Đào Nhạn Quân không nhịn được lén lút cười.

“Nhạn Quân, ở phía sau Thanh Lương sơn trang, có một nhánh sơn tuyền từ trên núi chảy xuống, nước toàn bộ trong sơn trang dùng, phần lớn là từ sơn tuyền dẫn tới. Hôm qua ta nghe người trông coi sơn trang nói, phía sau núi có cái sơn cốc nhỏ, sơn tuyền ở nơi đó tạo thành cái hồ. Chỗ kia kín đáo, cảnh sắc lại tốt, có rất ít người qua lại, ta sáng nay đi lên nhìn, quả nhiên là một nơi tốt, ta mang người đi nhìn một cái, người nhất định sẽ thích nơi đó.”

Đào Nhạn Quân nhẹ nhàng nhếch môi, nghĩ Lăng Nhàn Vân nhất định là biến đổi phương pháp khiến y vui, chỉ sợ là chính hần đi tìm người trông coi sơn trang hỏi, bằng không Lăng phủ hộ vệ bảo hộ hần kỹ như vậy, người của sơn trang làm sao có cơ hội tiếp cận Lăng Nhàn Vân. Tuy rằng bị một người so với chính mình yếu hơn nhiều lắm cũng chiều cảm giác có chút kỳ quái, nhưng Đào Nhạn Quân thích, hần thích Lăng Nhàn Vân đem hần làm bảo vật, săn sóc, bảo hộ.

Đường đến sau núi thật không dễ đi, Đào Nhạn Quân biết khinh công tự nhiên không thành vấn đề, nhưng xem Lăng Nhàn Vân nghiêng ngả lão đảo, cũng không biết hần buổi sáng đi như thế nào. Đào Nhạn Quân xem không nổi, dứt khoát ôm lấy thắt lưng Lăng Nhàn Vân, trực tiếp bay qua, vì vậy, những hộ vệ phía sau chạy theo có một ít vất vả.

Lăng Nhàn Vân được Đào Nhạn Quân ôm ở thắt lưng, tự nhiên không khách khí cũng ôm lấy lưng Đào Nhạn Quân, cúi đầu buồn cười không thôi. Kỳ thực hần buổi sáng là ngồi trên nhuyễn kiệu cho hộ vệ nâng đi. Lúc này không ngồi nhuyễn kiệu, tự nhiên vì có thể cùng Đào Nhạn Quân thân cận. Hần đã hai ngày không thể sờ sờ ôm ôm Đào Nhạn Quân, mỗi lần hơi có động tác, đều bị Đào Nhạn Quân đẩy ra.

Nhạn Quân trong lòng vẫn luyến tiếc hần, Lăng Nhàn Vân cười tủm tỉm đắc ý cực kỳ. Đang say sưa, Đào Nhạn Quân đột nhiên dừng lại, cắn răng nói: “Người lại đang sờ ở đâu?”

“A?” Lăng Nhàn Vân thu hồi đôi tay hạnh kiểm xấu, vô tội nói, “Ngoài ý muốn... Ta không phải cố ý.”

Đào Nhạn Quân vung tay, đem hần đẩy xa mười bước, quay đầu nhìn bốn phía xung quanh.

“Hừ, tới rồi a, nhanh như vậy!” Lăng Nhàn Vân lúc này mới phát hiện bọn họ hiện tại đang đứng ở một bờ hồ yên lặng. Hần chà xát hai tay, cảm thấy chưa đủ thỏa mãn, chỉ hận con đường không thể xa chút mới tốt.

Bốn phía xung quanh đều là đại thụ cao ngất, ngay cả vách núi, cũng bị một màu xanh biếc rậm rạp che lấp, trong rừng thỉnh thoảng có vài tiếng chim hót truyền tới, là nơi thật tốt. Nếu bàn về cảnh sắc, tuy

không xinh đẹp bằng bên trong Thanh Lương sơn trang, nhưng nơi này rõ ràng ít có người tới, từng cọng cây ngọn cỏ, đều lộ ra nồng đậm khí tức mộc mạc nguyên sơ. Một hồ nước này, lại thanh bích xanh biếc, khiến sơn cốc đẹp một cách cực kỳ sinh động.

Trong lúc Đào Nhạn Quân quan sát khắp nơi, hộ vệ Lăng phủ cũng đã tới. Lăng Nhân Văn nhìn thấy bọn họ, ngay lập tức cảm thấy chướng mắt cực kỳ, phất tay ra hiệu, làm cho bọn họ lui rất xa, mãi đến khi nhìn không thấy người mới đi về phía Đào Nhạn Quân.

“Nhạn Quân, thời tiết quá nóng, hồ nước này thực trong, chúng ta xuống tắm rửa một cái đi.”

Lúc Đào Nhạn Quân nhìn thấy hồ nước này, trong lòng cũng đã muốn xuống, nhưng nghe Lăng Nhân Văn nói như thế, y bắt đầu hoài nghi, trừng mắt nhìn Lăng Nhân Văn.

Lăng Nhân Văn liền nắm lấy ống tay áo, một bên quạt gió một bên lớn tiếng nói: “Nhiệt a, nóng quá a...”

Bộ dáng hiện tại của Lăng Nhân Văn chính là giấu đầu hở đuôi, Đào Nhạn Quân tức giận trừng mắt, nhưng hiển nhiên, Lăng Nhân Văn làm thượng khanh đại phu nhiều năm như vậy cũng không phải làm không, về mặt vô tội hoàn toàn chính trực nghiêm nghị.

Đào Nhạn Quân trừng mắt liếc nhìn Lăng Nhân Văn một cái, chậm rãi nâng tay, đặt xuống đai lưng bên hông, chỉ thấy đôi mắt người nào đó tức thì lóng la lóng lánh. Cho người giả vờ! Đào Nhạn Quân nhẹ nhàng nhếch lên khóe môi, giả hoạt cười, đầu ngón tay xẹt qua đai lưng, hơi chậm lại, bộ dáng như là muốn cởi bỏ đai lưng, đột nhiên đầu ngón tay nhanh chóng đi xuống cuốn lên ống quần, sau đó cởi giày, ngồi tại bờ hồ, đem hai chân để vào trong nước.

Phía sau truyền lại một tiếng tiếc hận, chỉ chốc lát sau Lăng Nhân Văn cũng cởi giày cuốn lên ống quần, ngồi cạnh Đào Nhạn Quân tại bờ hồ, về mặt thất vọng đá nước.

Đào Nhạn Quân tâm tình tốt, nhìn hành động trẻ con của Lăng Nhân Văn, không khỏi khẽ cười một tiếng nói: “Người như vậy nếu cho mọi người thấy mặt mũi còn biết để chỗ nào.”

Lăng Nhân Văn không thèm để ý nói, nói: “Ta đương nhiên không thể trước mặt người ngoài làm ra bộ dáng này. Năm đó khi ta vào triều, còn chưa tới hai mươi, tuy nói dựa vào thế lực cũ của Lăng gia trở thành một trong ba thượng khanh thầy thuốc, thế nhưng luận kinh nghiệm, luận uy danh, luận đức hạnh cũng không bằng Lữ đại nhân cùng Sở vương thúc. Trong triều có khối người không phục ta, bên cạnh đó, một mình đơn độc, ta không thể để bọn họ xem nhẹ ta. Dưới sự hướng dẫn của Ôn tổng quản, ta luyện tập với gương đồng đủ ba ngày, mới có thể làm ra bộ dạng lão thành ôn trọng. Qua một thời gian dài, bọn họ thực nghĩ ta giống ngọn núi kia sừng sững không ngã. Lữ đại nhân ở ẩn, Sở vương thúc khắp nơi chạy loạn tìm hoan mua vui, đem triều chính toàn bộ ném trên vai ta, mãi đến khi ta mệt mỏi lại một lần phát bệnh, tỷ tỷ mới tức giận, đem cả triều đình đại thần ra mắng, sau đó gọi Sở vương thúc về, một lần nữa thiết lập lại bộ máy điều hành, giảm nhẹ gánh nặng cho ta.

Tuy rằng nhẹ nhõm, thế nhưng ta ngày thường vẫn phải làm ra một bộ trầm ổn thâm trầm. Nhiều lần, ta đều muốn bỏ xuống tất cả, tìm một nơi đào nguyên làm một nhàn văn dã hạc chân chính, thế nhưng vừa nghĩ tới hình bóng tỷ tỷ cô đơn bất lực, ta liền không đành lòng.”

Nói tới đây, Lăng Nhân Văn nghiêng người dựa vào Đào Nhạn Quân, trong mắt tất cả đều là bất lực. Đào Nhạn Quân trong lòng âm thầm thở dài, không tự chủ được đưa tay đem Lăng Nhân Văn ôm vào trong lòng, ôn nhu nói: “Mấy năm nay người vất vả rồi, sau này... Có ta giúp người, người sẽ không cần giả bộ, muốn cười thì cười, muốn phá thì phá.”

“Nhạn Quân...” Lăng Nhân Văn quay đầu nhìn Đào Nhạn Quân, cầm tay Đào Nhạn Quân, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười ôn nhu đến cực điểm, “Đã nhiều ngày, ta giống như nằm mơ, chung quy cảm thấy hư ảo không thật, chỉ sợ Đào Nhạn Quân người không phải đích thực tiếp nhận ta, cho nên ta muốn lấy lòng người, hận không thể đem tất cả thứ tốt trên đời đều dâng đến trước mặt người, nên làm không ít chuyện ngu ngốc. Thế nhưng... Ta biết Nhạn Quân người là ghét nhất bị vào triều, người không thích triều đình người lừa ta gạt, không thích phân tranh cướp đoạt, lại vẫn nói sẽ giúp ta, ta... Ta rút cuộc khẳng định Nhạn Quân người là đích thực thích ta...”

“Lại suy nghĩ lung tung nữa. Ta đều đã cho người vừa sờ vừa hôn, chiếm hết tiện nghi, còn hoài nghi cái

gì?” Đào Nhạn Quân nghe đến lại vừa bực mình vừa buồn cười, dường như từ khi biết Lăng Nhàn Vân, y thường có loại cảm xúc này.

“Gần đây hai ngày ngươi cũng không cho ta sờ qua hôn qua...” Lăng Nhàn Vân cúi đầu khẽ nói một tiếng, vừa nhắc mắt liền trông thấy môi Đào Nhạn Quân, không tự chủ được nuốt nuốt nước miếng, lại muốn hôn một lần.

Thấy mắt Lăng Nhàn Vân nhìn chăm chăm môi mình, Đào Nhạn Quân không cần nghĩ cũng biết hắn muốn cái gì, một tay che miệng, nói: “Không được...” Người này, nửa điểm tự chủ đều không có, hôn một cái liền có thể kích thích dục vọng của hắn. Ngày đó khi đã ngà ngà say, liền làm ra chuyện khó nói, thiếu chút nữa đem y phục Đào Nhạn Quân xé rách, cũng không nghĩ đến thân thể hắn sao có thể chịu được.

Lăng Nhàn Vân phần nộ dời mắt đi, nhìn thân ảnh ngược trên mặt nước, nói: “Nhạn Quân, ngươi có biết ta tại sao lại thích ngươi không?”

Đào Nhạn Quân theo thói quen dùng đầu ngón tay xoa xoa cằm, suy nghĩ một chốc nói: “Nhàn Vân, nói thật, ta nghĩ không ra lí do ngươi không thích ta.”

Lăng Nhàn Vân lập tức nghẹn lời, nhìn về phía Đào Nhạn Quân, nhưng y lại đối hắn lộ ra nụ cười hoa đào. Nụ cười này, đem một chút buồn phiền trong lòng Lăng Nhàn Vân toàn bộ hủy diệt, không nhịn được cũng cười theo.

“Tám năm trước, ta ở trong đám người nhìn thấy ngươi cùng Liễu Nguyên Khanh so văn đấu võ, khi đó cơ thể của ta rất hư nhược, khó được cha mẹ đồng ý cho ta ra khỏi cửa. Nhìn ngươi so với ta tuổi còn nhỏ hơn một ít, nhưng thần thái lại nghiêm trang, đối diện bức bách của Liễu Nguyên Khanh chỉ dùng một cây bút, một thanh kiếm, đã đem hắn chèn ép. Ánh mắt của ngươi tự tin như vậy, dường như thiên hạ này đều nắm chắc trong tay ngươi, mặc cho ngươi điều hành. Lúc đó, ta đã cảm thấy thật hâm mộ ngươi, ước ao sự tự tin của ngươi, ước ao sức sống của ngươi.”

“Ước ao? Không phải thích?” Đào Nhạn Quân ngắt lời.

“Nào có thích dễ dàng như vậy, ta khi đó chỉ là rất ngưỡng mộ tài năng của ngươi mà thôi.” Lăng Nhàn Vân tiếp tục nói, “Sau này vài tháng không nghe được tin tức của ngươi, ta cũng dần dần quên ngươi, ai biết ngươi đã chạy đi Tấn quốc, lại... lại cùng Bùi Thanh... Bỏ trốn...”

Nói tới đây, Lăng Nhàn Vân nhíu mày, trong lòng đột nhiên có một chút không thoải mái, trước đây không có, thế nhưng từ khi đem Đào Nhạn Quân cứu trở về bên cạnh, hắn mỗi lần vừa nghĩ tới Bùi Thanh, trong lòng đều không thoải mái.

Đào Nhạn Quân ngạc nhiên, đột nhiên nhìn Lăng Nhàn Vân nói: “Ngươi không phải là bởi vì ta cùng Bùi Thanh bỏ trốn, mới thích ta đi?”

Lăng Nhàn Vân gật đầu, Đào Nhạn Quân lại gần như té xuống hồ nước, đây là cái lí do gì?

“Bởi vì dũng khí của ngươi, còn có thể vì tình yêu liều lĩnh chấp nhận. Hai loại tính chất đặc biệt này, khiến ta rốt cuộc quên không được ngươi, luôn luôn không nhịn được tìm kiếm người bên cạnh có tính cách đặc biệt giống ngươi, nhưng mà... luôn không tìm được, thân ảnh của ngươi ở trong lòng ta càng ngày càng khắc sâu. Dù rằng chưa từng cùng ngươi nói một câu, dù rằng chỉ thấy qua ngươi một lần, thế nhưng ta chính là thích ngươi.”

Đào Nhạn Quân thất thần, nhìn Lăng Nhàn Vân rất lâu không nói gì.

8. Chương 8

“Nhạn Quân... Nhạn Quân...” Lăng Nhàn Vân vẫy vẫy tay.

Đào Nhạn Quân bất chợt hoảng hốt, mạnh mẽ quay đầu đi, thần sắc trên khuôn mặt trở nên vô cùng quái dị. Nguyên lai... Lăng Nhân Vân thích, chỉ là ảo ảnh do bản thân tận lực tạo ra. Cái gì dừng khí, cái gì chấp nhất, y cùng Bùi Thanh lúc đó, căn bản là không có yêu, chỉ vì y buồn chán nên muốn chơi đùa mà thôi. Đột nhiên, Đào Nhạn Quân cảm thấy buồn cười, vì Lăng Nhân Vân thích, cũng vì mình mấy ngày này động tâm, thật sự là thiên hạ lắm chuyện buồn cười. Lăng Nhân Vân đã thích nhầm, mà y, lại là vì phần này đã thích nhầm mà động tâm.

“Ha ha... Ha ha... Ha ha ha...”

Đào Nhạn Quân đột nhiên cười ha hả, đem Lăng Nhân Vân dọa sợ. Hắn mới hô một tiếng “Nhạn Quân”, Đào Nhạn Quân lại xem như không thấy, đứng lên tại chỗ rồi bay lên một nhánh cây.

“Người trở về đi...” Thanh âm Đào Nhạn Quân có chút rét run, vẫn không nhìn Lăng Nhân Vân.

“Nhạn Quân? Người... Người làm sao vậy...” Lăng Nhân Vân trở tay không kịp, hơi giật mình ngẩng mặt, ngồi tại chỗ, chân còn chưa từ trong nước rút ra.

“Ta có một số việc muốn nghĩ, người trở về đi...”

Đào Nhạn Quân vẫn nói một câu này, khoe mắt thấy Lăng Nhân Vân vẫn bất động, y bỗng nhiên xoay người hướng trong rừng bay vọt đi.

Lăng Nhân Vân không nhúc nhích, cũng không lên tiếng hô hoán nữa, chỉ là ánh mắt dần biến thành bi thương, rừ tầm mắt nhìn xuống lòng bàn tay của mình. Nhạn Quân, Nhạn Quân, người quả nhiên vẫn không quên được Bùi Thanh sao? Thế nhưng, ta nói rồi, nếu ta bắt được, ta sẽ không buông tay. Tuyệt không buông tay! Mở ra bàn tay bị nắm tới nổi gân xanh, Lăng Nhân Vân từ từ nắm lại, dường như nếu đem xương nắm gãy hẳn cũng không nới lỏng.

Một tiếng tu huyết trầm thấp vang lên ở bờ hồ, làm kinh động vài con phi điều trong rừng làm chúng phát ra thanh âm đập cánh phịch phịch. Phía xa, Lăng phủ hộ vệ rải ở bốn phía nghe thấy tiếng tu huyết, lập tức rời đi vị trí thực hiện một kế hoạch được bố trí kỹ lưỡng.

Đào Nhạn Quân đi thật xa mới chịu ngừng lại. Mũi đã để lại ở bờ hồ, hai mắt tự nhiên không chịu đựng được ánh mặt trời gay gắt, đã bắt đầu phấp phấp. Y không thể không từ trên nhánh cây bay xuống đất, nên đành mượn bóng cây né tránh ánh mặt trời. Cây cối nơi này sinh trưởng tươi tốt, lá cây rậm rạp hoàn toàn che khuất ánh nắng, vì thế trong rừng so với bên ngoài âm u hơn nhiều. Mắt Đào Nhạn Quân có thể nhìn được, nhưng nhìn không thấy tình hình ngoài một trượng, trên mặt đất lại còn có cây cỏ dây leo, nói chung là rất khó đi.

Đã khó đi, Đào Nhạn Quân cũng liền lười đi. Y quay đầu nhìn về phía mình vừa đi qua, lại loáng thoáng chờ đợi Lăng Nhân Vân tìm đến. Nhận thấy được tâm tình của mình, Đào Nhạn Quân cũng không biết là nên khóc hay nên cười. Mới vài ngày, y đã cùng Lăng Nhân Vân sinh ra tâm tình ỷ lại. Lăng Nhân Vân dùng thủ đoạn ngốc nghếch, lại hiệu quả hơn so với tám năm săn sóc của Bùi Thanh, đến tốt cùng là Bùi Thanh không có duyên, hay là Lăng Nhân Vân quá mức lợi hại?

Hết chờ lại đợi, cũng không thấy Lăng Nhân Vân đến. Đào Nhạn Quân nhăn mi thở dài, tên ngu ngốc kia, y nên làm sao với hắn? Đá đá thân cây bên cạnh, Đào Nhạn Quân càng thấy mù mịt. Vốn tưởng rằng tìm được một chính phẩm, ai biết chính phẩm này trong lòng nhớ mãi không quên lại là một Đào Nhạn Quân trong tưởng tượng của hắn. Nếu như Lăng Nhân Vân biết sự thật về y cùng Bùi Thanh năm đó, hắn có thể thích y giống bây giờ hay không?

Trước kia ở bờ hồ, Đào Nhạn Quân suýt nữa hỏi ra vấn đề này, tuy nhiên y vẫn nuốt trở lại cổ họng. Y không dám. Tuy rằng chỉ mới qua vài ngày ngắn ngủi, y đã hoàn toàn tiếp nhận người nam nhân này, thích thần tình kích động khi hắn tìm được thứ tốt đến cho y xem, thích hắn nằm sấp bên người y thấp giọng thì thầm thân mật, thích nhìn thần thái ỷ khuất khi hắn muốn thân cận lại bị cự tuyệt, thích nhìn hắn đắm chiêu suy nghĩ mọi thứ đều vì mình, đem mình trở thành bảo vật che chở trong bàn tay.

Nghĩ một chút, nếu như Lăng Nhân Vân phát hiện chân tướng, không còn thích y nữa, sau đó không biết khi nào sẽ xuất hiện một người hắn chân chính thích, đi tặng vật quý cho người kia, ở cạnh người kia, đem

người kia trở thành bảo bối trong tay... Suy nghĩ này khiến sắc mặt Đào Nhạn Quân tối sầm, lập tức liền hối hận, quả thật muốn tự sát mình một bạt tai, y vừa rồi vì sao lại muốn chạy chứ.

Tuyệt không thể để cho Lăng Nhàn Vân biết chân tướng, người nam nhân này... Là chính phẩm y thật vất vả mới tìm được, là của y, ai cũng đừng nghĩ cướp đi. Nếu Lăng Nhàn Vân đã thích y từ một sai lầm, vậy y liền... Đam lao thì phải theo lao, biến giả thành thật. Nói chung, thứ mà Đào Nhạn Quân y muốn, y nhất định phải đoạt được, cùng lắm thì... Sau này y liền làm người có dũng khí lại chấp nhất, dường như cũng không phải chuyện khó khăn lắm.

Chủ ý đã định, tảng đá lớn trong lòng Đào Nhạn Quân cũng rơi xuống. Nhìn đến nơi mình vừa đi qua, tuy nói đôi mắt nhìn không quá xa, nhưng y nghĩ bản thân cách đầm hồ nước cũng không quá xa. Y thật cẩn thận tiến lên, không phải vì sợ bị thực vật hỗn độn bên dưới làm sẩy chân, mà là lo lắng nơi này có thể đột nhiên nhảy ra một con rắn hay không.

“Nhạn Quân... Nhạn Quân... Người ở nơi nào? Nhạn Quân...”

Đi chưa được mấy bước, phía trước loáng thoáng truyền đến tiếng la lo lắng của Lăng Nhàn Vân. Đào Nhạn Quân trong lòng âm áp, khóe miệng hàm chứa ý cười. Tên ngu ngốc này, vẫn còn đến tìm y.

“Nhàn Vân, ta ở trong này!”

Thanh âm Đào Nhạn Quân theo gió truyền ra ngoài, tiếng la của Lăng Nhàn Vân đột nhiên trở nên hưng phấn hơn nhiều.

“Nhạn Quân, ta nghe thấy thanh âm của ngươi rồi, đứng yên đừng nhúc nhích, ta tới đón ngươi.”

Không bao lâu, thân ảnh của Lăng Nhàn Vân liền hiện ra trong tầm mắt Đào Nhạn Quân. Nghiêng ngả lão đảo đi đến, hắn đưa tay ôm Đào Nhạn Quân.

“Nhạn Quân, ta tìm ngươi thật khổ...”

Đào Nhạn Quân nhìn hắn sắc mặt trở nên trắng nhợt, một bộ thở hổn hển, không kèm nổi một hồi yêu thương, vội vàng dùng tay đè lại ngực hắn đưa vào một cổ nội lực giúp hắn thả lỏng tâm mạch, nói: “Hộ vệ của ngươi đâu? Làm gì phải tự mình chạy một chết như vậy, để bọn họ tới tìm ta cũng được.”

Lăng Nhàn Vân “A” một tiếng ngẩng đầu lên nói: “Ta đã quên, lúc này chỉ lo nghĩ tranh thủ thời gian tìm ngươi. Nhạn Quân, có phải ta nói sai cái gì làm ngươi sinh khí không?” Vừa nói, một bên hai tay nắm lấy y phục Đào Nhạn Quân, một bộ đánh chết không buông tay.

“Ta không có tức giận... Quên đi, không đề cập tới việc này, chúng ta trở về.”

Lăng Nhàn Vân nhìn nhìn sắc mặt Đào Nhạn Quân, liền đáp ứng. Đang muốn đi theo Đào Nhạn Quân trở về, đột nhiên sắc mặt biến đổi. Hắn mạnh mẽ túm lấy Đào Nhạn Quân, trong miệng cũng kinh hô một tiếng “Nhạn Quân cẩn thận!”

Đào Nhạn Quân kỳ thực trước khi Lăng Nhàn Vân túm y đã nghe tiếng xé gió. Đang muốn nắm lấy Lăng Nhàn Vân nghiêng mình, lại không ngờ bị Lăng Nhàn Vân túm lấy làm mất trọng tâm, cả người ngã về bên trái. Sau đó, bên tai chỉ nghe đến Lăng Nhàn Vân hét thảm một tiếng. Đào Nhạn Quân quay người lại, chỉ kịp tiếp lấy thân thể Lăng Nhàn Vân ngã xuống, mặc kệ tiếng gió phía sau, y nhún chân, ôm lấy Lăng Nhàn Vân hướng về phía trước chạy ra khỏi tán cây, giẫm lên nhánh cây trên đường hướng bờ hồ mà đi.

Ánh mặt trời gai mắt làm cho y hầu như không mở được mắt, miễn cưỡng đi được một đoạn đường, dù đã cố gắng không ngừng, lệ thủy cũng đầy viền mắt. Y cả nhánh cây dưới chân cũng nhìn không thấy, một cước giẫm lên khoảng không, rơi xuống.

“A...”

Có lẽ là rơi xuống đất chấn động quá lớn, Lăng Nhàn Vân phát ra một tiếng rên. Đào Nhạn Quân nửa quỳ trên mặt đất, cẩn thận đem hắn đặt trong ***g ngực, dùng một bàn tay lau đôi mắt, lúc này mới nhìn rõ trên vai Lăng Nhàn Vân cắm một mũi tên, bàn tay cầm chặt mũi tên đã bị huyết tuôn ra nhuộm rất đỏ.

Bùi Thanh! Đào Nhạn Quân bỗng nhiên nhớ lời Dạ Ảnh, liền liên tưởng đến nhóm người Bùi Thanh lưu lại. Trong lòng đại hận, y lúc đó thực nên bảo Dạ Ảnh đem những người đó đều tiêu diệt.

“Đau... Nhạc Quân, ta đau quá...” Lăng Nhàn Vân ảm đạm nghiêm mặt, thốg khỏ nhìn Đầo Nhạc Quân.

Không nghĩ nhiều, Đầo Nhạc Quân nhanh chóng điểm mấy chỗ huyết đạo cầm máu, sau đó tiếp tục vì Lăng Nhàn Vân truyền nội lực bảo vệ tâm mạch. Mũi tên trước mặt nhìn thật kinh tâm, thế nhưng y cũng không dám rút ra.

“Nhàn Vân, không có việc gì, ta mang người trở về sơn trang, người sẽ không có việc gì...” Chưa bao giờ tâm lý Đầo Nhạc Quân hoảng loạn như thế này, đến nỗi y không phát hiện tay Lăng Nhàn Vân vẫn còn nắm tên chưa hề rời lỏng.

Không dám lại dùng khinh công, sợ lần thứ hai ngã xuống sẽ đụng chạm tới vết thương của Lăng Nhàn Vân, Đầo Nhạc Quân đành phải từng bước từng bước trên đất rừng ẩm ướt khó khăn tiến về phía trước. Y chú ý thanh âm bên tai truyền lại, tựa hồ cũng không có người theo tới, hoặc là người tới công phu ẩn nấp rất cao.

“Nhạc Quân...” Thanh âm hư nhược của Lăng Nhàn Vân vang lên, “Nhạc Quân... Ta có thể nào sẽ chết hay không?”

“Ngu ngốc, đừng nói điểm xấu. Có ta ở đây, người làm sao mà chết được.” Đầo Nhạc Quân bị từ “chết” hù sợ tới mức trong lòng hoảng hốt, nội lực trong tay lại truyền sâu sắc vài phần.

Lăng Nhàn Vân miễn cưỡng giương một nụ cười không có tinh thần, cúi thấp đầu nói: “Nhạc Quân, ta có phải là rất vô dụng hay không? Mấy ngày trước đây, ta còn nói phải làm tốt hơn so với Bùi Thanh, phải làm người độc nhất vô nhị của người. Thế nhưng... Ta sẽ chết, sẽ không cơ hội chứng minh...”

“Câm miệng, không phải không cho người nói điểm xấu sao?” Đầo Nhạc Quân phân tâm, thiếu chút nữa đụng vào một thân cây phía trước.

“Tuy rằng... Tuy rằng không thể chứng minh... Nhưng mà... Có thể... Vì Nhạc Quân đỡ mũi tên, ta cảm thấy thật cao hứng, ta... Vì Nhạc Quân... Cho dù chết cũng cam lòng...”

“Đừng nói nữa!” Đầo Nhạc Quân hét lớn một tiếng, vì hoảng hốt mà tức giận. Thế nhưng tiếng hô vừa ra khỏi miệng, y lại hối hận, thanh âm trở lại mềm nhũn, “Nhàn Vân, đừng nói nữa... Tốt lắm, người tốt lắm, Bùi Thanh hẳn cả một ngón tay của người cũng còn kém.”

“Người không cần an ủi ta... Ta biết, ở trong lòng Nhạc Quân, ta vĩnh viễn cũng không bằng Bùi Thanh...” Lăng Nhàn Vân sắc mặt lại trắng vài phần.

“Điều ta nói là sự thật, người so với Bùi Thanh tốt lắm...” Đầo Nhạc Quân đột nhiên dừng bước, cúi xuống hôn lên hai gò má Lăng Nhàn Vân, “Tiểu ngu ngốc, người đối với mình không có nửa điểm tin tưởng sao? Ta thích người, so với Bùi Thanh thích hơn nhiều.”

“Thật sao?” Ánh mắt Lăng Nhàn Vân sáng rực, trên khuôn mặt cũng có chút thần thái.

“Người muốn ta nói mấy lần?” Đầo Nhạc Quân nhìn chùng, thế nào còn chưa ra khỏi cánh rừng? Chẳng lẽ đi nhầm phương hướng rồi? Lăng phủ hộ vệ vì sao vẫn chưa có tới. Chẳng lẽ bọn họ thực sự yên tâm để Lăng Nhàn Vân một mình vào rừng?

“Vây người hôn ta đi.” Lăng Nhàn Vân liếm liếm môi, cười như biến thành kẻ trộm.

Đầo Nhạc Quân lặng người, còn chưa nói, hai tay Lăng Nhàn Vân đã quán lên cổ y, đôi môi ấm nóng ẩm ướt chuẩn xác dán sát vào y.

Một mũi tên lặng lẽ rơi xuống đất, phát ra một tiếng vang nhỏ, chỉ là không người chú ý. Hiển nhiên, hai người ôm nhau cùng một chỗ còn có chuyện trọng yếu hơn đang tiến hành. Người nào đó bởi vì hiểu lầm nguyên nhân hai ngày nay Đầo Nhạc Quân không cho hắn chạm vào vì kỹ thuật của hắn có vấn đề, cho nên mấy ngày này tựa hồ thực sự chăm chỉ học “khẩu kỹ” [1], lúc này đang nỗ lực tiến hành thực chiến. Chờ Đầo Nhạc Quân phát hiện mũi tên rơi trên mặt đất, đã là lúc mặt trời ngả về tây.

Khổ nhục kế!

Lúc Đầo Nhạc Quân phát hiện mũi tên trên mặt đất, liền tức giận, nhất là nhìn thấy vẻ mặt Lăng Nhàn Vân như mèo con vừa trộm được cá, lại hận không thể đem mũi tên cầm trong tay cắm lại trên người hắn.

Nghĩ đến y cả đời khôn khéo, lại để Lăng Nhân Vân hạ gục triệt để. Tuy nói mắt của y ở trong rừng âm u thực sự nhìn không rõ lắm, nhưng nhiều khi lo lắng sẽ bị loạn, nếu không lại thế nào chẳng nghĩ đến việc nếu quả thật là người Bùi Thanh phải tới giết mình, Dạ Ảnh thế nào lại không chặn lại.

“Nhạn Quân, người sinh khí?” Lăng Nhân Vân mắt thấy mắt Đào Nhạn Quân nhìn chăm chăm mũi tên, tranh thủ thời gian kéo kéo ống tay áo của y, bộ dạng phục tùng sụp xuống mí mắt như muốn nói ta đã sai rồi.

Đào Nhạn Quân tuy là bụng đầy nộ hỏa, nhưng vừa thấy dáng dấp Lăng Nhân Vân đáng thương như vậy, cũng phát tác không được. Bất lực ném đi mũi tên, duỗi tay bắn lên trán Lăng Nhân Vân không nhẹ không nặng, nói: “Sau này không được gạt ta nữa.”

“Không gạt không gạt...” Lăng Nhân Vân trên mặt cười như nở hoa, ngoài miệng đáp ứng thống khoái, trong lòng lại nghĩ nếu không nhờ cái lừa này, đâu thể nghe đến suy nghĩ đích thực của Đào Nhạn Quân.

Đào Nhạn Quân vẫn nhìn không ra ý nghĩ lưu chuyển trong đầu Lăng Nhân Vân, nhớ tới dáng dấp bối rối trước kia của mình, cũng thấy xấu hổ, ho nhẹ một tiếng, chỉ vào mũi tên trên mặt đất nói: “Đây là từ trong tay áo ngươi lấy ra đi?” Nghĩ lại, lúc đó y bị túm đến một bên, cũng không nhìn thấy Lăng Nhân Vân trúng tên, chỉ nghe tiếng hắt hét thảm thiết. Có lẽ mũi tên kỳ thực đã sớm bắn đến nơi nào, chỉ tại đôi mắt hắn nhìn không được xa, cho nên mới nhìn không rõ mũi tên.

Lăng Nhân Vân cười mỉm, gật gật đầu, sau đó nghiêng đi thân thể ngăn chặn tầm mắt Đào Nhạn Quân, lặng lẽ đem mũi tên đá ra xa chút.

“Còn máu này?”

“Là máu gà, hắc hắc...” Lăng Nhân Vân nhìn nhìn y phục trước ngực mình, chán ghét nhăn lại mi, “Cứng lại hết rồi, dính vào ta thật là khó chịu. Nhạn Quân, chúng ta trở về gột rửa đi.”

“Đáng đời!” Đào Nhạn Quân hoán hạ sắc mặt, mắng một câu, quay đầu bước đi.

Lăng Nhân Vân vui tươi hơn hử theo sát, cầm lấy tay Đào Nhạn Quân, nói: “Nhạn Quân, nơi này cây cỏ hỗn độn, cẩn thận coi chừng ngã.”

Đào Nhạn Quân nhìn hắn tay đầy máu gà, tròng mắt, Lăng Nhân Vân tức khắc buông tay, đi nhanh hai bước mở đường cho hắn, đem dây leo rũ xuống phía trước đẩy qua một bên. Đào Nhạn Quân nhìn hắn cổ hết sức, cuối cùng nhìn không được, bắt lại tay hắn, nói: “Người không cần phí sức, ta nhìn thấy được.”

Tuy giọng nói có một ít tức giận, nhưng Lăng Nhân Vân lại cảm thấy Đào Nhạn Quân đây là quan tâm hắn, lại lập tức vui vẻ. Đi chưa được mấy bước, liền ra khỏi cánh rừng, khung cảnh trước mắt khiến cho hai người đều lặng người.

Lăng phủ hộ vệ canh giữ ở bìa rừng, thần sắc đề phòng cảnh giác, đao kiếm ra khỏi vỏ. Ở giữa là ảnh vệ của Đào Nhạn Quân, làm thành một vòng, cùng Lăng phủ hộ vệ đứng song song. Trên mặt đất là hơn mười cỗ thi thể. Qua cách ăn mặc cho thấy, không phải ảnh vệ, cũng không phải Lăng phủ hộ vệ. Hiện trường rõ ràng có vết tích ấu đả, nhưng trên thân Lăng phủ hộ vệ trông lại rất sạch sẽ, không có vết tích dấu ấn.

Đào Nhạn Quân sau khi ngẩn ra, tức khắc kịp phản ứng. Sơn cốc này khá xa sơn trang, dễ cho người ẩn thân đánh úp, có lẽ đám người Bùi Thanh lưu lại đích thực chọn thời cơ này đến động thủ. Lăng phủ hộ vệ bởi vì giúp đỡ Lăng Nhân Vân vào trong rừng bố trí âm mưu, kết quả không chú ý khiến những người này thông qua vòng phòng vệ, thế là ảnh vệ đang âm thầm ẩn thân bị buộc phải ra tay tiêu diệt những người này. Cũng vì như thế, không có ảnh vệ kịp đến thông tri âm mưu Lăng Nhân Vân thiết kế cho Đào Nhạn Quân. Lúc y cùng Lăng Nhân Vân ở trong rừng tâm sự chuyện ta với ta, Lăng phủ hộ vệ lặng yên rời khỏi cánh rừng, lại vừa vận nhìn thấy ảnh vệ chưa kịp ly khai, không biết địch ta, liền đao kiếm ra khỏi vỏ. Đại khái là bởi vì ảnh vệ biết Lăng phủ hộ vệ là bạn không phải địch, lại không thể giải thích, cả hai mới đứng bất động ở đây.

“Không nghĩ đến bên ngoài náo nhiệt như thế, phải không, Nhạn Quân?” Lăng Nhân Vân lén lút hướng Đào Nhạn Quân nhướng mi. Vừa quay đi, biểu tình liền trở thành nghiêm túc nói với Lăng phủ hộ vệ, “Các người làm rất khá, hiện tại thu hồi đao kiếm, đối với bằng hữu trợ giúp các người động tay động chân thật quá thất lễ.”

Đào Nhạn Quân phẩy tay với ảnh vệ, ảnh vệ lập tức tản đi, vô thanh vô tức ẩn tới nơi tầm tối. Bọn họ đã gọi là ảnh vệ, tự nhiên sẽ không dễ dàng lộ trước mặt người khác.

Lăng Nhàn Vân xem những thi thể này chướng mắt, chỉ huy Lăng phủ hộ vệ đem thi thể toàn bộ xử lý, mới quay đầu tìm Đào Nhạn Quân. Thấy Đào Nhạn Quân ngồi xổm bên bờ hồ rửa tay, hắn liền tự nhìn hai tay mình, tranh thủ thời gian chạy đến bên cạnh Đào Nhạn Quân cũng ngồi xổm xuống liếc mạng rửa tay.

Đào Nhạn Quân nhìn Lăng Nhàn Vân không lên tiếng, chờ hắn rửa xong tay, mới thản nhiên nói: “Làm sao người biết ảnh vệ là người của ta?”

“A? Hừ... Cái này a...” Lăng Nhàn Vân nhớ tới cái gì đó, mặt đỏ lên, “Ngày đó... Chính là lần đầu tiên hôn người, ám tiễn đó... Hắc hắc, ta đã biết bên cạnh Nhạn Quân nhất định có người bảo hộ. Vừa ra khỏi cánh rừng, gặp ánh mắt những người đó nhìn Nhạn Quân rất tôn kính, cho nên...”

“Ai nghĩ người ngu ngốc, kẻ đó mới chính là ngốc.” Đào Nhạn Quân cúi đầu than thở, liếc mắt thấy trên hai gò má Lăng Nhàn Vân có hai luồng đỏ ửng, hai mắt nhìn trừng trừng môi của mình. Không cần nghĩ cũng biết hắn muốn gì, Đào Nhạn Quân không kềm nổi lại sinh ra cảm giác vừa buồn cười vừa bất lực.

Tàn nhẫn gõ một cái lên ót Lăng Nhàn Vân, y nói: “Nghĩ cái gì, hừ, trở lại tính sổ với người.”

Lăng Nhàn Vân bị gõ mới hoàn hồn. Mắt thấy sắc mặt Đào Nhạn Quân không tốt, liền trở mình làm một bộ hư nhược.

“Nhạn Quân, ta mệt mỗi... A a, ngực ta đau quá... Chân cũng mềm nhũn, vừa xót vừa đau. Hôm nay đi bộ nhiều... Lưng cũng đau... Còn có cổ, cổ cũng mỏi a...”

Biết rõ ràng hắn đang giả vờ đáng thương, Đào Nhạn Quân vẫn chịu thua hắn. Tuy rằng Lăng Nhàn Vân miệng thật khoa trương, nhưng sắc mặt lại càng lúc càng xanh, mệt mỏi cũng giấu không được, hôm nay quả thật khiến hắn mệt mỏi.

“Sau khi trở lại, người ngày mai đừng nghĩ xuống giường.” Đào Nhạn Quân ôm lấy nam nhân luôn miệng hô đau này, một bên phi thân hướng về phía sơn trang, một bên oán hận nói.

“Nhạn Quân...” Ánh mắt Lăng Nhàn Vân ngay lập tức sáng ngời, sau đó trên mặt bắt đầu sung huyết, “Cái này... Cái này... Ta còn không chuẩn bị tốt, có phải là... Quá nhanh ...”

Rất rõ ràng, Lăng Nhàn Vân nghe một đằng nghĩ một nẻo đi. Có thể nói, đã nhiều ngày nay hắn tâm tâm niệm niệm nghĩ đến việc này, đến nỗi vừa nghe đến Đào Nhạn Quân nói ra lời hơi có ý gợi đến, hắn liền không tự chủ được liên tưởng.

Đào Nhạn Quân một hơi nghẹn ở trong cổ họng, ho khan mãnh liệt, hai tay đem Lăng Nhàn Vân ôm càng chặt hơn, hận không thể tại chỗ ghim chết cái tên hay suy nghĩ lung tung này.

Lăng Nhàn Vân liền vỗ lưng Đào Nhạn Quân, giúp y thuận khí.

“Thế nào lại không cẩn thận như vậy... Người ho khan, ta cũng không nỡ.”

Đào Nhạn Quân nghe xong những lời này, bực tức trong lòng liền biến mất, thế nhưng vẫn nghiêm mặt nói: “Ta mới ho khan vài tiếng, người liền không nỡ. Vậy người có biết hay không, người vừa gạt ta trúng tên, trong lòng ta so với người còn đau hơn gấp trăm lần.”

Lăng Nhàn Vân vội vàng cười trừ, nhưng khóe mắt lại mang theo một mạt đắc ý.

“Nhạn Quân, ta biết sai còn chưa được sao? Vừa rồi, tuy là diễn trò, nhưng là muốn cho người biết, ta đem mạng của người còn đặt nặng hơn so với chính mình. Nếu không phải... Nếu không phải bọn họ thà rằng bị ta xử tử cũng không chịu đưa ta tên thật, ta cũng sẽ không dùng tên giả cùng máu gà đến làm bộ. Nếu ánh mắt của Nhạn Quân tốt một chút, thấy rõ một chút, mưu kế thô thiển của ta cũng không lừa được người.”

“Người còn dùng muốn tên thật, không muốn sống nữa sao...” Đào Nhạn Quân giận dữ, “Người nghe kỹ cho ta! Nếu muốn ta ở lại bên cạnh người, người liền hảo hảo bảo toàn cái mạng nhỏ này của mình. Trước đây không tính, nhưng từ hiện tại trở đi, nếu còn khiến ta phát hiện người đối bản thân có nửa phần khinh thường, ta liền rời đi ngay tức khắc, đi thật xa thật xa, cho người tìm không ra.”

“Được rồi, ta đã biết... Nhất định sẽ không còn như vậy...” Lăng Nhàn Vân mắt thấy Đào Nhạn Quân tức giận, trên trán không kèm nổi đổ mồ hôi lạnh, trong lòng lại giống như uống mười cân mật, ngọt thấu tim.

Si ngốc nhìn gương mặt Đào Nhạn Quân, mi mắt Lăng Nhàn Vân dần dần trở nên nặng trĩu. Một mỗi quá a, đừng, đừng có ngủ...

Lăng Nhàn Vân luyến tiếc đem tầm mắt gắt gao đặt trên khuôn mặt Đào Nhạn Quân. Khuôn mặt này, không phải nghiêng nước nghiêng thành, thế nhưng càng xem càng dễ coi, càng xem càng thoải mái, đừng ngủ... Đừng ngủ... Đừng...

9. Chương 9

Lời tốt không linh lời xấu lại linh. Đào Nhạn Quân ngày đó thuận miệng nói một câu, không nghĩ đến lại trở thành sự thực. Lăng Nhàn Vân ngủ một giấc, ngày hôm sau thật đúng là không bước xuống giường. Gần đây thời tiết quả thật nóng hơn so với mấy ngày trước, hắn chạy tới chạy lui ra một thân mồ hôi, lại đuổi chân ngâm vào trong hồ nước lạnh ngắt, kết quả bị cảm lạnh, nửa đêm lại bắt đầu sốt.

Tuy sốt đến mơ hồ, hắn vẫn nhớ phân phó Thu Nhi không được để Đào Nhạn Quân biết, lại không nghĩ đến, hơn nửa đêm, trong phòng hắt đèn đuốc sáng trưng, bọn hạ nhân chạy tới chạy lui, hai bên chỉ cách nhau một giàn hoa, đã sớm kinh động đến Đào Nhạn Quân. Khoác lên áo choàng Đông Nhi chuẩn bị, chạy đến bên cạnh Lăng Nhàn Vân, nhìn gương mặt ngày thường thiếu hụt huyết sắc nay bị sốt đến đỏ lên, thở dài một tiếng, ngồi cạnh mép giường với Lăng Nhàn Vân một đêm. Mãi đến bình minh, thấy hắn hạ sốt mới trở lại phòng ngủ.

Lúc Đào Nhạn Quân tới, Lăng Nhàn Vân đã sốt đến mơ mơ màng màng, nằm ở trên giường mê man, chỉ thấp thoáng cảm thấy có người giúp hắn lau mồ hôi, uy dược cho hắn. Mặc dù không biết là Đào Nhạn Quân, hắn lại cảm giác được một khoảng yên bình không nói rõ được, rồi lại tiếp tục ngủ.

Tỉnh lại lần nữa đã là chạng vạng ngày thứ hai, Lăng Nhàn Vân vừa mở mắt, thấy bên giường ngồi một người, vội hô một tiếng: “Nhạn Quân...” Lời còn chưa dứt, mắt nhìn thấy rõ người đó, nhận ra không phải Đào Nhạn Quân, khuôn mặt ngay lập tức tràn đầy thất vọng.

“Yêu, xem ra ta không được hoan nghênh a!” Người đó đứng lên, mặt trời chiều xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên người hắn, hé ra khuôn mặt tươi cười mang theo vài phần tà tính, chính là Sở vương thúc.

Lăng Nhàn Vân nghiêng đầu nhìn xung quanh phòng, không thấy Đào Nhạn Quân, cảm thấy càng khó chịu, rầu rĩ nói: “Người tới làm cái gì? Ôn tổng quản nói cho người biết ta ở trong này?”

Sở vương thúc bị bộ dáng rõ ràng không chào đón của Lăng Nhàn Vân làm khó chịu, nói: “Miễn bàn Ôn tổng quản của ngươi. Hắn thật là tốt, ta Sở vương thúc đến tận cửa muốn gặp ngươi, hắn lại dảm ngăn cản ta. Nếu không phải để cho ngươi chút mặt mũi, ta liền... Quên đi, không đề cập tới hắn. Ta nói ngươi cái kẻ dối trá này, lấy cớ ở Lăng phủ dưỡng bệnh, nguyên lai lại chạy tới nơi này cùng tình nhân khản khanh ta ta. Nếu không phải một người bạn của ta vừa vặn ở bên trong sơn trang thấy ngươi, ta còn không biết ngươi đến nơi này tìm khoái hoạt.”

Lăng Nhàn Vân “Hừ” một tiếng, nói: “Nguyên lai gần đây trong sơn trang đột nhiên nhiều hơn không ít du khách, là người người phái tới đi.”

“Đương nhiên là ta. Ngươi đường đường là một thượng khanh đại phu, xuất môn lại chỉ dẫn theo mười mấy hộ vệ, vạn nhất xảy ra chuyện gì, vương thái hậu nàng còn không đem đầu của ta chặt xuống.” Sở vương thúc đột nhiên như kẻ trộm cười rộ lên, tiến đến trước mặt Lăng Nhàn Vân, “Ta nói ngươi rốt cuộc thông suốt rồi à? Khí trời thế này, làm sao có thể bị cảm lạnh, không phải là làm kịch liệt đến mức phát sốt đi? Nói nói, người đó là ai? Công phu thế nào? Người hài lòng không?”

Lăng Nhân Vân khuôn mặt trước tiên đỏ lên, sau đó liền dùng hết sức đẩy gương mặt như kẻ trộm của Sở vương thúc ra. Kỳ thực hắn bị bệnh nên vô lực, mặc dù có dùng hết sức bắt quả cũng chỉ đẩy ra được một chút.

Sở vương thúc nhờ kinh nghiệm giường chiếu đã luyện được một đôi mắt gian tà, vừa thấy thần tình này của Lăng Nhân Vân, liền nhìn thấu sự thực, một bộ kinh ngạc nói: “Chẳng lẽ các ngươi lại ngây thơ đến mức chỉ nắm tay hay sao?”

Lời còn chưa dứt, đã bị Lăng Nhân Vân cầm áo kéo trở lại.

“Nói, ngươi bình thường cùng những Luyện đồng ấy là làm như thế nào?”

Sở vương thúc rõ ràng ngẩn ra, sau đó bưng bụng cười ha ha. Lăng Nhân Vân bị hắn cười đến không còn chút thể diện, suýt nữa nhảy xuống giường đá hắn mấy cái. Cố gắng chống đỡ thân thể mấy lần cũng không có khí lực đứng lên, hắn đành phải trừng mắt hung ác nhìn cái tên nam nhân đang cười không dứt. Có cái gì buồn cười chứ, hắn chẳng qua là chưa làm qua thôi, cho nên mới khiêm tốn hỏi thăm kẻ đi trước.

“Ngươi cười đủ chưa?”

Qua một nén hương, còn không thấy Sở vương thúc ngừng cười, Lăng Nhân Vân rốt cuộc nổi giận, mặt nhăn lại, trừng mắt, thanh âm phát ra cũng bức người. Sở vương thúc cũng không phải Đào Nhạn Quân, Lăng Nhân Vân nào có tâm tình hoà nhã, đem bộ dáng hay dùng trên triều ra, rốt cuộc khiến Sở vương thúc ngừng cười.

“Tốt lắm, tốt lắm, ta không cười. Chúng ta nói chính sự đi.”

“Chính sự?” Lăng Nhân Vân ngẩn ra. Hắn tỉnh dậy không thấy Đào Nhạn Quân chỉ cảm thấy thất vọng, đột ngột nhìn thấy Sở vương thúc nhất thời cũng chưa nghĩ nhiều. Lúc này hắn mới bình tĩnh, hiển nhiên, Sở vương thúc nếu vô sự sẽ không lên tam bảo điện[1].

“Ta nghĩ... Ngươi chắc không phải vì để ý những... người tới tìm ta bị giết trong sơn cốc hôm qua đi?”

Sở vương thúc phát tay, ý vị thâm trường nói: “Những người đó không phải hướng ngươi tới, cần gì ta phải nhiều chuyện.”

“Không phải hướng ta tới... Chẳng lẽ là hướng Nhạn Quân!?” Lăng Nhân Vân xoa xoa thái dương, hắn căn bản nghĩ những người đó là hướng hắn tới. Hiện tại Sở vương thúc nói như thế, hắn trái lại kinh hãi, lập tức nghĩ nếu không phải hướng hắn đến, tự nhiên là hướng về Đào Nhạn Quân, lập tức trong lòng rối loạn.

Sở vương thúc đem hắn nhéo về, hắc hắc cười nói: “Yêu yêu yêu, đừng chuyện liên quan tới ái nhân liền trở nên không lãnh tĩnh. Yên tâm, đám người kia cũng đã diệt, chỉ là chủ mưu đằng sau, ngươi phải đi hỏi tình nhân của ngươi một chút, có lẽ trong lòng y hiểu rõ. Chúng ta trước nói chính sự, ta hôm nay tới tìm ngươi, là vì Liễu Nguyên Khanh.”

Lúc Lăng Nhân Vân thấy Sở vương thúc nói đến Liễu Nguyên Khanh, thần sắc trên mặt lại biến chuyển, không khỏi kinh ngạc nói: “Thế nào, hắn còn chưa quay về Tấn quốc?”

“Chẳng những chưa quay về, hắn còn hướng vương thái hậu cùng hoàng thượng dâng lên hàng cứu trợ Cẩm Châu. Lương thực này vốn là Tấn quốc quyên tặng, vương thái hậu cùng chư vị đại thần sau khi thương nghị, cho rằng không thể cự tuyệt, bèn đáp ứng, ngày mai hắn liền khởi hành.”

Lăng Nhân Vân lần thứ hai xoa xoa thái dương, thân thể không khỏe vốn không thích hợp suy nghĩ sâu xa, cố gắng hết sức tự nhiên là loáng thoáng đau đầu, một hồi lâu mới nói: “Liễu Nguyên Khanh này chẳng lẽ có âm mưu khác? Không đúng, Cẩm Châu tuy là nơi giàu có và đông đúc của quốc gia ta, nhưng tuyệt đối không phải là binh gia chiến địa. Hắn dù có đến, cũng không thăm dò được gì... Cứu giúp thiên tai, chẳng lẽ là muốn mua nhân tâm? Thế nhưng Cẩm Châu là nội địa của quốc gia ta, muốn thu mua nhân tâm cũng vô dụng...”

“Cho dù Liễu Nguyên Khanh vì cái gì cũng được, lần này, đích thân ta sẽ theo dõi hắn. Mặc kệ hắn giáo hoạt bao nhiêu cũng chạy không khỏi lòng bàn tay ta.” Sở vương thúc hắc hắc cười, giọng điệu toan tính.

Lăng Nhàn Vân đang rất đau đầu, thấy Sở vương thúc cam đoan cũng yên tâm. Liễu Nguyên Khanh dù là nhiều thủ đoạn hơn, nhưng vị Sở vương thúc trước mắt này cũng không phải người thường, ra vẻ ngu ngốc là số một, những năm gần đây không biết đã khiến cho bao nhiêu người bị hấn lừa. Phen này đi Cẩm Châu, nếu suy xét kĩ càng, ngược lại Liễu Nguyên Khanh mới chính là kẻ cần cầu phúc.

“Nếu như thế, các người ngày mai khởi hành, ta cũng sẽ trở về.”

Sở vương thúc đi, tự nhiên Lăng Nhàn Vân phải quay về chủ trì đại cục. Tuy nói là chức trách phải làm, chỉ là lần này đi, cũng không biết bao giờ có lại những ngày nhàn nhã giống như bây giờ, hấn ít nhiều có chút không tình nguyện.

“Được, người cũng tranh thủ những ngày này dưỡng bệnh cho tốt. Cũng may đã hạ sốt, nằm hai ngày sẽ tốt. Sau khi trở về người cũng chú ý, ít động tâm tư vào những chuyện không trọng yếu, đừng ngại để tình nhân của người động não nhiều một chút, tương lai... Sợ là không thiếu phu xướng phụ tùy.” Thấy mục đích đã đạt, Sở vương thúc cũng sẽ không quấy rối nữa, liền cáo từ. Đi đến cửa, hấn lại quay đầu, tà tà cười, “Đợi ta từ Cẩm Châu về, hỏi lại hai người... Người nào là phu? Người nào là phụ?”

Một gổ đầu từ trước mặt bay đến, Sở vương thúc nhẹ nhàng chụp lấy, cười lớn vén rèm mà đi.

“Người trở lại cho ta...” Lăng Nhàn Vân sau khi đánh mất gổ đầu, trên khuôn mặt mặc dù đỏ bừng lên vẫn không quên một chuyện, liền đem Sở vương thúc gọi về.

“Người... Còn không có nói cho ta biết... Chuyện kia... Là làm như thế nào?”

Sở vương thúc bật cười, vội vàng che miệng, nhin cười nói: “Chẳng lẽ người bắt lặc?”

Lăng Nhàn Vân đảo mắt, nói: “Ta làm sao có thể bắt lặc? Ta là hỏi người làm thế nào mới có thể khiến... Khiến hấn cảm thấy thoải mái?” Càng về sau ngữ thanh càng thấp xuống, biết là một chuyện, làm thật lại là một chuyện khác. Đã nhiều ngày nay tuy cùng Đào Nhạn Quân vừa lại thân vừa sờ, thế nhưng trước sau vẫn không dám làm tới mức đó. Đào Nhạn Quân cự tuyệt là một nguyên nhân, nhưng hấn không muốn khiến Đào Nhạn Quân tổn thương mới là nguyên nhân chủ yếu.

Sở vương thúc lần thứ hai cười, nhìn thấy Lăng Nhàn Vân khốn quẩn thỉnh giáo, bộ dáng này rất khó gặp, hấn liền ôm bụng cười nửa ngày, mãi đến khi thấy Lăng Nhàn Vân sắc mặt càng lúc càng khó coi, mới miễn cưỡng ngừng cười, thì thầm bên tai Lăng Nhàn Vân hơn nửa canh giờ, mới lại cười lớn đi xa.

Lăng Nhàn Vân nằm ở trên giường, trên khuôn mặt một chốc biến hồng, một chốc thì thất thần, một chốc lại toét miệng cười. Mãi đến Thu Nhi tiến đến, hấn mới khôi phục trạng thái bình thường.

Dù rằng Lăng Nhàn Vân đã khẳng định Đào Nhạn Quân chính là tình nhân của mình, nhưng mãi đến trước khi rời đi một khắc, hấn mới quyết định chủ động hướng Đào Nhạn Quân thẳng thắn nói về việc Liễu Nguyên Khanh đến Sở quốc, cũng nói luôn việc hàng cứu trợ Cẩm Châu. Tuy nhiên, việc hấn từng tận lực che giấu việc Liễu Nguyên Khanh đến Sở quốc, chỉ cần người hơi có đầu óc cũng biết là trăm triệu không thể nói ra.

Đào Nhạn Quân không nói gì, chỉ là từ khóe miệng chậm rãi mở ra một mặt tiêu ý, khiến Lăng Nhàn Vân càng nhìn ngực càng rét run. Rùng mình một cái, hấn chỉ nghĩ là tự mình chợt dạ, lại không có để ý đến mặt cười này của Đào Nhạn Quân thực ra là một mặt cười lạnh.

Về Lăng phủ, Lăng Nhàn Vân bị Đào Nhạn Quân ép ngoạn ngoạn nghỉ ngơi hơn một tháng, thiếu chút nữa làm cho hấn buồn chán đến chết. Trong cung phái người đến thăm bệnh, lại bị Ôn tổng quản lấy lý do không được quấy rối đuổi khéo, nhưng vẫn đưa tới một đồng lớn công văn. Đào Nhạn Quân cầm bút phết hai ba cái, vô cùng tốc độ xử lý đồng công văn đó, khiến cả Lăng Nhàn Vân đều không thể khép. Lúc đầu hấn còn hơi hoài nghi, liền nhân lúc Đào Nhạn Quân không chú ý lén lút xem mấy quyển công văn đã phê tốt. Mãi sau đó, hấn cũng không nói gì, yên tâm thoải mái mà đem việc này đều giao cho Đào Nhạn Quân xử lý.

Mà hấn thì ở bên cạnh Đào Nhạn Quân, nghe Đông Nhi dùng thanh âm ngọt ngào ôn nhu giúp Đào Nhạn Quân đọc công văn, rảnh rỗi phát tay bảo Thu Nhi dâng trà. Nói là nghỉ một chút, thực chất là đem hai nha đầu đuổi đi, lấy cớ xoa bóp cho Đào Nhạn Quân, kỳ thực là thừa dịp ăn đậu hũ. Vừa xoa xoa, hai tay liền từ trên vai xoa tới trước ngực, từ y phục xoa tới trong quần áo. Từ phương diện nào đó mà nói, hành động này của Lăng Nhàn Vân là giữa ban ngày ban mặt trắng trợn cầu hoan, đáng tiếc luôn không thể thực

hiện được, đôi tay kẻ trộm luôn bị Đào Nhạn Quân chặn ngang đẩy ra, trực tiếp đưa hấn đẩy ra ngoài cửa, sau đó gọi Đông Nhi và, rồi “phanh” một tiếng đóng lại cánh cửa ngay trước mặt hấn.

Lăng Nhàn Vân đành phải ỉu rĩ tránh ra. Cầu hoan không được, đó cũng không sao, tuy rằng bị mắng “Tham sắc không tham mệnh”, chung quy Đào Nhạn Quân cũng vì quan tâm thân thể hấn, dù bị cự tuyệt trong lòng hấn cũng vui vẻ. Chỉ là bắt đầu từ ngày hôm qua, Đào Nhạn Quân đột nhiên không để ý hấn. Mỗi ngày sau khi xử lý xong công văn, y liền đóng kín cửa thư phòng, không để bất kì người nào đi vào, ngay cả ăn cũng chỉ để Đông Nhi đặt thức ăn ở cửa, mãi cho đến đêm mới đi ra, Lăng Nhàn Vân muốn nói chuyện thân mật với y một hồi cũng không được.

Hấn đợi vô ích cả buổi trước cửa phòng đóng chặt của Đào Nhạn Quân, rầu rĩ không vui quay về nằm trên giường bất động được một lúc thì Yến đại phu đến tái khám cho hấn.

Bắt mạch xong, Yến đại phu nhẹ nhàng vuốt râu, nhìn Lăng Nhàn Vân nói: “Đại nhân tháng trước bị cảm lạnh, từ lâu đã không còn gì đáng ngại, nghỉ ngơi mấy ngày nay, thân thể đã rất tốt. Chỉ là chẳng biết tại sao, trước ngực gần đây sinh ra một cổ ngọt ngọt mãi không tiêu tán, đại nhân phải chăng có chuyện giữ trong lòng?”

“Ôi...” Lăng Nhàn Vân rầu rĩ thở dài. Đào Nhạn Quân phớt lờ hấn, hấn cũng lười đến mức nói cũng không muốn nói.

Ôn tổng quản đứng bên cạnh kéo y phục Yến đại phu, tỏ ý muốn ra bên ngoài nói chuyện. Yến đại phu ngậm hiểu, thu thập hòm thuốc theo Ôn tổng quản đi ra.

Ôn tổng quản nói: “Yến đại phu, ta hỏi người một câu, thân thể đại nhân có thể chịu được chuyện đó không?”

“Nếu như giống hiện tại, hảo hảo điều trị thì mỗi tháng đại khái có thể làm một hai lần. Đương nhiên, loại sự tình này kích động tâm mạch cực điểm, có thể không dính tới thì tốt nhất vẫn đừng dính tới.” Yến đại phu trầm ngâm một hồi mới đáp.

Ôn tổng quản hé ra khuôn mặt già khắc khổ, nói: “Đại nhân vẫn còn trẻ, tinh lực tràn trề, trong lòng lại vô cùng yêu Sở Đào tiên sinh, mỗi ngày vành tai và tóc mai động chạm, làm sao tâm hấn lại không động? Sở đào tiên sinh cũng là không kềm nổi, sợ tạo thành hậu quả không thể cứu vãn, liền cố ý lạnh nhạt với đại nhân, đại nhân trong lòng tích khí là do đó mà đến.”

Yến đại phu không nhịn được liền cười ha hả, vỗ vỗ vai Ôn tổng quản, nói: “Thì ra là thế. Yên tâm, ta có biện pháp.”

“Biện pháp gì?” Ôn tổng quản vội hỏi.

Yến đại phu thần thần bí bí từ trong hòm thuốc lấy ra một bao được, nói: “Lần trước không người phải bảo ta làm si tình được sao. Ai nha, chính là cái này, nghìn lượng bạc một bao, đại nhân nhà người nếu như dùng thuốc này, chỉ cần một bao, tin chắc Sở Đào tiên sinh không có khả năng không để ý đến hấn.”

Ôn tổng quản lặng người, không thể tưởng được một câu nói đùa lúc đầu, Yến đại phu lại thực sự làm ra cái gì si tình được, hồ nghi nhìn gói thuốc, Ôn tổng quản nói: “Nghìn lượng bạc một bao, người giắt tiền a... Người có cần lấy gương soi cái bộ dáng hiện tại của người không, hết như một tên côn đồ.”

Yến đại phu bị câu nói kia của Ôn tổng quản làm bức bối đến râu đều rung lên, quay người lại đi vào phòng Lăng Nhàn Vân.

“Chưa thấy qua tổng quản nào nhỏ mọn giống như người, để ta xem đại nhân nhà người có cho ta nghìn lượng bạc này hay không.”

Ôn tổng quản nhìn bóng Yến đại phu, nường mắt. Nếu thuốc này thực sự dùng được, đừng nói nghìn lượng bạc, sợ là vạn lượng bạc đại nhân nhà mình cũng không nói hai lời dâng lên liền. Nghĩ đến đây, Ôn tổng quản đột nhiên kinh hãi, tranh thủ thời gian lớn tiếng nói: “Yến đại phu, được của người có tác dụng phụ không?”

Trả lời hấn chính là tiếng đóng cửa của Yến lang trung cùng biểu tình phẫn nộ vì bị chất vấn. Không bao lâu, Yến đại phu cười trào phúng đi ra, nâng tay liền đưa cho Ôn tổng quản xem ngân phiếu Lăng Nhàn

Vân tự tay viết, không nhiều không ít vừa vặn một ngàn hai lượng bạc.

Ôn tổng quản cầm lấy tờ giấy, vừa thấy chữ phía trên rồng bay phượng múa, hiển nhiên là Lăng Nhân Vân ở trạng thái cực độ hưng phấn hạ bút, không khỏi hưng ác nói: “Chưa được bao lâu, người liền lừa được một ngàn hai lượng bạc, sao không dứt khoát đổi nghề làm lừa đảo luôn đi.”

Yến đại phu đắc ý cười, nói: “Người lão đầu này, có phải đồ kị hay không? Người làm trong phủ này hơn mười năm, bỗng lộc chắc cũng không có nhiều như vậy đi. Hãy bớt sàm ngôn đi, mau lấy bạc đến.”

Ôn tổng quản tức giận, hăm hực đi thanh toán ngân phiếu nghìn lượng bạc, ném vào người Yến đại phu, nói: “Người cứ vui vẻ đi. Nếu như được đó vô dụng, ta bắt người đem tiền này nhử ra.”

Yến đại phu đảo mắt, nói: “Người cứ chờ đồ mất đi, hắc hắc... Đúng rồi, cái này người cầm đưa cho Sở Đào tiên sinh.” Nói xong, từ trong tay áo lấy ra tờ giấy được gấp kỹ càng.

“Đây là cái gì?”

“Thần chú của si tình được, nhưng đừng mở ra, mở rồi sẽ không linh.”

Thiệt hay giả vậy? Ôn tổng quản nửa tin nửa ngờ nhìn tờ giấy này.

“Người rốt cuộc làm cái quỷ gì?”

Yến đại phu thần bí làm cái tư thế cầm nói, cười châm biếm cáo từ. Ôn tổng quản cầm tờ giấy nhìn trước nhìn sau, do dự rất lâu, vẫn là đưa cho Đào Nhận Quân thì hơn.

Đào Nhận Quân còn ở trong thư phòng không có đi ra, nha đầu Đông Nhi ngồi ở bên ngoài buồn chán ngắm hoa, vừa nhìn thấy Ôn tổng quản, liền đứng lên.

Ôn tổng quản nhìn nhanh qua cửa phòng, hỏi: “Đại nhân nhà người đã nhiều ngày ở trong phòng như vậy rồi chứ? Đang làm cái gì?” Tuy nói là tận lực lạnh nhạt Lăng Nhân Vân, nhưng có phải đã làm quá mức rồi không?

Đông Nhi lắc đầu, nói: “Mỗi lần đưa cơm đến, đại nhân đều ghé vào trên bàn viết cái gì đó. Đông Nhi biết chữ không nhiều, không biết tiên sinh viết cái gì.”

Hỏi cũng không hỏi, Ôn tổng quản đi qua gõ cửa.

“Sở Đào tiên sinh, lão nô có chút việc muốn thương lượng, có thể mở cửa hay không?”

“Ôn tổng quản.” Cửa mở, Đào Nhận Quân xuất hiện tại cửa. Không biết mấy ngày nay y làm gì, trên khuôn mặt có chút tiêu tụy.

“Khụ khụ...” Ôn tổng quản hắng giọng một cái, đem tờ giấy kia giao cho Đào Nhận Quân, đem sự tình giải thích một lần.

Đào Nhận Quân vừa nghe xong, bật cười ra tiếng, nói: “Trên đời này thế nào sẽ có được như vậy, Yến đại phu đang chọc các người thôi... A, không đúng, không đúng...”

Nói còn chưa dứt lời, Đào Nhận Quân liền xông ra ngoài.

“Nhân Vân, không được uống được đó...” Đào Nhận Quân một cước đá văng cửa phòng Lăng Nhân Vân, vọt vào.

“Ách? Nhận Quân!” Lăng Nhân Vân quay đầu, trong tay đang bưng một chén thuốc nhỏ, thấy Đào Nhận Quân lập tức lộ ra tiêu tụy.

Đào Nhận Quân đưa tay đoạt lấy chén thuốc trong tay hắn, vừa thấy hắn cả bã được cũng không lưu lại, sắc mặt liền một hồi xanh một hồi trắng. Nhìn hai má Lăng Nhân Vân dần dần hiện ra một mặt ửng hồng, cũng biết muốn khiến hắn đem được nhử ra là không có khả năng, y sốt ruột mở tờ giấy trong tay, suýt nữa té xỉu.

“Vọng ngôn si tình, thật là xuân tình, chuyện gì đến sẽ đến, cứ thuận theo tự nhiên. Thân thể trẻ trung, cường chế vô ích, tích tụ lâu ngày, ngược lại có hại.” Phía dưới là một hàng chữ nhỏ: “Nghe tiếng Đào gia trước giờ mềm mỏng ôn hòa, giỏi nhất trị thương, tiên sinh nên dốc sức.”

“Nhạ Quân, người nhìn cái gì?” Cũng không biết là bị được ảnh hưởng, hay là theo thói quen, Lăng Nhàn Vân cọ cọ bên cạnh Đào Nhạ Quân, ôm lấy lưng y xoa xoa bóp bóp.

Vận dụng nội lực, đem tờ giấy cầm trong tay bóp nát, Đào Nhạ Quân bực bội nói không ra lời.

“Nhạ Quân, người tức giận?” Lăng Nhàn Vân vươn tay sờ sờ mặt Đào Nhạ Quân, “Không nên tức giận, Yến đại phu nói, chỉ cần ta uống thuốc này, người liền không bao giờ... phớt lờ ta nữa, cũng sẽ không ly khai ta. Nhạ Quân, ta phi thường phi thường thích người, người đừng phớt lờ ta, cũng không cần rời khỏi ta, được không?”

“Ngu ngốc! Đây là xuân được, người đã bị cái tên đại phu giang hồ kia lừa.” Đào Nhạ Quân nhận ra nhiệt độ cơ thể Lăng Nhàn Vân tựa hồ so với bình thường nóng hơn một chút, liền biết được đã bắt đầu có hiệu lực. Dù rằng bực bội muốn đem Lăng Nhàn Vân đẩy ra, nhưng cảm giác vô lực từ đáy lòng sinh ra lại làm cho hắn vô cùng bất lực, cuối cùng đều phải dâng đến tay tên ngu ngốc này. Vung tay lên, đem cánh cửa bị y đá đóng lại, nghĩ nghĩ, cả cửa sổ cũng đóng luôn, trong phòng ngay lập tức tối sầm lại.

“Nhạ Quân, thế nào đóng cửa sổ, như vậy rất nóng a...” Lăng Nhàn Vân kéo kéo y phục, lộ ra xương quai xanh, làn da từ trước đến nay không thấy ánh dương quang trắng đến nỗi có một ít chói mắt.

Hai ngày trước sau một trận mưa thời tiết bắt đầu chuyển lạnh, đóng cửa sổ cũng sẽ không cảm thấy oi bức. Rõ ràng là được đã phát tác trong cơ thể Lăng Nhàn Vân, Đào Nhạ Quân tức giận trừng mắt nhìn hắn liếc một cái, lại bị động tác của Lăng Nhàn Vân làm sợ giật thót mình, hắn đang lung tung cởi bỏ y phục.

“Người ngu ngốc như vậy, bảo ta phải làm sao?” Đào Nhạ Quân bất lực đưa tay giúp hắn giải khai đai lưng, trong lòng lại tính toán đợi lát nữa nên làm như thế nào mới có thể săn sóc đến thân thể Lăng Nhàn Vân.

Lăng Nhàn Vân lúc này đã có chút thần trí mơ hồ, trong cơ thể tán loạn từng đợt nhiệt khí khiến hắn bất an. Tuy rằng biết mình muốn cái gì, hắn cũng không dám tùy tiện động thủ động cước với Đào Nhạ Quân, sợ Đào Nhạ Quân lại tiếp tục phớt lờ hắn thêm mấy ngày, đành phải ở trên người mình cầu xé lung tung quần áo. Đào Nhạ Quân chủ động giúp hắn cởi áo, khiến trong lòng hắn một hồi mừng thầm. Biết Đào Nhạ Quân đã đồng ý, hai tay hắn lập tức không khách khí đi cởi bỏ y phục Đào Nhạ Quân.

Hắn cởi lung tung như vậy, đương nhiên là cởi không được. Cơ thể khô nóng không ngừng tăng lên, khiến hắn càng vội vàng. Trong lòng quỳnh cả lên, hắn thẳng thắn vứt bỏ ý nghĩ cởi quần áo, dán vào trên người Đào Nhạ Quân, hung hăng hôn môi Đào Nhạ Quân. Phiên muộn vài ngày nay dường như phải phát tiết hết trong cái hôn này, hắn dụng lực đến nỗi môi Đào Nhạ Quân bị xuất huyết, tất cả đều bị Lăng Nhàn Vân không khách khí hút hết.

Tên đại phu giang hồ chết tiệt!

Ai biết Lăng Nhàn Vân sau khi uống thuốc, khí lực lại lớn như vậy. Hắn hai tay nâng gáy y, khiến y vô pháp dời đi đôi môi bị hôn đến phát đau, Đào Nhạ Quân cũng chỉ có thể ở trong lòng mắng to. Nhận ra tim của Lăng Nhàn Vân đập vô cùng lợi hại, sợ hắn kích động phát bệnh, Đào Nhạ Quân liền áp tay vào ngực hắn để truyền nội lực. Vừa mới ổn định tâm mạch chuyển động không ngừng của Lăng Nhàn Vân, Đào Nhạ Quân đã bị hắn *** bộc phát đẩy ngã, nửa người nằm trên bàn.

“Đừng ở chỗ này...” Tốt xấu cũng nên đến trên giường đi, Đào Nhạ Quân vội nói. Chưa nói hết câu môi đã bị ngăn chặn, y một chữ cũng nói không được, cho dù nói ra, chỉ sợ Lăng Nhàn Vân cũng nghe không vào. Đào Nhạ Quân đành phải bất lực chấp nhận, thậm chí vui mừng vì đã đóng hết các cửa.

Lăng Nhàn Vân hôn môi vẫn chưa đủ thỏa mãn hắn. Trong hai người hiện tại chỉ có tay hắn chuyển động, suýt nữa xé rách vạt áo Đào Nhạ Quân. Nhìn thấy trước ngực hai điểm, hắn lúc này bị dục vọng làm mê muội lại thấp thoáng nhớ tới lời chỉ dạy của Sở vương thúc, muốn cho Nhạ Quân cũng thoải mái, có ý nghĩ này, hắn không chút do dự cúi người liếm lộng một điểm, một điểm khác thì nắm ở trong tay liên tục xoa bóp.

Đào Nhạ Quân lúc này mới thở ra một hơi thở, liền hét âm lên: “Hỗn đản, người nhẹ nhàng...”

Này đâu phải là dạo đầu, rõ ràng là đem đầu nhũ của y biến thành miếng thịt đặt trước mặt trên bàn cơm. Lăng Nhàn Vân nghe Đào Nhạ Quân kêu ré lên chói tai, sợ tới mức ngẩng đầu lên, mù mịt nhìn Đào Nhạ

Quân, tựa hồ không hiểu y vì sao lớn tiếng như vậy. Dừng lại một chút, lại đem đầu chôn xuống, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm lên đầu nhũ đã bị hấn cắn tới phỉm ra tia máu.

Đào Nhạn Quân thân thể run lên, tựa hồ đầu nhũ vừa chịu chà đạp lại được mềm mại liếm lộng, cảm thấy khoái lạc, lại hưng phấn mà dần dần cứng rắn. Lăng Nhàn Vân cũng cảm giác được, lại liếm một tý, bỗng nhiên phát hiện như vậy thì hiệu quả tựa hồ tốt hơn, lập tức ra sức liếm lên.

“Người là cậu nha...” Đào Nhạn Quân lại rống lên, vừa mới bắt đầu còn bị liếm ra vài phần cảm giác, thể nhưng nếu cứ liên tục như vậy liền khó chịu. Nghĩ muốn vận vẹo thân thể báo cho Lăng Nhàn Vân biết, nhưng hai tay không thể động làm hạn chế động tác của y. Đào Nhạn Quân hiện tại hồi hận, sớm biết rằng sẽ như vậy, không bằng y động thủ nhanh hơn một chút, áp đảo tên ngu ngốc này.

“Nhạn Quân không thích?” Lăng Nhàn Vân hoang mang, thanh âm bởi vì cố nén *** mà biến thành khan, nghe vào lại dẫn theo vài phần mỉa mai.

Đào Nhạn Quân nghe đến trong lòng rung động, không nghĩ đến lúc Lăng Nhàn Vân động tình thanh âm lại câu nhân như thế, bực tức trong lòng vô thức tiêu tán, mắng thầm một tiếng “Ngu ngốc”, nâng chân cạo hạ phúc của hắn, cái này hắn nên minh bạch mới tốt.

Lăng Nhàn Vân quả nhiên thụ giáo, lập tức lĩnh ngộ, hắc hắc ngây ngô cười đưa tay về phía quần Đào Nhạn Quân. Quần cởi ra, Đào Nhạn Quân theo bản năng nâng hai chân ôm lấy thắt lưng Lăng Nhàn Vân, nỗ lực điều chỉnh tư thế tốt, tận lực tự mình thả lỏng. Lăng Nhàn Vân với chuyện này còn mới lạ, có lẽ vẫn sẽ ăn một hồi đau. Nhưng không ngờ Lăng Nhàn Vân cũng không có lập tức tự mình giải khai quần, ngược lại đứng thẳng lên.

“A?” Không biết Lăng Nhàn Vân muốn làm cái gì, Đào Nhạn Quân không thể không nói lỏng chân. Bởi vì hai tay không thể ly khai ngực Lăng Nhàn Vân, thân thể hắn cũng ngồi dậy theo.

“Muốn cho Nhạn Quân thoải mái...” Lăng Nhàn Vân cười cười với Đào Nhạn Quân, gương mặt bởi vì *** lộ ra mặt đỏ ửng, sau đó cúi đầu, ngậm vào dục vọng của Đào Nhạn Quân.

“A!” Thật sâu hít một hơi, Đào Nhạn Quân kinh ngạc nhìn Lăng Nhàn Vân, không nghĩ đến hắn sẽ làm như thế, trong lúc nhất thời thất thần. Chưa bao giờ trải nghiệm qua khoang miệng ấm áp, lưỡi mềm nhẵn, y nhanh chóng bị chìm ngời ***, nước da dần dần phỉm hồng, ánh mắt cũng bắt đầu mơ mơ màng màng.

“Ấn a... Ô...”

Cảm giác hạnh phúc giờ khắc này tràn ngập toàn thân. Tên ngu ngốc Nhàn Vân này, dưới kích thích của xuân dược, không ngờ lại còn có thể nhớ muốn cho y thoải mái. Tuy rằng kỹ thuật còn nhiều khuyết điểm, thể nhưng phần tâm ý này, cũng là nghìn tìm vạn kiếm khó thấy. Người sẽ che chở y, một phần chân tình y từ nhỏ mơ ước, rõ ràng đang ở trước mắt.

“Ngu ngốc, đến đây đi... Ấn...” Vô pháp tự chủ rên dài, Đào Nhạn Quân lần thứ hai mở chân, nơi tư mật hoàn toàn phơi bày trước mặt Lăng Nhàn Vân. Động khẩu hồng nhạt nho nhỏ, trái qua kích thích ***, liền hé ra mời gọi trong im lặng.

Lăng Nhàn Vân liếm liếm môi của mình, rốt cuộc không nhịn được. Dục vọng của hắn cũng sớm đã nóng bỏng như lửa, lúc này được Đào Nhạn Quân gặt đầu đồng ý, liền thẳng lưng, hung hăng sáp đi vào.

“A... Hồn damn, người nhẹ nhàng...” Không một chút ngoài ý muốn, Đào Nhạn Quân lần thứ hai hét ầm lên. Chỉ là một tiếng này, so với tiếng trước kia vẫn thê thảm hơn vài phần. Tuy rằng đã sớm có chuẩn bị, thể nhưng không tưởng được... lại đau như thế. Y cũng không phải chưa từng trải qua, chết tiệt, không thể tưởng được hồn damn này nhìn bề ngoài nhu nhược, chỗ kia lại so với trong tưởng tượng lớn hơn nhiều, đau quá...

“Lăng Nhàn Vân, người dừng lại cho ta... Dừng lại a... Người... Người sau này đừng nghĩ trở lên giường của ta... A...”

Sự tình đều đã tới mức này, Lăng Nhàn Vân không có khả năng dừng lại, dục tính của xuân dược lúc này mới phát huy triệt để, ngoài điên cuồng đoạt lấy ra, hắn nhất định nghe không được tiếng la của Đào Nhạn Quân. Cho dù nghe được, hắn cũng không để ý, không lên giường thì không lên giường, cái bàn này cũng

không tệ, chiều cao lớn nhỏ vừa tốt...

10. Chương 10

Sau khi sự việc xảy ra, Đào Nhạn Quân ở trên giường nằm hai ngày. Lăng Nhàn Vân ngược lại tinh thần tốt gấp trăm lần, lại thêm nội lực của Đào Nhạn Quân che chở và được của Yến đại phu, hẳn chỉ ở trên giường nghỉ một ngày liền vui vẻ đi tìm Đào Nhạn Quân. Bị Đào Nhạn Quân lạnh lùng trừng mắt, hẳn liền bắt đầu cẩn thận chăm sóc y.

Đào Nhạn Quân làm gì có năng lực giận hờn được lâu. Đến lúc có thể xuống giường, tức giận đó đã sớm bị Lăng Nhàn Vân trước một câu nói ngọt sau một câu nói ngọt dụ cho tiêu hết. Rốt cuộc, y chỉ buộc Lăng Nhàn Vân phát thệ không bao giờ được uống cái si tình được chớ má kia nữa, chuyện này cũng liền trở thành quá khứ.

Sau đó, Đào Nhạn Quân vẫn cứ hơi một tí liền tự giam mình ở trong thư phòng, chỉ đến buổi tối mới cùng Lăng Nhàn Vân ngủ chung chăn. Tuy rằng y luôn tìm cách phòng bị, nhưng một tháng vẫn không tránh được để Lăng Nhàn Vân thực hiện được hai lần. Nói đến cũng thật ảo não, ở phía sau lưng Đào Nhạn Quân đi xuống một chút, nơi gần hông, có một chỗ cực kỳ mẫn cảm, vừa sờ toàn thân liền vô lực, cũng không biết Lăng Nhàn Vân làm cách nào ghi nhớ trong lòng, không ngờ lại có thể nhớ tới nơi kia. Đào Nhạn Quân một lần không chú ý, đã để hắn thực hiện được.

Đào Nhạn Quân không có biện pháp với Lăng Nhàn Vân, đành phải lôi Yến đại phu đến trong thư phòng nói chuyện một hồi về vấn đề thân thể của Lăng Nhàn Vân. Sau đó, y mới cùng Lăng Nhàn Vân quy ước ba điều, một tháng chỉ có thể làm hai lần, không đáp ứng y lập tức rời đi. Lăng Nhàn Vân còn có thể có biện pháp nào, ở mặt ngoài ủy ủy khuất khuất đáp ứng, kỳ thực trong lòng đã sớm vui tới nở hoa.

Từ đó, cuộc sống gia đình của hai người cứ ngọt ngào mật mật, kéo theo toàn bộ Lăng phủ cũng ngập ***g đèn đỏ, liên tiếp gả ba nha đầu, đều là gả cho hạ nhân trong phủ.

Chính lúc Lăng Nhàn Vân đang khoái hoạt tựa thần tiên, Sở vương thúc quay về kinh thành, mang theo một người, không phải Liễu Nguyên Khanh, mà là Bùi Thanh. Khi Lăng Nhàn Vân thu được tin tức, Đào Nhạn Quân đang ở bên cạnh hắn.

“Nhạn, Nhạn Quân, người... Người... Ta...” Lăng Nhàn Vân mặt mũi trắng bệch, nháy mắt đã đem các loại phản ứng Đào Nhạn Quân sẽ có đều tưởng tượng qua một lần, càng yêu y hắn lại càng đối với bản thân mình không tin tưởng.

Đào Nhạn Quân trong lòng biết rõ ràng chuyện gì xảy ra, trên khuôn mặt lại làm ra vẻ kinh ngạc.

“Bùi Thanh... Hắn... Thế nào... Thế nào...?”

“Nhạn Quân... Nhạn Quân... Người đáp ứng sẽ không rời bỏ ta...” Lăng Nhàn Vân khẩn trương, ôm chặt lấy tay Đào Nhạn Quân, gắt gao không buông.

Đào Nhạn Quân làm ra bộ dáng do dự, chậm rãi nói: “Dù sao cũng đã từng có một hồi tình cảm, hẳn cũng chưa từng ngược đãi ta, là ta thay lòng đổi dạ. Nhàn Vân, ta đáp ứng người không rời đi, nhưng người hãy cho ta gặp hắn một lần, để ta kết thúc với hắn.”

Yêu cầu này hợp tình hợp lý, Lăng Nhàn Vân tuy không muốn nhưng cũng không có lý do ngăn cản. Vội vã đến chỗ Sở vương thúc một lần, mới biết được Bùi Thanh bởi vì đào bới phần mộ tổ tiên của người khác mà ngoài ý muốn bị bắt. Nếu đổi là người khác, chỉ sợ đã nghĩ hắn là một kẻ trộm mộ thông thường, nhưng Sở vương thúc đã từng gặp qua Bùi Thanh, liếc mắt một cái liền nhận ra. Ngắm kĩ lại xem, người này căn bản phải bị giam lỏng ở Hoàn Hầu phủ, đột nhiên lại xuất hiện ở Sở quốc, mà còn đào trộm phần mộ tổ tiên của người khác. Trong đó, tất nhiên là có ẩn tình.

Sau khi điều tra, Sở vương thúc mang Bùi Thanh về kinh thành. Về việc xử lý như thế nào, phải xem bên Tấn quốc nói ra sao trước. Lăng Nhân Vân nghe Sở vương thúc tường thuật qua, cảm thấy cũng đáng nghĩ. Càng nghĩ, không biết như thế nào chợt nghĩ đến Đào Nhạn Quân. Hắn liền rùng mình, không muốn nghĩ tiếp nữa. Dù sao chuyện Đào Nhạn Quân không nói, hắn cũng không muốn hỏi, tựa như việc thích khách chẳng biết từ đâu xuất hiện ở Thanh Lương sơn trang. Tuy hắn biết rõ chuyện đó cùng Đào Nhạn Quân có quan hệ, thế nhưng nếu y không đề cập tới, hắn cũng không dám hỏi. Trực giác nói cho hắn biết có một số việc, không biết vẫn tốt hơn.

Về Lăng phủ đem sự tình nói cho Đào Nhạn Quân, Đào Nhạn Quân nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Nguyên lai vẫn là ta hại hắn.”

“Cái gì?” Lăng Nhân Vân kinh ngạc, cứ thế không chú ý trong tiếng thở dài của Đào Nhạn Quân mang đầy ý châm chọc.

“Trước khi Bùi Thanh rời khỏi đào nguyên ít ngày, ta đã cùng hắn nhắc đến Hạo thiên tử ẩn kí. Hạo thiên tử ẩn kí người cũng biết đi?”

“Biết, là ngọc bội mà cách đây tám trăm năm Hạo đế xưng vương đã cho khắc. Ba trăm năm trước, Hạo quốc chia thành chín châu, Sở, Tấn hai nước là một trong các châu. Theo truyền thuyết, ai có thể đoạt được Hạo thiên tử ẩn kí sẽ có thể vượt qua kiếp nạn, thống nhất chín châu, xưng đế thiên hạ.”

“Ta ở đào nguyên ẩn cư tám năm, trong lúc rảnh rỗi, liền thích nghiên cứu những truyền thuyết loạn thất bát tao này. Ngày ấy, ta nói với hắn Hạo thiên tử ẩn kí rất có khả năng ở Cẩm Châu của Sở quốc, không nghĩ đến hắn lại tin.”

“Chuyện hư vô ảo tưởng như thế, hắn cũng tin thật sao? Chẳng lẽ Bùi Thanh lại có dã tâm xưng đế thiên hạ?” Lăng Nhân Vân nghĩ nghĩ, chỉ cảm thấy buồn cười.

Đào Nhạn Quân cũng cười. Người chí không ở triều đình giống Lăng Nhân Vân tự nhiên sẽ không biết có nhiều người rất điên cuồng chấp nhất với quyền lực, sẵn sàng tìm đủ mọi cách. Tình cảm tám năm, dù rằng Bùi Thanh xuống tay hạ độc mình, Đào Nhạn Quân cũng không muốn đem sự tình đoạn tuyệt. Chỉ tại dã tâm của Bùi Thanh đích thực quá lớn, lại vọng tưởng cao xa, cả thủ đô Tấn quốc cũng chưa chắc có thể nắm trong tay, lại vọng tưởng xưng bá thiên hạ, cho nên mới rơi vào bẫy mà Đào Nhạn Quân sớm đã an bài tốt. Chỉ là... Liễu Nguyên Khanh lại không rơi vào bẫy, thật ngoài dự liệu của y. Chẳng lẽ Liễu Nguyên Khanh sau khi tới Cẩm Châu nhưng không cùng Bùi Thanh hội hợp?

Bùi Thanh không bị giam vào đại lao, Sở vương thúc đưa hắn giam lỏng ở một biệt viện. Dưới sự an bài của Lăng Nhân Vân, Đào Nhạn Quân cùng hắn một mình gặp mặt.

“Người...”

Bùi Thanh tiều tụy hơn, trên mặt hiện lên một mặt buồn bực. Lúc nhìn thấy Đào Nhạn Quân, trước tiên là kinh hãi, sau đó là hoang mang. Đến khi thấy Đào Nhạn Quân ưu nhã loan hạ lưng, hái một mảnh hoa cúc chậm rãi để vào trong miệng, sau đó hướng mình mỉm cười, hắn mới bình tĩnh. Tất cả sự tình ở trong đầu nhoáng lên một cái, hắn chợt hiểu được chính mình đã rơi vào bẫy của Đào Nhạn Quân. Khó trách hắn tính toán chu đáo chặt chẽ như thế vẫn dễ dàng bị phát hiện.

“Đào Nhạn Quân!” Trong giọng nói, có kinh, có giận, có hận.

Đào Nhạn Quân lại chỉ cười, cái gì cũng chưa nói, chuyển thân rời đi. Phía sau, truyền lại giọng nói của Bùi Thanh.

“Vì sao... Vì sao... Vì sao...” Bùi Thanh liên tục hỏi.

Đào Nhạn Quân cũng không quay đầu lại. Vì sao? Đơn giản là, người chưa từng dùng chân tình đối xử với ta, lấy được từ ta hiển nhiên cũng chỉ là giả ý. Người hại ta một, lấy được từ ta tự nhiên là mười.

Ngoài cửa lớn, Lăng Nhân Vân bắt an thò đầu vào nhìn, nghĩ muốn đi vào, lại sợ Đào Nhạn Quân tức giận. Bộ dáng này của hắn liền đem quan binh cùng thủ vệ nhìn đến tròn mắt đều sắp rơi xuống, sôi nổi suy đoán không biết Sở quốc có phải là có đại sự gì phát sinh hay không, mới đem vị thượng khanh đại phụ từ trước đến nay bình tĩnh thoải mái biến thành gấp đến độ như khỉ leo cây.

Đào Nhạn Quân rút cuộc đi ra, cười nhẹ dắt tay Lăng Nhàn Vân.

“Chúng ta về nhà.”

Trên mặt Lăng Nhàn Vân liền cười như nở hoa.

“Ân, chúng ta về nhà.”

“Tối nhà, ta cho người xem một thứ.”

“Cái gì vậy?”

“Người đoán thử xem.”

“Ân... Nhạn Quân phải cho ta cái gợi ý, không đầu không đuôi ta đoán không được.”

“Thực đốt nát...”

“...”

Về Lăng phủ.

“Nha... Cái này người cầm.”

“Là cái gì... Một trăm lễ tám đề nghị cải cách Sở triều chính sự?”

“Người xem xem, nếu có thể thông qua, thượng khanh đại phu người liền có thể từ chức.”

“A, Nhạn Quân, nguyên lai mấy ngày nay người nhốt mình trong thư phòng chính là làm cái này...”

Xem ra, cự li Lăng Nhàn Vân cách những ngày nhàn vân đã hạc trong mộng tưởng đã không còn xa.

Mấy tháng sau đó, xuân ấm hoa lại nở, hoa đào nơi đào nguyên lại nở đầy, sáng lạn như nụ cười trên mặt Đào Nhạn Quân. Vẫn là ngọn núi kia, vẫn là nhà tranh đó, chỉ là người bên cạnh đã thay đổi, còn Đào Nhạn Quân cũng không bao giờ ăn lại hoa đào cay đắng nữa.

Ở phía sau nhà tranh có đào một hồ nước, trồng một hồ sen, chỉ cần hè đến, lại có thể ăn được một mùa Liên Hoa cao thơm mũi ngọt miệng.

toàn bộ văn hoàn

11. Chương 11

Sau ba tháng, hoa đào ở đào nguyên cốc nở đầy núi, đổ rực một mảnh, giống mây tía nơi chân trời. Chỉ chớp mắt, Đào Nhạn Quân cùng Lăng Nhàn Vân ẩn cư ở đào nguyên cốc đã hơn một năm.

Vẫn như cũ là cái ghế trúc đó, vẫn như cũ là gốc cây đào đó, Đào Nhạn Quân nằm ở trên chiếc giường tre, hai mắt nhắm chặt, yên tĩnh dưới tán cây nghỉ ngơi, trên cây hai con chim tước gán bó thân mật, người giúp ta rửa lông, ta giúp người rửa lông, một bộ ân ái vô cùng. Một cánh hoa đào lảo đảo bay xuống trần Đào Nhạn Quân.

“Nhạn Quân... Nhạn Quân... Ta đã trở về...”

Thời khắc yên tĩnh sau giờ ngo bị tiếng kêu của Lăng Nhàn Vân phá vỡ, cũng khiến Đào Nhạn Quân từ trong giấc mơ giật mình tỉnh giấc, mang theo vài phần nhập nhèm, nhìn về phía phát ra âm thanh. Lăng Nhàn Vân vội vã đi nhanh về phía trước, phía sau theo một đội đẩy xe thật dài, trên xe ngoài gạo, hạt, rau dưa, rượu thịt linh tinh gì đó còn có đồ dùng đủ loại như đồ làm bếp, dụng cụ canh tác... Phàm là dụng cụ sinh hoạt, cái gì cần đều có cái đó, mà người áp xe tất cả là hạ nhân Lăng phủ, còn đuổi theo phía sau Lăng Nhàn Vân chính là Ôn tổng quản. Nhìn xa một chút, lại thấy Yến đại phu đang ngồi ngông nghênh trên một chiếc xe đẩy.

Khóe miệng Đào Nhạn Quân nhè nhẹ co rút, vẫn chưa kịp nói chuyện, Lăng Nhàn Vân đã mở hai tay ôm lấy, mặt để trên vai Đào Nhạn Quân cọ cọ, phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

“Nhạn Quân, ta rất nhớ người.”

Khóe miệng Đào Nhạn Quân lần thứ hai nhè nhẹ co rúm, đẩy vôi bạch tuộc ra, nói: “Người đi còn chưa tới nửa tháng, như thế nào đã trở lại?” Đáng thương y mới được nửa tháng thanh tĩnh, như vậy coi như chấm dứt.

Lăng Nhàn Vân ôm không được Đào Nhạn Quân, trên khuôn mặt liền lộ ra ủy khuất.

“Nhạn Quân, ta nhớ người a, cho nên sự tình vừa xong liền lập tức trở về. Người... Người không muốn ta về sao?”

Mặc dù là từ quan không làm, nhưng dù sao là trọng thần, không phải đem quan phục cưỡi ra một cái là có thể hoàn toàn phớt lờ chuyện triều chính của Sở quốc. Huống hồ, đương kim thái hậu lại là tỷ tỷ hần, một năm cũng phải quay về kinh thành hai ba lần. Lần này là do nửa tháng trước, đích thân thái hậu Sở quốc đưa chiếu lệnh đến đây, Lăng Nhàn Vân dù không muốn rời khỏi Đào Nhạn Quân vẫn phải ngoan ngoãn quay về kinh thành. Lúc đi lưu luyến không rời, tới kinh thành rồi mới biết được sự tình gì cũng không có, chính là tỷ tỷ nhớ đệ đệ, muốn xem hần trong khoảng thời gian này sống thế nào.

Lăng Nhàn Vân đỡ khóc đỡ cười ở Sở vương cung hai ngày, không chịu được nỗi khổ tương tư, liền muốn quay về đào nguyên cốc. Sở thái hậu đối với người bắt cóc đệ đệ không có nửa phần hảo cảm, gặp cũng không gặp, lại nghe nói Đào Nhạn Quân đôi mắt không tốt, chẳng những không thể chiếu cố đệ đệ, sinh hoạt hàng ngày của bản thân sợ là còn phải để đệ đệ săn sóc. Nàng yêu thương tội nghiệp đệ đệ không ai săn sóc, thế nào cũng không đồng ý để Lăng Nhàn Vân rời cung.

Lăng Nhàn Vân biện hộ có Thu Nhi, Đông Nhi hai nha hoàn ở, hàng ngày sinh hoạt không có gì đáng lo, nhưng Sở thái hậu lại phớt lờ hần, nói rằng chỉ có hai cái tiểu nha đầu, làm sao có thể săn sóc được hai nam nhân. Lăng Nhàn Vân bất đắc dĩ đành phải giả bộ bệnh, suốt ngày lâm nhảm tên Đào Nhạn Quân. Sở thái hậu làm sao có thể bị loại tiểu kỹ này của hần lừa gạt, chỉ là thấy Lăng Nhàn Vân sắp không chịu được, đành phải lên tiếng, đi về thì có thể, nhưng hạ nhân Lăng phủ đều phải đem theo, nếu không nàng sẽ mời Đào Nhạn Quân vào cung.

Để Đào Nhạn Quân tiến cung, Lăng Nhàn Vân cả nghĩ cũng không dám nghĩ, đành phải chấp nhận điều kiện của Sở thái hậu. Đem toàn bộ người Lăng phủ dẫn theo về, riêng Yến đại phu chính là xưng phong nhận việc, nói cái gì Lăng đại nhân là bạn cố tri, nếu bệnh đột nhiên phát tác, sợ không người có thể cứu trị, dù sao sống chết cũng cố theo sát đến đây.

Đào Nhạn Quân nhìn thấy nhiều người, nghĩ đến sau này ngày càng không thể được thanh tĩnh, nhất thời phiền lòng, đầu rảnh quán thần tình ủy khuất thất vọng của Lăng Nhàn Vân, y nói thẳng: “Không muốn, tuyệt không muốn.” Đứa ngốc này, chẳng lẽ còn muốn y trước mặt nhiều người như vậy nói ra mấy lời sến súa sao, không thấy những người đó một bên đẩy xe, một bên đưa mắt chằm chằm nhìn bọn họ sao?

Lăng Nhàn Vân liền suy sụp hạ mắt, muốn nói gì, thân thể đột nhiên lại lung lay, ngồi phịch ở trên người Đào Nhạn Quân.

“Nhàn Vân?” Đào Nhạn Quân kinh hãi, liền đưa tay sờ trán Lăng Nhàn Vân, cảm thấy nóng phồng tay, vội vàng hô: “Yến đại phu, mau đến nhìn một cái, hần sao lại bị bệnh rồi?”

“Bị bệnh?” Yến đại phu đang ngồi trên xe thuốc được đẩy tới liền lắp bắp kinh hãi, vội chạy đến, Ôn tổng quản cũng theo sau.

“Không có việc gì, Nhạn Quân, ta tốt lắm...” Lăng Nhàn Vân miễn cưỡng đứng thẳng thân thể, cười lấy lòng với Đào Nhạn Quân, lại bị Đào Nhạn Quân trừng mắt nhìn trở lại, đem hần đặt nằm trên chiếc ghế dưới cây đào.

Yến đại phu lấy tay bắt mạch, Ôn tổng quản ở một bên nghi hoặc nói: “Thế nào lại đột nhiên bị bệnh, dọc đường đi đều rất tốt mà...”

“Lăng đại nhân, người khi nào thì cảm thấy không thoải mái?” Yến đại phu bắt mạch xong, bình tĩnh hỏi.

“Không có a...” Lăng Nhàn Vân vừa thấy khuôn mặt Đào Nhạn Quân đã bắt đầu u ám, vội vàng chớp chớp sửa lời nói: “Ngày hôm trước, gió có chút lớn, ta nghĩ một năm nay thân thể đã khá hơn nhiều, sẽ không bị bệnh, cho nên không lưu tâm...”

Lời còn chưa dứt, ba đạo ánh mắt trách giận đã ép tới làm hắn không dám ngẩng đầu lên.

“Người hiện tại phát sốt.” Yến đại phu vứt một câu, đi sang lấy thảo dược hắn mang đến, chuẩn bị pha thuốc.

“Ôn tổng quản, người đem những người mang đến an trí một tí đi, có thể dựng phòng ở, nhưng nhớ cách nhà tranh của ta xa một chút, ta không thích quá nhiều người.” Đào Nhạn Quân nói với Ôn tổng quản, sau đó mặt không đổi sắc đem Lăng Nhàn Vân ôm vào trong phòng trắng, đắp lên hai tầng mền cho hắn.

“Nhạn Quân...” Lăng Nhàn Vân đáng thương đem tay từ trong chăn chia ra, giật nhẹ tay áo Đào Nhạn Quân.

“Ít làm bộ chút.” Đào Nhạn Quân đem tay hắn đẩy ra, tuy mặt không chút thay đổi, nhưng đáy mắt lại có vài phần uất giận.

“Nhạn Quân, ta sai rồi...”

Đào Nhạn Quân mặt lạnh trừng hắn, Lăng Nhàn Vân vội vàng bày ra thái độ thành khẩn nhận sai. Tuy rằng biết rõ hắn mỗi lần đều cúi đầu nhận sai, thế nhưng chết cũng không hối cải, Đào Nhạn Quân vẫn không kèm nổi phóng ngữ khí mềm nhũn.

“Người không thoải mái vì sao không nói với Yến đại phu?”

Lăng Nhàn Vân đảo mắt, nói: “Nếu như ta nói, bọn họ sẽ rất lo lắng, không chừng lại nhốt ta ở đâu đường bệnh. Ta mới không cần, ta muốn nhanh một chút trở về gặp người, ta nhớ người...”

Hắn vừa nói vừa một bên xem trộm Đào Nhạn Quân. Thấy đáy mắt y tức giận càng ngày càng ít, lá gan hắn không khỏi cũng lớn lên, bàn tay gian xảo lại sờ lên tay áo Đào Nhạn Quân, rồi hướng lên trên một chút. Đào Nhạn Quân thấy trên mặt hắn có một ít biến hồng, vẫn háo sắc chứ không sợ chết, lại tức giận tiếp, dứt khoát dùng mền đem hắn từ đầu đến chân bao lại, cho hắn không thể động đậy.

Lăng Nhàn Vân đích thực trung thực, không phải hắn nghĩ muốn trung thực, mà cái mền này làm sao có thể trói được tà tâm của hắn. Thật sự là bệnh tình đã trở nên trầm trọng, hắn nhờ vào chút sức lực mới cố gắng chống đỡ được hai ngày. Lúc này sức mạnh tương tự qua đi, hắn rốt cuộc không thể chống đỡ, mở mắt bắt đầu ngủ.

Hắn ngủ một lần, lại ngủ đủ hai ngày. Đào Nhạn Quân tuy rằng giận hắn không biết giữ gìn thân thể của chính mình, thế nhưng thấy hắn bị bệnh, vẫn lo lắng, hai ngày hai đêm không nghỉ ngơi để săn sóc hắn. May mắn lúc này Yến đại phu cũng theo tới, y thuật cao minh, dùng được thần hiệu, hai ngày sau Lăng Nhàn Vân bớt sốt, người cũng tỉnh táo lại.

Nửa đêm, khi Lăng Nhàn Vân mở to mắt, trước mắt một mảnh ánh sáng, do trong phòng bốn góc đều có ngọn nến, ánh nến chiếu căn phòng sáng trưng. Sau khi đến đào nguyên cốc, Lăng Nhàn Vân hàng đêm đều đốt nến. Những ngọn nến này đều là đặc chế, có kích thước của một cánh tay, một ngọn nến có thể chiếu sáng ba đêm. Đây là săn sóc cho đôi mắt của Đào Nhạn Quân, ban ngày y có thể thấy quang cảnh, buổi tối chính là một người mù. Mỗi khi nghĩ đến đây, Lăng Nhàn Vân đều yêu thương không thôi, cho nên không quan tâm Đào Nhạn Quân phản đối, hàng đêm ở trong phòng đốt nến, để Đào Nhạn Quân ban đêm tỉnh lại cũng sẽ không thấy trước mắt một mảnh đen kịt không thấy gì. Thế nhưng, vài ngày đầu đốt nến, bản thân hắn lại bị ánh nến chiếu ngủ không được. Liên tiếp qua hai tháng, hắn mới dần dần thích ứng.

Lúc này, hắn mới tỉnh lại, mở mắt, lập tức nhìn thấy được Đào Nhạn Quân khoác áo nằm bên cạnh, khí tức đều đều đang ngủ say, thế nhưng xung quanh đôi mắt lại bị kín một vòng xanh đen nhàn nhạt. Lăng Nhàn Vân liền yêu thương, nghĩ Nhạn Quân nhất định là vì săn sóc mình cho nên không nghỉ ngơi tốt, nhin không được liền vươn tay ra, nhẹ nhàng cởi áo cho Đào Nhạn Quân, tính toán giúp y ngủ thoải mái một chút.

Ba!

Đào Nhạn Quân vung tay lên, đập vào tay Lăng Nhàn Vân, trong miệng lẩm bẩm một câu: “Háo sắc mãi không đổi, đáng đánh!”

Lăng Nhàn Vân ôm lấy tay hơi giật mình ngậy ngốc nhìn Đào Nhạn Quân, đã thấy y hai mắt nhắm nghiền, vẫn đang ngủ rất sâu, ánh sáng chiếu bên gò má y, ở trên da thịt nhấp nháy như ngọc sáng bóng. Lăng Nhàn Vân hơn nửa tháng không gặp Đào Nhạn Quân, sớm đã nhớ phát điên, lúc này đâu còn nhin được, tuy biết hấn nhập mộng vẫn còn đề phòng, nhưng vẫn vươn tay, muốn ôm Đào Nhạn Quân vào trong lòng.

Ba! Lại bị đánh về. Đào Nhạn Quân vẫn không tỉnh, hiển nhiên động tác này đã thành phản xạ có điều kiện, ngày thường chắc đã luyện tập qua không ít.

Lăng Nhàn Vân chán nản, cúi đầu thấp giọng nói: “Đề phòng cũng thật kĩ, ôm cũng không được sao? Ta lại đâu có làm cái gì khác...”

Hắn lúc này vẫn cứ hư nhược, tỉnh một chốc, lại có chút buồn ngủ. Thế nhưng ôm không được Đào Nhạn Quân, trong lòng hấn trước sau không bỏ xuống được, kì kèo rất lâu rốt cuộc nghĩ ra phương pháp, hấn liền đắp mền lại rồi trườn tới gần Đào Nhạn Quân. Đào Nhạn Quân tự nhiên vẫn đưa tay đánh tới, nhưng đụng chạm tới cái mền mềm mại, đột nhiên quen thói dùng cả tay và chân đem mền ôm vào trong ngực.

Lăng Nhàn Vân nằm trong mền vui vẻ vô cùng. Hắn từ lâu đã phát hiện Đào Nhạn Quân sau khi ngủ, nếu ôm lấy mền liền không động dậy. Hắn ôm không được Đào Nhạn Quân, để Đào Nhạn Quân ôm hấn cũng được. Nguyên vọng nho nhỏ được thỏa mãn, Lăng Nhàn Vân lại một lần nữa yên tâm, ngủ rồi mà khoe miệng vẫn mỉm cười.

Qua rất lâu, Đào Nhạn Quân chậm rãi mở to mắt. Sau khi xác định Lăng Nhàn Vân ngủ say, mới nhẹ nhẹ ngẩng nửa người, ngưng mắt nhìn chăm chú hấn một chốc, trong mắt lộ ra nồng đậm hạnh phúc.

“Kỳ thực... Ta cũng rất nhớ ngươi...”

Ở bên tai Lăng Nhàn Vân nỉ non một câu, Đào Nhạn Quân nhẹ nhàng ấn một nụ hôn bên môi hấn. Nhớ thì nhớ, vẫn không thể dung túng cái tên được một tắc lại muốn một thước này... Bởi vì bọn họ phải ở chung đến bạc đầu giai lão. Chờ Lăng Nhàn Vân hết bệnh rồi, y cũng không ngại bởi hấn ở trên giường nghỉ ngơi cả ngày.

hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dao-nguyen-mong>